

KIMURA REI



Egy női kamikáze lebilincselő története, akiről nem is hallott a világ

TRIVIUM KIADÓ

A mű eredeti címe: Japanese Rose

Fordította: Béresi Csilla

ISBN 978-963-9711-53-2

© Rei Kimura 2009 All rights reserved.

© Béresi Csilla, Hungarian translation 2010

© Trivium Kiadó, 2010

A kiadó tagja az 1795-ben alapított  
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének

Felelős kiadó: Zádor Zsolt

Felelős szerkesztő: Tóth Gábor Ákos

Fedélterv: Pintér Zsolt

Nyomdai előkészítés: P.R.S. Bt.

Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Vadász József igazgató

## 1. fejezet

Majumi a három megmaradt telefonszámra meredt az előtte heverő gyűrött papiroson, majd lassan tárcsázta az utolsót. Az izgalomtól visszafojtotta a lélegzetét, miközben a vonal túloldalán valaki felvette a készüléket. Egy fiatal nő szólt bele:

– Halló! Halló! Ki beszél?

– Halló – szólalt meg végül ő is. Vajon megtalálja, amit keres, vagy hetek elkeseredett kutatómunkája megy veszendőbe, és kezdheti előlről. – Beszélhetnék Kobajasi Rikával?

– Igen, egy perc, és idehívom a nagyanyámat – felelte a hang a vonal túloldalán.

Majumi hatalmasat sóhajtott. Eddig minden rendben, de azért korai lenne még örülni. A Kobajasi Rika végtére is nem olyan ritka név, kivált egy olyan idős asszonynál, mint akit ő keres.

Egy örökkévalóságnak érezte a várakozást, noha nem lehetett több két-három percnél, majd egy parancsoló női hang – kétségtelenül egy öregasszonyé – szólt bele a kagylóba:

– Musimusi...? [Halló, ki beszél?]

Hangja türelmetlenül csengett, mint akinek sokkal fontosabb dolga is volna, mint ez a hívás, s mint aki elvárja, hogy akkor legalább valami érdeklegeset közöljenek vele.

Majumi szíve összevissza kalapált a mellkasában, mint mindig, amikor sikeresen bekerítette a vadat egy-egy hosszú, kimerítő hajtóvadászaton. Elfűlő lélegzettel, azonnal a lényegre térve felelte:

– Üdvözlöm. Ön véletlenül nem Mijamoto Szajuri?

A mély sóhaj utáni hosszú csöndet csak a szapora lélegzetvétel törte meg. Mindez arról árulkodott, hogy Majuminak ezúttal talán – de csak talán – szerencséje van; a lista utolsó telefonszámával beletalált a közepébe, és ezzel vége a kutatásnak.

– Ki maga? És miért szólít ezen a néven? Hatvan éve nem hallottam! – a pattogó, ingerült hang sebezhető, reszketeg suttogásba váltott át.

Majumi kicsit kényelmetlenül érezte magát, amiért kéretlenül betolakodott egy idegen nyilvánvalóan fájdalmas múltjába.

De hát történésként ez nem az a helyzet volt, amikor bárkit megszánhatott, ezért gyorsan összeszedte magát:

– Onodera Majuminak hívnak, és az NHK dokumentumfilmjeinek egyik producere fogadott fel, hogy megtaláljam önt...

– Nem... nem... szó sem lehet televízióról vagy a sajtóról! Hagyjon engem békén! – kiáltotta egy gyötrődő hang a vonal túloldalán. – Mijamoto Szajuri meghalt, a Jaszukuni szentélyben nyugszik a háború többi áldozatával együtt! Oda menjen, ott keresse!

– Várjon... kérem, ne tegye le a telefont! – kérlelte Majumi. – Nem a

sajtótól vagyok, nem olcsó szenzációra vadászom, ez nem az, aminek hiszi, Mijamoto szan. Az egész Szajuriról és a neki kijáró jogos történelmi elismerésről szól. Kérem, ne rázzon le! Legalább hallgasson végig!... Egyetlen rövid találkozást kérek csak. Ha nem tetszik, amit lát vagy hall, elmegyek, és soha többé nem háborgatom – hadarta bele Majumi a telefonba.

A másik makacsul hallgatott a vonal túloldalán, így mégis maradt egy szikrányi remény, hisz' a titokzatos Mijamoto Szajuri nem tette le a kagylót, hanem a jelek szerint elgondolkodott a hallottakon.

Mindez egy hete történt, és Majumi most itt állt a szerény fakapu előtt, amely kövekkel kirakott gondozott kerti ösvényre nyílt. Az ösvény kicsiny, de takaros házikó hagyományos tolóajtájához vezetett Kurihasi nevű kisváros központjában. Többhetes kutatás után Majumi végül megtalálta Mijamoto Szajurit Japán egy olyan részén, amelyre senki nem gondolt volna. Ahogy elnézte a szerény lakot a fa jellegtelen, egyszínű árnyalataival, maga is alig hitte, hogy a japán történelem olyan zavaros epizódját rejt, amelyet évekig titokban tartottak.

Egy pillanatig habozott. Félt kinyitni Pandora szelencéjét, amely napvilágra engedi majd hazája háborús múltjának vitatott részleteit; meg lehet, jobb az ilyet békén hagyni. Aztán összeszedte magát, és leküzdve kételyeit halkán hallózni kezdett:

– Halló... jó napot, van itt valaki?

Egy olyan kisvárosban, mint Kurihasi, mindenki ismerte egymást, és lakóinak nem volt titkuk a másik előtt, vagy legalábbis így hitték. Itt senki sem tartott tolvajoktól vagy rablóktól, ezért mint a legtöbb hajlék ajtaját, Szajuri házáét is rendszerint nyitva hagyták. Hanem Kobajasi Rika szívének zárt ajtaja mögött ott rejtőzött titkos múltja, amelyet eddig elrejtett ismerősei, sőt hozzátartozói elől, holott évtizedekig közöttük élt Kurihasi zárt közösségében.

Majumi visszafojtotta a lélegzetét, miközben puha léptek közeledtek, majd egy csinos, huszoneves nő jelent meg előtte, aki udvariasan meghajolt, majd házi papucsot helyezett elé. Kobajasi Rika unokája annyira hétköznapiak tetszett, hogy Majumi szinte megkönnyebbülést érzett őt látva. Talán tévedett, és nem is talál itt semmi felkavarót. Talán mégis igaz, hogy nem létezett semmiféle Mijamoto Szajuri, vagy ha igen, a Jaszukuni szentélyben nyugszik, ahová magával vitte titkát, a japán történelem egy olyan szeletét, amelyet jobb nem háborgatni.

Aztán a fiatal nő megszólalt, és valamilyen titokzatos okból Majumi érezte hogy az adrenalin szétárad testében. Tudta, sejtette, hogy talál valamit ebben a házban, és hogy a kutatás tovább folytatódik!

– Fáradjon beljebb, a nagyanyám már várja – mondta Mijamoto Szajuri unokája, aki elvette Majumi könnyű tavaszi kabátját, és egy fogasra akasztotta a falon.

Majumi követte a fiatal nőt a halion át, amely kis nappalira nyílt. Vajszínű nyugati stílusú kanapé nézett itt szembe egy lakkozott, sötét faasztallal

meg két magas támlájú székkal. A nyugati bútor furcsán idegennek tetszett a hagyományos japán tolóajtók és tatami matracok szomszédságában. Majumi figyelmét azonban főként egy fekete-fehér fotó kötötte le. Ez a fénykép, amely egészen megigézte, egy falmélyedésben függött diszkréten egy egyszerű ikebana-kompozíció fölött. Két fiatalember mosolygott rajta pilóta-egyenruhában, hetykén a homlokukra tolt repülőszemüveggel. Egy japán harci repülőgép előtt néztek szembe a felvevőgép lencséjével. A bal alsó sarokban lendületes kézírás közölte: „1945 áprilisa”.

Most megmozdult valaki az ablakra néző hintaszékben. Ápolt sziklakertre nyílt a kilátás, ahol egyetlen macufenyő magasodott elegánsan. Nem hiányzott az elmaradhatatlan aprócska medence sem, a benne nyüzsgő tarka pontyokkal. Az ezüst kimonós öreg hölgy, aki az ablakkal szemben ült, most felállt, hogy megnézze magának a látogatót.

Az arcán végigfutó mély barázdák elárulták, hogy nagyon idős lehet, ám az idő pusztítása sem tudta elrejteni a hajdani szépség nyomait.

Szajuri nem is igazán tudta, miért egyezett bele hosszú évek remetesége után, hogy szóba álljon ezzel a vadidegen történésszel, de volt valami nyíltság és elszántság ebben a fiatal nőben, ami saját ifjúságára emlékeztette, és ez meghatotta.

Minden évben április 24-én elzarándokolt a tokiói Jaszukuni szentélyhez, hogy imádkozzon a háborúban elesettek lelkéért, no meg kedves Takusija lelki üdvéért. Mélyen eltemette őt szíve titkos rejtekében, ahová senki nem léphetett be. Mindig egyedül kereste fel a szentélyt, soha nem hagyta, hogy a férje, Hiroshi vagy a lánya, Mika elkísérje, elvégre csak Jaszukuniban teremthetett kapcsolatot Takusival, egyedül itt maradhattak magukra.

Nehéz volt ezt a békés, derűs helyet – amely a japán sintoszentélyek természetes pasztellszíneibe öltözött a körültekintően megtervezett, nyugodalmass kertben, terebélyes fák árnyékában – összekapcsolni azoknak a százezreknek a lelkeivel, akik vele együtt élték végig a háborút, s ennek során veszítették életüket.

Utolsó látogatására mindössze néhány hete került csak sor. Szajuri akkor azt mondta Takusinak, hogy egyre öregebbnek és elesettebbnek érzi magát. Nem tudja hogy jövőre is meg bírja-e egyedül tenni ezt a hosszú és fáradságos utat Tokióba. Talán épp ez a magányosan cipelt múlt és a heves vágy, hogy kapcsolatban maradjon vele, enyhítette meg a szívét, s ezért egyezett bele, hogy fogadja mai vendégét.

Mijamoto Szajuri a legjobb kimonóját vette fel, s megengedte unokájának, hogy elegáns kontyba csavarja a haját, mivel teljes díszben kívánta vendégül látni a NHK történést.

Amikor Majumi helyet foglalt a vajszínű kanapén, Szaruji rögtön látta, menyire izgul, mivel úgy szorongatta kezében a tollát és a jegyzetfüzetét, mintha az élete múlna rajta. Furcsán ismerősnek és szívmengetőnek érezte ezt az apró emberi gyengeséget. Az öreg hölgy hirtelen arra vágyott, hogy megossa

történetét ezzel a nővel, szabad folyást engedve felgyülemlett érzelmeinek, melyeknek magányos elviselését az évek múlásával egyre terhesebbnek érezte.

– Mondja – mondta, állhatatosan Majumira függesztve a tekintetét –, miért keresett meg, és hogyan talált rám?

## 2. fejezet

Miközben a taxi egyre közelebb vitte a címhez, amelyet sietve firkantott a noteszébe, Majumi gondolatai az elmúlt néhány hónap eseményei körül jártak. Azon morfondírozott, hogyan vezette el egy véletlen ebédmeghívás ehhez a mai találkozóig, akkor, amikor a legkevésbé számított rá.

Fagyos decemberi reggel volt, és épp elhatározta, hogy megérdemel egy napi ejtőzést – azaz elbarikádozza magát a lakásában a macskájával –, amikor megszólalt a telefon. A készülék automatikusan átkapcsolt az üzenetrögzítőre, de azonnal felharsant barátnője, Szumiko jellegzetes magas hangja is, az a fajta, amelyik nem tűri, hogy ellentmondjanak neki.

– Majumi, vedd fel a telefont, tudom, hogy ott vagy! Olyan valakivel ebédelek együtt, akit minden valamirevaló történésznek – köztük neked is – látni kell. Szeretném, ha csatlakoznál hozzánk.

Néhány perc múlva a készülék újra megszörrent, s ugyanaz a hang harsogta:

– Gyerünk, mássz le a futonodról, és egyél velünk! Nem bánod meg!

Majumi felnyögött. Tényleg nem szívesen ment ki ilyen pocsék időben, de Szumiko üzenetét nem lehetett semmibe venni, hiszen mi van akkor, ha valóban lemarad valamiről vagy valakiről, akivel találkoznia kellene? Amúgy meg tudta, Szumiko nem adja fel, és addig hívogatja, amíg fel nem veszi a kagylót. Mi értelme akkor úgy tenni, mintha nem volna odahaza?

Aztán elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogy Szumiko nem restellte egy „női bárban” lopni a napot Sindzsuku egy előkelő negyedében. Annyira bevette magát erre a helyre, hogy egyszer még őt is rábírta, tartson vele. Mint kiderült, olyan bár volt ez, ahol a női vendégek italokat és busás borraivalót fizettek alig huszoneves sihedereknek azért, hogy bizarr bókokkal hízelegjenek nekik! Majumi három teljes órán át élvezte egy behízelt modorú, sima állú és sima beszédű ifjanc vérlázítóan hamis bókjait, akinek a haja pomádétól fénylett. Végül elégedetten hagyták ott a bárt a barátnőjével, eltelve a csodás bókokkal, amelyek kellemesek voltak ugyan, de túl szépek ahhoz, hogy igazak lehessenek.

Dacolva az időjárással – a tévé szerint ötven év óta ez volt december leghidegebb napja – végül útra kelt, hogy találkozzon Szumikóval és ismerősével Sindzsuku egyik olasz éttermében.

– Remélem, nem jöttem hiába – súgta oda a hidegtől dermedt ajakkal Szumikónak, aki az egyik sarokasztalnál ült egy fickóval, aki a hátát mutatta neki.

Mint kiderült, ez az ismerős az NHK heves vitákat kavarázó dokumentumfilmjeinek producere, név szerint Araj Szugamo. Abban a pillanatban, amint Majumi megpillantotta, érezte, hogy megérte idejönnie.

Araj amolyan avantgárd különc benyomását keltette. Nem sokat teketóriázott a legtöbb japán értelmiségire jellemző fáradtságos udvariaskodással és hosszadalmas bemutatkozással, amit Majumi ki nem állhatott s amiért

azonnal megkedvelte. Páros fülbevalót viselt, s hosszú haját makrancos lófarokban fogta össze.

– Jelenleg egy olyan dokumentumfilmen dolgozom, amelyet őszintén szólva nem nevezhetek másnak, mint „kivételesen nehéz esetnek” – szögezte le, amint túlestek a kölcsönös bemutatkozáson és névjegycserén – De, amint Szumiko bizonyára elmondta magának, meglehetősen bolond vagyok, és minél nehezebb egy sztori, annál inkább izgat! Olyan valakit keresek, aki segít elmélyülnöm Japán háborús múltjába. Amikor Szumiko elmondta, hogy maga egy jó szimatú történész, az a fajta, aki nem hagy ott egy témát, ha egyszer beleásta magát, azt gondoltam, talán ön az, akire szükségem lesz ehhez a sztorihoz.

– Igazán nem tudom, megérdemlek-e ennyi dicséretet – felelte Majumi, s közben magában felsóhajtott, ugyan miért reklámozza ilyen lelkesen az ő készségeit Szumiko. – De ha elmondja, miféle sztoriról van szó, jobban megítélhetem, belül esik-e a híresen jó orrom hatókörzetén!

Araj látványosan néhány iratot terített ki az asztalra, majd belefogott:

– Mint mondtam, dokumentumfilmet forgatok a második világháborúról, egész pontosan arról a területről, amit virágnyelven a pilóták „átnevelő táborainak” szokás nevezni; ezek röviddel a háború befejezése előtt létesültek. Kutatásaim egy fölöttébb titokzatos helyhez vezettek el, a neve Sinbu. Mikor egyszer egészen véletlenül egy bárban iddogáltam a városban, szóba elegyedtem egy öreggel, aki annak idején ennek a tábornak fuvarozott... Szemlátomást az volt a szokása, hogy olyanokra vadászott az ivóban, akik meghallgatják háborús élményeit, s bennem – hosszú idő óta valószínűleg először – figyelmes hallgatóságra talált. Az egyik sztori különösen felkeltette az érdeklődésemet. A városban keringett egy pletyka, miszerint egy nő is megbújt a pilóták között. Emberem egészen addig nem hitt ennek az esztelenségnek, míg üzenetet nem kapott valakitől a táborban. Mindössze annyi állt benne: „Köszönöm”, meg az aláírás: Mijamoto Szajuri. Eltöprengett azon, vajon kitől származhat az iromány Sinbu számos lakója közül, akiknek rendszeresen segített kicsempészni a családnak vagy a szerelmüknek szóló híradásaikat... A Szajuri, ez a női név, még talányosabbá tette a levélkét, de nem törődött vele, mert holmi sötét homokos tréfának gondolta. Valami mégis arra készítette, hogy megőrizze a papirost. Most ezt halászta elő a zsebéből, és tolta elém a következő szavakkal: „Tessék, tartsa meg, hisz' dokumentumfilmet készül forgatni a háborúról, és vette magának a fáradságot, hogy meghallgassa egy vénember locsogását.” Valamiért izgatott ez a történet, és elhatároztam, hogy a végére járok. Megkértem hát egy ismerősömet, aki a háborús iratokat őrző tokiói levéltárban dolgozik, hogy nézze át a kedvemért ennek a tábornak a szupertitkos dokumentumait. Nos, egészen megdöbbenett, amit ez a hölgy talált. A tábor két jegyzéket vezetett, egyet, a „bejelentkező”, egyet a „kijelentkező” alkalmazottakról... A bejelentkezők között felfedeztem Mijamoto Szajuri nevét, ám semmiféle irat nem utalt a „kijelentkezésére”, szemben az összes



bejelentkezővel. Az is feltűnt, hogy a „kijelentkezők” közül egyvalaki nem jelentkezett be, éspedig egy bizonyos Kobajasi Rika. Az volt hát a kérdés, hová tűnt Mijamoto Szajuri, mi történt vele, akár nő, akár férfi volt az illető – lehetett épp egy férfi pilóta álneve is –, továbbá, ki Kobajasi Rika, és miért nem volt semmi nyoma a táborba bejelentkezők névsorában? Megpróbáltam kideríteni, kicsoda Mijamoto Szajuri, mi történt vele, s van-e bármiféle kapcsolat közte és Kobajasi Rika között. Eleddig azonban minden vizsgálódásom hiábavaló volt. Úgy döntöttem hát, ideje szakember segítségét kérnem, egy jó nevű történészét. Ezért hívtam ma ide.

– Nagy ég, ez valóban izgalmas! – suttogta Majumi. – De hát hogyan élhetett egy nő egy csupa férfiből álló pilótatáborban? Egyetlen történeti feljegyzés sem támasztja alá ezt a feltevést. Történészként nehéz is elfogadnom egy ilyen bizarr hipotézist, hacsak nem támasztják alá tények!

– Úgy van, ahogy mondja – felelte Araj. – Hát nem látja? Bizonyos illetők megpróbálták kitörölni ezt aényt történelmünkéből, mert valamiért szégyenletesnek érezték. Hanem olyan ez, mint a rák. Egyetlen parányi sejt kisiklott az ellenőrzés alól, olyan aprócska és észrevétlen, hogy alig lehet a nyomára bukkanni. Nekünk mégis meg kell próbálnunk.

Mire a desszerthez értek, Majumi azon kapta magát, hogy elvállalta az ügyet. Három teljes hónapig gyakorlatilag háborús és polgári levéltárakban, múzeumokban és könyvtárakban élt. Végül leszűkítette vizsgálódásait egy listára, amely száznégyszáz Kobajasi Rikát tartalmazott Japán legkülönbözőbb pontjairól.

– Így találtam rá önre – mesélte most az idős hölgynek, aki hátradőlt a székén. Szemét behunyta, és sokat szenvedett arcán a ráncok elmélyültek a történet hallatán.

– Rendben. Most hagyjon magamra, kérem, pihenésre van szükségem – suttogta. – Holnap talán folytathatjuk a beszélgetésünket...

Majumi szíve összeszorult a gondolatra, hogy egy ilyen hajlott korú hölgyel bármi megtörténhet huszonnégy óra leforgása alatt, de amikor látta, hogy aznap már semmit sem tehet, és ha erősködne, többet ártana vele, mint használna, felkelt, és némán követte Szajuri unokáját, aki már várta, hogy kikísérje a házból.

A délután hátralévő részében megfelelő szállodát keresett, ahol majd várhatóan pár napot kell eltöltenie. Úgy számolt, legalább ennyi időre lesz szüksége, hogy Mijamoto Szajuri megnyíljon előtte. Nem volt nagy a választék egy olyan helységben, amely alig látott idegent, ezért végül egy kis rjókában kötött ki. Mint kiderült, szerencsés választás volt, mert pompás onszen, forró gyógyfürdő tartozott hozzá.

A fogadó beszédes tulajdonosnője újabb jótéteménynek bizonyult, kivált azért, mert közvetlenül a háború után költözött a környékre, és szent kötelességének érezte, hogy mindenkivel megismerkedjen a környezetéből. Mijamoto Szajuri azonban a legkíváncsibb tekintetek és fülek számára is rejtély

maradt. A tulajdonosnő semmi egyebet nem tudott a város hírhedt remetéjéről azon kívül, hogy az öregasszony fura kissé, és zárkózottsága talán arra utal, valamiféle titkot rejteget. Egyébként pedig jól megél abból, hogy gyönyörű kézműves portékákat fabrikál fenyőtobozból, melyek egész Japánban keresettek.

Bár a futon puha, pelyhes és maradéktalanul kényelmes volt, s a frissítő fürdő teljesen ellazította, Majumit elkerülte az álom. Ahogy ott hevert, a magányos öreg hölgyön töprengett, akire egy titkos múlt terhe nehezedik. Alig várta, hogy megvirradjon.

### 3. fejezet

Meleg nyáreste volt 1941. április 25-én. A fákön tücsökciripelés adott hírt a közelgő viharról. A Mijamoto család kis asztalka körül gyűlt össze, hogy elköltse rizsből, sült halból és az elmaradhatatlan miszo siro levesből álló vacsoráját. Négyen ülték körül az asztalt: Szajuri, a fivére, Hiro, meg a szülei, Micsio és Tomi. Micsio, az apa, nemrég tért haza a munkából. Egy szerény kis üzemben dolgozott, amely azonban Japán legjobb, legkitűnőbb kimonóit készítette, s megrendelői között tudhatta a császári család tagjait is.

Szajuri figyelte, amint anyja szokás szerint gondoskodik férje vacsora előtti kényelméről, odakészít neki egy pohár hideg szakét – télen gőzölgően forrót kapott –, meg egy tányér főtt kukorica mámét. Ha esett, ha fűjt, ez a szertartás soha nem változott, s Szajuri esküdni mert volna, hogy ha anyját akár álmából felkeltik is végrehajtja. Mostanában, tizenkilenc évesen egyre többször jutott eszébe, vajon mihez kezd ő a jövőjével, vajon ő is ugyanígy várja haza a férjét, és nem kíván semmi mást az élettől.

Életük fénypontja volt a közelmúltban, hogy apja jutalomban részesült abban az évben, és egy vadonatúj rádiót hozott haza. Ezen a meleg nyári esetén is büszkén és boldogan hallgatták a halk hárfamuzsikát, amely egyfajta nem e világi harmóniát sugározva töltötte be a családi béke eme szentélyét. Hirtelen azonban, minden előzetes figyelmeztetés nélkül a lány akkordokat recsegő hang szakította félbe, amely zordan bejelentette, hogy a japán légierő sikeresen megtámadott és lerombolt egy amerikai katonai támaszpontot Hawaiiion... egy bizonyos Pearl Harbort említettek. Ez a pillanat sok japán emlékezetébe beleégett.

A Mijamoto család valamennyi tagja – mint akiket elvarázsoltak – dermedten ült az asztal körül. Szajuri soha nem tudta elfeledni ezt a döbbenetes pillanatot, a feszültséget, miközben a recsegő hang csak mondta, egyre mondta a magáét, a japán győzelmet dicsőítve.

– Halljátok, mit mond a rádió? Japán megtámadta, és a jelek szerint megverte az amerikaiakat Pearl Harbornál – ismételte Micsio réveteg csodálkozással.

– Igen, hallottuk, apa, csakhogy Amerika hatalmas. Attól tartok, felébresztettük az alvó oroszlánt, és ezzel koránt sincs vége az egésznek – szólalt meg Szajuri, és beleborzongott a gondolatba.

– Ne beszélj így, Szajuri, neked szeretned kell a hazádat! – intette meg az apja keményen. – Az amerikaiak ettől talán nagyobb tisztelettel bánnak velünk, és végre beszüntetik az embargót. Tudod, hány japán szenvedte ezt meg?

Az asztal szinte belerázkódott, Tomi olyan dühödt erővel vágta oda a levesestálat, hogy a leves egy része kilötyyent.

– Ne beszélj nekem támadásokról és háborúkról ennél az asztalnál! – háborgott az asszony. – Már így is épp eléggé félek! Egyszerű vidéki emberek vagyunk, hagyjuk a politikát a tokióiakra!

– De anya, ha kitör a háború, valamennyiünknek a hazánkért kell

harcolnunk, minden épkezpláb férfinak, akár fővárosi, akár vidéki! Én biz ott akarok lenni, hogy lesújtsak az ellenségre! – jelentette ki Hiro.

– Hagyd ezt abba, Hiro! – kiáltotta Tomi. – Tudod egyáltalán, mit beszélsz? Nem katonásdi ez, amit kisfiúk játszanak, hanem a valóság, ahol valódi vért ontanak! Hagyd abba hát ezt a beszédet, és együk meg békén a vacsoránkat!

Ezzel a rádióhoz lépett és lekapcsolta, félbeszakítva a híradó Pearl Harborról szóló különkiadását... mintha meg tudná védeni családját ezzel a mozdulattal a jelen valóságától. A vacsora komor csendben folytatódott.

Másnap, miután megfőzték az ebédet, Szajuri elvonult barátnőjével, Reikóval egy füves buckára, pár száz méterre az otthonuktól. Kosaraikat megtöltötték a virágok, melyek az útjukba eső mezőkön nyíltak bőségesen. Néhány lusta méh döngött csak álmatagon a békés délutánban. A háború dobjai még messze dübörögtek, s Pearl Harbor következményeit sem érezték errefelé. Reiko most töltötte be a tizennyolcat, és imádta gyermekkori szerelmét, Jukiót. Ezen a délutánon is azért hívta el legjobb barátnőjét a kedvenc dombjukra, hogy büszkén bejelentse: ő és Jukio úgy határoztak, hogy a szülők áldásával 1941 őszen összeházasodnak.

– Jaj, annyira örülök, Reiko! – ölelte meg Szajuri a barátnőjét. – Mindig is tudtam, hogy ti ketten előbb-utóbb egybekeltek. Már el is kezdtem a nászajándékot készíteni mindkettőtöknek. Látom, jobb lesz sietnem, hogy még időre befejezzem!

– Köszönöm, Szajuri – felelte Reiko, majd elkomolyodva folytatta: – És mi a helyzet veled? Te nem akarsz férjhez menni?

– Nos, azt hiszem, végül nekem is bekötik a fejem, hisz' ez minden lány sorsa! – kacagott fel Szajuri könnyedén. – Hanem, Reiko, ne neved ki ezért, de úgy érzem, valami még vár rám, mielőtt megállapodnék.

– Nem nevetlek ki, tudod, mennyire komolyan veszek – válaszolt Reiko ünnepélyesen. – Talán azt tervezed, hogy Tokióba mész, és nővérnek állsz az egyik katonai kórházban?

– Igen, ez sem lehetetlen, de mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy nem tartom kizártnak, belépek a légierő kötelékébe, és harci pilótává képeztetem magam?

Most Reikón volt a sor, hogy nevetésben törjön ki, ennek azonban inkább a döbbenet, semmint vidámság volt az oka.

– Tudom, tudom, megígértem, hogy nem nevetlek ki, de hogy harci pilóta legyél? Tudod, hogy ez lehetetlen! Először is, kizárólag férfiak lehetnek csak pilóták, másodsor pedig soha nem láttál repülőt közléről! Hogy jutott egyáltalán eszedbe? Ne haragudj, Szajuri – tette hozzá sietve, mert látta, hogy Szajuri arca elkomorul, akár a nap, mikor sötét felhő takarja el. – Nem áll szándékomban, hogy kinevessék vagy elvegyem a kedvedet, de tudod, milyen kevés választási lehetősége van Japánban egy nőnek, és a harci pilóta hivatása semmiképpen nem tartozik közéjük! És azt sem szeretném, ha valami

bolondságot művelni, és meghalnál itt nekem! Kérlek, Szajuri, ígérd meg, hogy soha többé nem gondolsz efféle képtelenségekre! Bár rossz érzés látni, hogy oly sok honfitársunk hal meg hazánk védelmében, és mi nem vesszük ki a részünket ebből a küzdelemből, de úgy vélem, néhányunknak életben kell maradnunk, hogy a háború után újjáépítsük ezt az országot; hogy ismét erősek és hatalmasak legyünk. Érted, ugye, mire gondolok? – fejezte be Reiko sután, mert súlyos teherként nehezedett rá a büntudat, amiért ő maga biztonságban van, s nem áldoz fel valamit a hazáért, főként nem a vőlegényét, Jukiót.

Szajuri arca felderült Reiko látható zavara láttán, és újra megölelte a barátnőjét. Nem szabad túl keménynek lennie szegény Reikóval, gondolta, aki a lába nyomát is legszívesebben megcsókolná, annyira nagyra tartja őt, és soha nem nevetne a szemébe. Egyszerű lány, egyszerű igényekkel és vágyakkal, akit nemegyszer hökkentettek már meg az ő örült és váratlan bejelentései... nos, ez minden!

– Jól van, Reiko! Tudom, hogy semmi rosszat nem akartál, különben is bolondság tőlem effélékre gondolni! Néha örültségek jutnak eszembe, én meg kikotygom őket! Valószínűleg múltó szeszély ez, amit rövidesen elfelejtek.

Még egy boldog órát töltöttek együtt. Reiko esküvői terveit vitatták meg, aztán arról a pompás kimonóról beszéltek, amelyet Reiko mamája kezdett el a lányának készíteni. A háború minden fényűzést meghiúsított, szerencsére azonban Reiko édesanyja kitűnő varrónő volt, aki a félretett drága anyagdarabokból pazar esküvői kimonót állított össze a lányának.

Hazafelé a lányok jókedve csak akkor hagyott alább, amikor pár harci repülőgép mennydörgött át az égbolton. Olyan alacsonyan repültek, hogy a két lány ösztönösen behúzta a nyakát, s futva tette meg az utat hazáig. Később egyre több gép repült el a falu felett, mintha csak szemlét tartana a környék felett.

Néhány hét múlva Micsio mozijegyekkel jött haza a gyárból. A Pearl Harbor feletti japán győzelemről szóló filmet vetítették a helység egyetlen mozijában. Felesége először el sem akart menni, de némi rábeszélés után engedett, és az egész család elvonult a filmszínházba, hogy ülőhelyekért tolokodjon az ott összegyűlt tömegben.

– Nagy volt az izgalom, és szinte éreztem, ahogy a közönség szíve egy ütemre dobban lángoló hazafiságában, látva, amint bátor pilótáink újabb és újabb hullámokban támadnak egy ilyen hatalmas ellenségre. Még anyám is meghatódott, pedig ő ellene volt a háborúnak – emlékezett vissza Szajuri.

A film után a család elvegyült a lelkes tömegben, hogy az utcákon ingyen osztogatott szakéval és a szenbejnek nevezett rizses keksszel ünnepeljen. Ez volt az utolsó alkalom, hogy így együtt lehettek, boldogan és lelkesen.

#### 4. fejezet

Három nap múlva egyszer csak valaki ádázul verni kezdte a bejárati kopogtatót. Szajuri nagynénje, Micsiko néni állt a küszöbön. Tokióból érkezett, hogy három napra náluk keressen menedéket. A nagynéni vigasztalhatatlan volt. Szajuri mamája több csésze forró zöld teát öntött belé, és teljes negyedórán keresztül szölongatta szelíden, mire bármi értelmeset ki tudott húzni belőle.

– Egy hete a fiam, Tosiki behívót kapott a tokiói hadparancsnokságtól – zokogta, miután sikerült végre szóra bírni. – Azóta rettegetem ettől a rémálomtól, amióta elkezdődtek a kényszersorozások, de most alig hittem a szememnek! Még az is megfordult a fejemben, hogy elbújatom Tosikit, de nem lehet itt elbújni, hiszen a Kempetaj úgyis mindenkire rátalál, s a katonaszökevények büntetése szigorú és könyörtelen! Most pedig elvitték Tosikit, az egyetlen gyermekemet! Nemrég töltötte be a húszat, ugyan mit tud ő a háborúról? Hiszen tudod, a légynek sem bírna ártani! Más anyáktól hallottam, kiképzik a fiaikat arra, hogy öljenek és megölessék magukat, aztán hajóra teszik őket Délkelet-Ázsia felé! Jaj, Tomi, félek, hogy soha többé nem látom az én szegény Tosikimat!

Bár Tomi tőle telhetően csitította és vigasztalta a nővérét, Szajuri meglátta anyja szemében a hirtelen támadt félelmet. Hisz' neki is volt egy fia, aki néhány hét múlva tölti be a tizennyolcat. Eddig azzal nyugtatta magát, hogy a háború kihatásai a nagyvárosokban hamarabb érezhetőek, s időbe kerül, mire eléri a Japán eldugott tájain megbúvó kisvárosokat és falvakat. Ez azonban csak ideiglenes kibúvót adott, hisz' minden anya tudta, hogy a katonaság hosszú karja előbb-utóbb mindenhová elér.

Még Micsio gyárában is változóban volt a helyzet. Most, hogy a dobok kitartó, szakadatlan ritmusa a teljes hadkészültséget hirdette, meredeken csökkent az igény a jó minőségű kimonókra, és az emberek azt rebesgették, a gyár kormányrendeletre rövidesen katonai egyenruhákat fog előállítani.

– Katonai egyenruhákat? – kiáltotta Tomi, elrémülve, hogy férje munkahelye, amely az ország legfinomabb kimonók szállította eddig, most csúf és durva katonai egyenruhák tömegtermelésére áll át.

Eleddig azonban a háború egyetlen jele Szajuri idilli falujában a nagyritkán megjelenő harci repülőgépek bugása volt, melyek olyan alacsonyan repültek, hogy belereszketett a házuk. Ezek a gépek vagy „bevetésen” vannak, vagy gyakorlatoznak, magyarázta az apja, akinek fogalma sem volt arról, mennyire érdeklik lányát a szürke, zömök szörnyetegek, melyek az eget szántva beszennyezték a tiszta levegőt, s füst- és kondenzcsíkokat húztak maguk után.

– Érdekel is engem, hová mennek – felelte ilyenkor Tomi. – Azt akarom, hogy mind fussatok vissza a házba, vagy nézzetek menedék után, mikor meghalljátok egy ilyen gép közeledését. Mi lesz, ha lezuhan az egyikük, vagy leejt valamit, mikor kint álltok védtelenül a szabadban?

Mintha bizony a házuk bármiféle védelmet jelentene, ha egy gép történetesen ránk zuhan! – gondolta Szajuri fanyarul, de hallgatott, mert tudta,

hogy anyja csak kétségbeesetten igyekszik biztonságban tudni a családját, s a legkevesebb, amit ő megtehet, hogy hagyja, hadd vigasztalja meg ez a tévHITE.

Alig néhány hónap múlva a falu álmos nyugalma egyenruhás tisztek csoportja zavarta meg. Tokióból érkeztek, s toborzóközpontot állítottak fel a község házában. Naponta járták a falut, és sorozócédulákat lobogtatva bekopogtattak minden olyan ház ajtaján, ahol huszadik életévét betöltött fiatal ember lakott.

Vonakodva bár, de még Tomi is elismerte, hogy ezek a toborzó tisztek tényleg fel tudják lelkesíteni a haza ügyéért a fiatal szíveket, s bizony alig egy nap múltán hosszú sorok kígyóztak a toborzóközpont előtt.

A második napon Micsió is hazafias kötelességének érezte, hogy felesége könnyes könyörgését meg se hallva beálljon a sorba. Hatalmas kő esett le Tomi szívéből, amikor visszautasították jelentkezését, a jobb keze ugyanis megcsönkült egy gyári baleset következtében.

Tomi ösztönösen megpróbálta elvonni Szajuri figyelmét az általa nőietlennek vélt dolgokról, melyek csak a férfiakra tartoznak. Férfját is azzal nyaggatta, ne adja a lovat a lányuk alá, ne beszéljen vele politikáról. Hadd maradjon meg a főzésnél és varrásnál. Elég gond lesz jó férjet találni neki, hogy betöltse minden lány sorsát és vágyálmát, dacára annak, hogy a háború felhői a fejük felett gyülekeznek, és a készülő vihar bármely pillanatban kitöréssel fenyeget.

1941-ben csupa olyasmi történt Japánban, ami megzavarta és megrémítette a helybelieket. Másról sem esett szó, mint hogy a császár a világ meghódítására vezényelte ki a nemzeti hadsereget. Senki nem értette, mi ütött szelíd, szórakozott, kellemes modorú császárukba, aki addig a légynek sem ártott! Minél ádázabbak és könyörtelenebbek lettek az ország vezetői, Tomi annál inkább a tudatlanság védőhálóját vonta volna gyermekei köré.

Micsio azonban másként gondolta. Szentül hitte: gyermekeinek tudniuk kell, mi történik körülöttük, hogy mikor eljön az ideje, kivegyék részüket Japán védelméből. Ezért naponta a Kína elleni támadások híreivel érkezett haza, a kicsiny rádióból beszámolók harsogtak a hadsereg előrenyomulásának különböző szakaszairól meg tengerentúli győzelmekről, melyek csaknem minden japán szívét megdobogtatták a honfíúi büszkeség viharos érzéseivel. Még az ifjú Szajuri is tökéletesen helyénvalónak vélte a harsány katonai propagandát. Mintha az egész nemzet szíve egy ütemre dobogott volna, hogy győzelemre segítse a Felkelő Nap országát.

Akadtak természetesen a Tomihoz, Szajuri édesanyjához hasonló kételkedő lelkek, de őket rövid úton túlharsogta és elhallgattatta az országon átsöprő harci láz, jóval azelőtt, hogy a rettegett rendőrség és kémszervezet, a Kempetaj akcióba lépett volna, hogy minden hazafiatlan gondolatot és tettet kiirtson.

Szajuri ekkoriban változást észlelt magán. A gondtalan csitri, aki alig valamivel volt komolyabb egy átlagos falusi süldőlánynál; aki élvezte a hétfégi

családi kiruccanásokat az onszennek nevezett hévforrásokhoz; aki tavasszal vadvirágot szedett a réteken, tiszta nyáréjszakákon meg a csillagos égboltban gyönyörködött, vagy időről időre lánypajtásaival pletykált a közfürdőben, azon kapta magát, hogy egyre inkább a rádióból felhangzó szólamok hatása alá kerül, melyek Japán Keleten és Délkelet-Ázsiában aratott győzelmeit harsogták.

A hazafias jelszavak eleinte önkéntes jelentkezést hirdettek meg, s bár fiatal férfiak és nők tömegei ajánlották fel sietve magukat, mindez nem volt elég hatékony a katonaságnak, amely végül rábírta a császárt, hogy kötelező sorozást rendeljen el.

Tomi fellélegzett, meghallva azt, hogy ez a húsz évet betöltött fiatalemberekre vonatkozik, s fia, Hiro, aki alig múlt el tizennyolc, átmenetileg megmenekül. Feszült nyugalom telepedett a Mijamoto családra.

– Japán hazafiként elhitették velünk, hogy a tennóért (a császárárt) és a hazáért meghalni a legnagyobb dicsőség, ami csak valakit érhet, mondhatni, szinte vallási kötelesség. Todzso tábornok, a hadügyminiszter, nyersen és megfellebbezhetetlenül elrendelte, hogy „egyetlen katona sem maradhat életben”, mert ez becstelenség. Úgy kell meghalnia, hogy ne hozzon szégyent a hazájára – mesélte az öreg hölgy Majuminak az interjú második napján, s hangját megremegtették régóta felgyülemlett érzelmei.

Lassan vége felé közeledett Japán egyik legkeményebb tele, farkasordító hidegével, latyakjával és havazásaival. 1942 tavaszának első ígéretes jelei végre életet leheltek a kopár fákba. Micsio naponta bejárt a gyárba, ahol a gépek súlyos katonai egyenruhákat ontottak magukból. Az egyik nap még lehangoltabbnak látszott, mint máskor.

– A gyár minden épkézláb dolgozóját behívták katonai szolgálatra. Majd az itteni nők veszik át a munkájukat – jelentette be nehézkesen. – Az összes férfi jelentkezett, kivéve a hozzám hasonló nyomorékokat, akiket elutasított a sorozóbizottság.

Noha Tomi magában hálát adott az égnek, amiért a sérülés maga mellett tartotta a férjét, tudta, milyen mélyen megtöri és megalázza a fogyatékossága, ami megakadályozza, hogy a hazájáért harcolhasson, ezért hangosan csak ennyit mondott:

– Biztos vagyok benne, hogy mint minden férfi ebben az országban, te is ki akarsz menni a részed a haza védelméből, de nem a te hibád, hogy a sérülésed miatt nem vesznek be a katonasághoz.

Micsio hosszan hallgatott, mielőtt megszólalt volna:

– Azt hiszem, Szajurinak is be kellene állnia a gyárba. Ki tudja, most, hogy minden férfi elmegy, talán a nőknek kell elvégezniük a mezei munkát, márpedig a gyárban dolgozni még mindig könnyebb ennél.

– Nem, apa, nem akarok a gyárban dolgozni, mert más terveim vannak – felelte Szajuri.

A Micsióban önnön tehetetlensége okán felgyülemlett düh fékezhetetlenül tört ki. Pofon vágta a lányát, és kiabálni kezdett:



– Hagyj fel ezekkel a hazafiatlan gondolatokkal! Egy japán nem viselkedhet így!

Szajurit megdöbbenette apja példa nélkül álló indulatkitörése. Arcát még égette a pofon, s ömlött a könnye, mikor kirohant a szobából. Végigsírta az éjszakát, látva, hogy bomlik meg az egykori családi összetartás, hogyan osztja meg szeretteit a viszály.

## 5. fejezet

Mennydörgő robaj zavarta meg Macumoto álmos délutánjának békéjét, mikor két harci repülőgép szántotta fel az eget, füstcsíkot húzva maguk után. A belőlük áradó félelmetes energia még jóval azután is ott maradt, hogy eltűntek szem elől.

Szajuri a ház előtt állt, és némán nézett utánuk, miközben keblét büszkeség dagasztotta, milyen hatalmas is a nemzete. Újra megjelent lelki szemei előtt ezer és ezer harci repülő a maga kísérteties, sötét tömegével, sáskarajként borítva be az eget. Szajuri érezte, milyen ellenállhatatlan vágy vonzza, hogy része legyen annak az emberi láncolatnak, amely a hazáját védelmezi. Arról azonban sejtelve sem volt, miként foghatna hozzá.

Aznap este Micsio egy doboz füstölt angolnakonzervet hozott haza. Ritka csemegének számított, s most a főnökség ezzel jutalmazta az alkalmazottakat. Az egész család izgatottan várta, hogy Tomi feltálalja vacsorára a finomságot. A rádióban épp a Japán délkelet-ázsiai előrenyomulásáról és győzelmeiről szóló szokásos beszámolókat hallgatták, amikor a műsort egy rendkívüli bejelentés szakította meg. A hadparancsnokság elrendelte, hogy valamennyi tizenhetedik életévét betöltött japán férfi az ország összes falvában és városában, akit még nem soroztak be, haladéktalanul jelentkezzen katonai szolgálatra.

Porcelán csörömpölése hallatszott, s a rizsestál, amelyet Tomi tartott, kicsúszott a kezéből, a padlón darabokra tört.

Szajuri meglátta hamuszürkévé vált arcát, majd az anya felnyögött:

– Nem! Nem adom a fiamat, Hirót!

A ritka adománynak számító angolnakonzerv elárvulva hevert az asztalon, ahogy a család lassan felfogta a háború valóságát, és az áldozatokat, amelyeket tőlük követel. Ahogy Micsiko néni alig néhány hete leszögezte, ha ez bekövetkezik, nincs előle menekvés.

Szajuri élete végéig emlékezett rá, hogyan hevert az áhított angolnakonzerv az étkezőasztal közepén, félrelökve és elfeledve.

Hiro, ez a tizenhét éves süvölvény, aki még soha nem tette ki a lábát a faluból, és nem hagyta el a családi fészket, most hol a kemény katonaélettől tartott, hol meg eltöltötte a büszkeség, hogy végre őt is behívták hazája szolgálatára. A rádióból szüntelenül harsogó háborús propaganda megtette a magáét, s lángra gyújtotta a fogékony fiatal szíveket. Hiro lelkében is győzött a büszkeség a félelem fölött, s alig várta, hogy életét és véréjét ajánlja fel a katonaságnak.

Csupán a Tomihoz hasonló anyák látták tisztán, mi van készülöben, s hogyan farag a nagyra tartott japán hadsereg fiaikból – akik közül nem egy Japán neves egyetemén tanult – hidegvérű gyilkosokat a patriotizmus nevében; miként sulykolja beléjük, hogy megtiszteltetés a császárt és a hazát védeni.

– Ugyan mire megyünk a becsülettel, ha a fiaink sorra halnak? – kiáltott fel Tomi. – Én az életet választom a becsület helyett, és egy cseppet sem szégyellem!

– Hagyd abba, de azonnal ezt a hazafiatlan beszédet? – torkollta le a férje. – Ránk akarod hozni a Kempetajt? Alig egy hete egyik munkatársamat rendkívül keményen megbüntették, mert levette a nemzeti zászlót, hogy kimossa, és elfelejtette visszahúzni a háza előtt. A Kempetaj ott van mindenütt. Különben pedig nem látod, hogy szent kötelességünk mindent feláldoznunk, amit a nemzet megkíván tőlünk?

Másnap felhangzott az ajtón a rettegett kopogtatás. Szajuri testvérét, Hirót két toborzótiszt vitte el a község házára a hivatalos sorozásra, miután jegyzetömbjükben kipipálták a nevét. A fiú beugrott a várakozó katonai teherautóba, majd megfordult, és felmutatta az amulettet, amelyet anyja akasztott a nyakába, hogy megvédelmezze. Két óra múlva azzal a hírral tért vissza, hogy reggel indul a vonata Tokióba, és ma este vacsoráznak együtt utoljára.

A rá következő este Reiko jelent meg Szajuri házában falfehér arccal és a bánattól lesújtva.

– Elvitték Jukiót Tokióba. Nem tudom, látom-e még valaha – zokogta. – Az ősszel készültünk összeházasodni, Szajuri. Nem tudták volna legalább ezt kívárni?

– Tudom, hogy érzel, Reiko – felelte Szajuri szomorúan.

– A fivérem, Hiro is elment. Anya úgy megsiratta tegnap este, hogy azt sem tudtam, mivel vigasztaljam. Rövidesen minden fiatal elvisznek, s már csak a nők és öregek maradnak itt.

– Utána akarok menni Tokióba – mondta Reiko. – Majd beállok nővérné az egyik kórházba. Annyira szeretem, hogy nem tudnék ölbe tett kézzel ülni itt és a hírekre várni! Velem tartasz, Szajuri? Végül is folyvást arról beszéltél, hogy tenni akarsz valamit a hazáért!

Nagy csönd támadt. Szajuri később úgy emlékezett vissza a jelenetre, hogy azt gondolta, milyen furcsa: ez a csöndes Reiko, akinek nem volt más vágya, mint hogy férjhez menjen, jó feleség és családanya legyen, teszi meg az első merész lépést, s vállalkozik aktív katonai szolgálatra.

– Kérlek, mondd azt, hogy velem jössz – kérlelte tovább Reiko, miközben ő egyre habozott. – Szegény Jukiómat a fivéréddel együtt hajózzák be Délkelet-Ázsia felé. Meglehet, soha többé nem látjuk viszont őket. Szeretnék ott lenni Tokióban, amikor elindulnak! Úgy volt, hogy összeházasodunk, annyira boldog voltam! Anya most fejezte be az esküvői kimonót, és ezentúl ott függ majd a szobámban, senki nem veszi fel, amíg Jukio haza nem tér! Az igazat megvallva nem tudom, visszatér-e valaha is, és milyen sokáig függ ott az a kimonó! Súlyos balsejtelem nyomja a szívemet. Az az érzésem, hogy soha nem veszem fel már azt a kimonót!

Mintha csak Reiko sötét gondolatait kívánná alátámasztani, repülőgép szántotta fel az eget. Szajuri ebben a pillanatban döntötte el, hogy amikor Reiko vonatra száll Tokió felé, ő is vele tart.

Ahogy barátnője megviselt, könnyáztatta arcára nézett, melyen az ajak

Cupido íjára emlékeztető bájos íve most kemény, egyenes vonallá húzódott, megértette, hogy egy éjszaka leforgása alatt mindketten megváltoztak.

Hiro búcsúvacsorája csupa könny és bánat volt, a kamaszfiú és az apa arca azonban ragyogott a büszkeségtől és az izgatott várakozástól. Tomi szilárd hitére rácsáfolva, miszerint fia kimarad a háborúból, titokban megvarrta neki az ezer öltésből álló védelmező övet, s most a derekára kötötte. Semmi mással nem védhette meg a háború ellen, ahonnan oly kevesen tértek haza élve.

Másnap reggel Hiro elment a többi besorozott újonccal. Tomi eleinte alig bírta rászánni magát, hogy kimenjen az állomásra. Végül mégsem tudott lemondani arról, hogy utoljára lássa a fiát. Amikor az éljenző bakákkal megrakott vonat elindult, Szajuri végignézte, amint anyja Hiro fülkéje mellett fut, és azt kiáltozza:

– Hiro! Hiro! Kérlek, gyere haza épségben!

A gyorsan távolodó vonatból egy kéz nyúlt ki a messzeségben, az ismerős zöld sálat lengetve. Tudták, Hiro látta, édesanyja kijött az állomásra, hogy mégis elbúcsúzzon.

– Miután Hirót elvitték tőlünk, minden megváltozott. Ami kevés nevetés és derű maradt a házban, az mind eltűnt, s mintha sötét felhő telepedett volna mindannyiunkra. Anyám sokat sírt. Sírt, amikor megkapta a havonta esedékes levelet Hirótól, és még keservesebben sírt, amikor az késett. Apám visszahúzódott a maga világába, hallgatag és távoli lett.

Ám a java hátra volt. Nyolc hónappal besorozása után levél érkezett Hirótól, melyben tudatta családjával, hogy Délkelet-Ázsiába szállítják. A rettegés és balvégzet jéghideg ujjai még inkább a családra zárultak.

– Mindenki tudja, ha egy katonát Délkelet-Ázsiába küldenek, csak ritkán tér vissza élve vagy épségben – jajongott Tomi. – Nem tudnánk valahogyan megakadályozni?

Férje a fejét rázta, és keményen letorkollta:

– Nem, de még ha tehetnénk is valamit, nem tennénk meg, mivel minden család fiakat és férjeket áldoz császárukért és nemzetünkéért. Elég baj, hogy a csonka kezem miatt nem lehetek hazám szolgálatára. Nem, Tomi, büszkének kellene lennünk, hogy a fiunk nemzetünk becsületéért küzd!

Aznap valami megkeményedett Szajuri lelkében. Elhatározta, hogy Tokióba megy, és megkeresi Hirót. A levél az indulás pontos időpontját is említette, tehát marad még ideje megtalálni a fivérét, hogy elbúcsúzzon tőle, mielőtt kihajózik. Rábeszéli Reikót, és együtt vágnak útnak. Az egyetlen gond csak az, hogyan mondja meg az anyjának.

## 6. fejezet

Megtiltom, hogy Tokióba menjél, Szajuri – kiáltotta az anyja. – Amikor tombol a háború, amikor az ellenséges gépek légierije folyamatosan bombázza a fővárost, éppen ez a legveszélyesebb hely, ahol csak lehetsz! A fiamat már feláldoztam a népünkért, áldozzam fel a lányomat is?

Noha Tomitól erre a reakcióra lehetett számítani, Szajurinak összeszorult a szíve.

– De anyám, a tokiói kórházakban ezrével fekszenek sebesült katonák, akiknek nagy szükségük van a nővérekre – ellenkezett. – Haszontalannak érzem magam, hogy itt bujkálok a háború elől, miközben még Reiko is nővérnek áll! Reiko, aki sosem kívánt mást, csak hogy feleség lehessen és anya! Különben is együtt leszünk, ugyanabban a kórházban és szálláson, tudunk vigyázni egymásra. Minden rendben lesz, anyám, meglásd.

– De te meg Reiko semmit sem tudtok a nővérmunkáról. Emlékszel, ahányszor csak vért láttál, mindig rosszul lettél? – erősködött Tomi. – Hogyan birkózol meg azzal, hogy súlyosan sebesült katonákat kell ápolnod, akiknek talán még karja és lába sincs? Gondolkodj, Szajuri, gondolj arra, hogy a kórházak tele vannak halottakkal, haldoklókkal, sebesültekkel és nyomorékokkal, amit neked naponta végig kell nézned! Hogyan birkózol meg ezzel?

– Már meggondoltam, anyám, és érzem, hogy meg tudom csinálni! Minden egyes nőre szükség van, aki jelentkezik, egyébként meg kiképeznek – válaszolt halkán Szajuri. – Úgy gondolom, az ilyen idők, mint a mostaniak, tényleg nagy erőt adnak az embernek. Egész éjjel ébren hevertem. Arra gondoltam, hogy egy nap talán az én szeretett öcsém, Hiro lehet az, aki abban a kórházban fekszik súlyos kínok közt, mialatt én itt kucorgók a kényelmes, meleg futonon, és semmit nem teszek, hogy segítek rajta. Hát nem érted, anyám, ott a helyem, tennem kell valamit!

Szajuri imádkozott, hogy anyja megenyhüljön. Reiko immár több mint két hete várt rá, és nem lenne tisztességes a végtelenségig vártni. Értette barátnője türelmetlenségét, aki Tokióba vágyott, hogy szeretett Jukiója közelében lehessen, akkor is, ha vajmi kevés reménye volt látni őt. Noha Szajuri épp betöltötte a tizenkilencet, így anyja beleegyezése nélkül is felszállhatott volna a tokiói vonatra, szíve mélyén, minden ambíciója és haladó nézete ellenére hagyománytisztelő japán lány volt, aki most képtelen volt rávenni magát, hogy egy ilyen fontos döntést anyja áldása nélkül hozzon meg.

Ezért azután majdnem egy újabb teljes hetet várt, mígnem Tomi végre megenyhült. A hétvége közeledtével anyja beletörődően így szólt hozzá:

– Apádnak igaza van, és ha már elhatároztad, hogy elmész és szolgálod a népünket, akkor én nem állhatok az utadba. Végtére is ezt a falut napról napra hagyják el a fiatalok, a háború így vagy úgy, de beszipantja őket, az étel és az egyéb javak pedig egyre szűkösebbek. Nekünk is csak azért van elegendő étel az asztalunkon, mert apád a helyi önkormányzatnak dolgozik.

A könnyek, amelyek napok óta gyülekeztek, most túlcordultak és kibuggyantak Szajuri szeméből, és végigfolytak orcáján, mialatt némán megölelte édesanyját. Túlságosan boldog és megkönnyebbült volt a hangos hálálkodáshoz.

– Köszönöm, anyám – mondotta végül. – Én leszek a legeslegjobb nővér egész Japánban, és ti mindketten büszkék lesztek rám.

– Menj most, gyermekem! – suttogta mogorván Tomi, aki nem akarta, hogy a döntését, miszerint nem áll lánya útjába, további érzelmek gyengítsék. – Holnapután megy egy vonat Tokióba, alig két napod van, hogy mindent előkészíts.

Azzal elsietett, nehogy Szajuri meglássa csillogó könnyeit. Tomi nem volt meggyőződve arról, hogy nem kellett-e volna kötnie az ebet a karóhoz, és megtiltani Szajurinak a tokiói utazást. Mit is mondott a tőlük két ajtóra lakó Higucsi szan? Hogy fiát és lányát a hajó elvitte Délkelet-Ázsiába, és senki sem tudja, merre vannak? Higucsi és férje majdnem naponta elzarándokolt a helyi önkormányzathoz, ahol megpróbáltak kicsikarni némi információt a szenttelen tisztviselőkből a gyermekeikről, de választ sosem kaptak. Most pedig rá és Micsióra került a sor, hogy elvegyék tőlük a gyermekeiket.

A kinti csöndet váratlanul újabb harci repülőgép mennydörgése törte meg, amely végigszántotta az eget. Tomin jeges borzongás futott végig, noha meleg volt a szobában. Meglehet, Hirót is ezen a gépen szállítják valahová, a puskájával, amit használni is alig tud. Egyetlenegyszer telefonált Tokióból, alig lehetett hallani, olyan rossz volt a vonal. Két hónapja ezen kívül nem is kaptak hírt róla. Tomi és Micsio számára most kezdődött el a gyötrelmes várakozás, hogy fiuk élve vagy holtan tér-e haza.

Az indulás előtti estén Szajuri és Reiko még utoljára kisétált kedvenc helyére, egy sziklás kiszögellésre, amely az ő negyedükön átfolyó zubogó patak fölött ívelt át. Szajurinak eszébe jutott, mennyi titkukat osztották meg ezen a helyen, ahogy egymás mellett heverték a lapos szildán, évről évre figyelve az évszakok váltakozását. Közben tavaszok fordultak nyarakba, azok meg aranyló ősökbe – mikor valósággal izzottak a lombok és tisztán ragyogott az ég –, végül hideg telekbe.

– Félsz-e, Szajuri? – kérdezte Reiko. – Én még sohasem voltam Tokióban, s most nehéz lesz úgy ott lenni, hogy mindenütt katonák vannak, és nem véd minket a család. Jaj, Szajuri, én úgy félek, de bátornak kell lennem, mert ott van az én Jukióm, és ha történetesen megsérül, ott kell lennem, hogy a támasza legyek.

Arca elfáncsalodott, és elsírta magát.

– Annyira hiányzik, és olyan szomorú, hogy az élet így elsodort minket egymástól. Tegnap éjszaka azt álmodtam, hogy Jukió egy őserdőben bolyongott, rovarok döngtek körülötte. Sikoltozva hívott engem, és amikor felém fordult, láttam, hogy az arca egyik felén egy nagy lyuk tátong, amiből lassan szivárog a vér. Borzalmas volt, Szajuri, én pedig verejtékben fürödve ébredtem fel.

– Ne beszélj ilyeneket, Reiko! – válaszolt Szajuri, mert nem tudta, mi mást mondhatna. – Ha vége lesz a háborúnak, mind visszajövünk ide, neked és Jukiónak pedig akkora lakodalmat csapunk, amekkorát még nem látott Macumoto.

Szajuri azt nem mondta meg a barátnőjének, hogy neki magának nem lesz lakodalma. Pontosan tudta ugyanis, hogy mi a végső célja, és életében soha többé nem tér vissza Macumotóba.

E döntés véglegessége megrémítette. Hogy ne kelljen a következményekre gondolnia, elővett egy kis ollót vászoniszákjából, levágott egy tincset a hajából, majd vidáman így szólt:

– Vágj le te is egy fürtöt, amit ebben az iszákban az enyémmel együtt beteszünk a kő alá. Ez jelképezi a biztonságunkat és a jó szerencsénket, amelyikünk pedig elsőként tér ide vissza, elviszi az iszákot, és vár a másikra.

Reiko letörölte a könnyeit, elvette az ollót Szajuri kezéből, és levágott egy tincset a hajából. Szajuri betette azt is az iszákba, a két barátnő azután együttes erővel felemelte a hatalmas követ, és becsúszatták alá.

Ezt az egyezséget a jó szerencsével azért kötötték, mert egy kis faluban nőttek fel, ahol még élt a néphit és a babona. Valahogy azonban az iszákkal együtt szimbolikusan eltemették gondtalan ifjúságukat is, tudva, bárhogy alakuljon is sorsuk, jól vagy rosszul, már semmi sem lesz olyan, mint azelőtt.

– Ez volt az utolsó boldog perc a falunkban Reikóval, amire emlékszem. Ezután életünkön eluralkodott a háború – mondta elmerengve az öreg hölgy. Majumi Mijamoto Szajuri mélyen ülő, fátyolos szemébe nézve felfogta, hogy az idő tengerén visszahajózott olyan helyekre és emberekhez, akiket nem ismert más, csak ő.

– A háború után visszatértem arra a helyre, az iszák ott volt, pontosan az alatt a kő alatt, ahová Reikóval rejtettük. Megtartotta az ígéretét, és segített nekem minden nehézség ellenére biztonságban visszatérni. Reikót viszont nem védte meg, pedig ő volt az, akinek élnie kellett volna, nem nekem. Csalódott és mélyen szomorú voltam emiatt, fogtam az iszákot, és bedobtam a folyóba, sebzett szívem minden bánatával együtt.

## 7. fejezet

Az a nap, amikor a két lány elindult Tokióba, borúsán és esővel virradt fel. A levegő lehült, noha az utolsó pár nap olyan szokatlanul meleg volt, ami nem jellemző az évszakra. Szajurinak az volt az érzése, hogy az ég némán siratja mindazokat, akik az állomáson búcsúztatják szerettüket: férjüket, fiukat, lányukat vagy szerelmüket. Érzelmekkel telt jelenet volt, szomorú istenhozzádokkal, és bátor, dacos ígéretekkel a biztos hazatérésről, amit senki és semmi nem szavatolt.

Hanem a családtagokat eltöltő félelem és aggodalom közepette azon a párás, hideg reggelen, az állomáson a távozni készülő fiatal emberek és leányok arcán remény és büszkeség csillogott, hogy segíthetnek bajba jutott nemzetüknek. Elérkezett a titkolt félelmek és szabadon folyó könnyek ideje, mostantól nem volt többé visszaút.

Amikor Szajuri ezen a reggelen felébredt, egy kurta pillanatra bizonytalan rossz előérzet és pánik tört rá. A kérdés, amit napokon át került, most benyomult a tudatába, hogy egészen beleszédült. Jól teszik-e, hogy belemennek abba a dühödt káoszba, a háborús idők idegközpontjába, amivé Tokió lett? Mit remél, mit érhet el ezzel? Megváltoztathat, befolyásolhat ő bármit is? Csak akkor volt képes lecsillapodni valamelyest, amikor meglocsolta az arcát jéghideg vízzel. Kerül, amibe kerül, tudta, hogy bátornak kell mutatnia magát, különben anyja mindjárt összeroppan, hogy először a fiát, most meg a lányát kell elküldenie a háborúba.

Az elkövetkező hónapok és évek során sokszor felidézte magában az utolsó mozdulatot, amikor összehajtotta futonját a szobájában, majd a családjával elköltött komor reggeli emlékét, mielőtt elindultak az állomásra. De az anyja szeméből sütő könnyörgést sem feledhette, amely azt várta tőle, hogy gondolja meg magát.

– Nem, anyám, mennem kell. A hazának szüksége van rám – válaszolt hangosan Tomi néma esdeklésére.

– A nemzet elvisz bárkit, aki kész meghalni érte – kezdte volna mondani Tomi, majd erőt véve magán elmosolyodott, és így mentegetőzött. – Bocsáss meg, Szajuri csan, nem kellene ezt mondanom, hiszen ma van a te nagy napod, amikor elmész, hogy azt tedd, amiben hiszel. De én anya vagyok, és az anyai szív nem tehet mást, mint hogy mindennek ellenére biztonságban tartsa a gyermekeit a szárnyai alatt.

Kiszaladt a szobából, Szajuri pedig tudta, hogy anyja a kis kertben szív egy keveset a hús, friss levegőből, hogy összeszedje magát. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy Tomi után megy, és kiölelgeti belőle a bánatát, de aztán meggondolta magát. Jobb ez így. Anyja elképesztő érzelmi kitörése megtörte volna elhatározását.

Aznap reggel az általában csendes állomás kicsi, lerobbant faépületével, két padjával, amelyekről lepattogzott a fehér festék, kaotikus jelenet színtere volt. Nyüzsgött a tömeg, s a barátok és a családtagok ideges utolsó tanácsai



röpködtek mindenünnen. Majdnem az egész helység felkerekedett, hogy elbúcsúztassák azokat a fiatal fiúkat és lányokat, akik Tokió durva kiképzőközpontjai, félelmetesen kevés személyzettel dolgozó kórházai és katonai támaszpontjai felé indultak. Valaki rázendített a nemzeti himnuszra, a nyüzsgő tömeg és az izgatott hangok erre tiszteletteljes morajjá szelődtek. Szajuri érezte a nemzeti büszkeség áramát, amely minden szívet magával ragadott az állomáson.

– Olyan hatalmas, olyan lehengerlő megrendülés volt ez, mint a cunami, ránk zúdult, és magába szippantott minket – az idős asszony csak így volt képes leírni az érzést, amely mindenkit hatalmába kerített azon a reggelen.

Ez az érzés valamiképpen enyhítette a családjuk elhagyása felett érzett bánatot, és sokkal elviselhetőbbé tette az elválást. Semmi nem látszott valóságosnak, Szajuri pedig úgy érezte, csak külső szemlélője egy drámai jelenetnek. Csak a zsúfolt vonaton, amely lassan kigurult az állomásról, tört rá teljesen az elszakadás érzése.

– Az utolsó kép, emlék, amelyet anyámról őrzök, egy törékeny alak, ahogy fut a vonat mellett, amíg csak tud. Patakozott a könnye, és a szája szavakat formált, melyeket az elinduló mozdonytól már nem hallhattam, a vonat felgyorsult, és maga mögött hagyta a síró, integető rokonok tömegét a peronon.

A vonaton hosszan, kitartóan visszhangoztak a „Banzáj” kiáltások, még azután is, hogy a forrófejű újoncok mély álomba merültek. Saját és őket búcsúztató családjuk érzelmei jócskán kimerítették őket.

– Az önfeláldozás megrendítő és elsöprő kitörése volt ez. A császár és a haza hihetetlen szeretete, amit nehéz elfelejteni.

## 8. fejezet

Aznap este, miután Majumi elment azzal, hogy másnap folytatják az interjút és a felvételt, Szajuri bement a szobájába, benyúlt a gardróbba azért a kopottas barna bőröndért, amelyet akkor cipelt magával, amikor elindult otthonából Tokió felé.

A bőröndön tépett szélű, mosolygó arcocskák virítottak, amelyeket Reiko ragasztott az oldalára, hogy jobb kedvre derítse egy különösen szörnyű nap után a kórházban, amikor az amerikai erők Tokiót bombázták.

Szajurinak sejtelve sem volt, hogy a háború szaggatta, szegénységtől sújtott Tokióban honnan szerezte Reiko ezeket a bájos matricákat. A citromsárga mosolygó arcocskák látványától azonban még ennyi év után is összeszorult a szíve, s barátnője gyönyörű, kedves arca jutott eszébe. Ő soha nem érte meg az öregkort, amiről pedig annyit beszéltek.

– Egymás mellett veszünk majd házat, saját zöldséget és gyümölcsöt termeszünk – mondta Reiko. – És ki tudja, talán mi leszünk a legöregebb emberek a világon!

Szajurinak könny szökött a szemébe, ahogy végigsimított a mosolygó arcocskákon. Hosszú ideje nem tudta rávenni magát, hogy kinyissa a bőröndöt, és reumától merev ujjainak belekerült egy időbe felpattintani a csatot.

Ahogy teltek az évek, és az öregség elnyújtotta a napokat, képtelen volt rávenni magát, hogy megközelítse öreg bőröndjét, és szembenézzen az emberekkel, akiket szeretett és elveszített. Most először érezte szükségét, hogy elmerüljön az öreg barna bőröndben őrzött emlékeibe, és rápillantson a családjáról, Reikóról meg szerelméről, Takusiról megmaradt fakó fényképekre. A bőröndben őrizgette Reiko utolsó nővérruháját, valamint Takusi pilótaöltözékét... szinte érezte jelenlétüket és illatukat.

– Úgy hiányoztok, még most is, annyi év után, kivált, hogy megöregedtem – suttopta.

Könnyei, amelyeket megpróbált visszatartani, végigfolytak orcáján, és Reiko mosolygó képére hulltak. Barátnője ezen a képen egy jakitori büfé nagy papírlámpása előtt pózolt. Szajuri emlékezett a képre, Reiko utolsó születésnapján készült. Kilopódtak a kórházból a kis sarki üzletbe, ahol több kupica szakét megittak, és akkor ritka ínycsengőnek számító nyáron sült grillcsirkét ettek, amely bizonyára a feketepiacról származott. Ügyet sem vetettek a háttérben vadul üvöltő légvédelmi szirénára.

Hogy megőrizze emlékezetében az efféle lopott pillanatokot, Szajuri kölcsönkérte az egyik orvos fényképezőgépét a kórházból, aki bele volt esve. A kép nem sokkal Reiko halála előtt készült. A dolgok lassan kicsúsztak Szajuri kezéből, ő pedig bosszút esküdött barátnője haláláért. És ott volt az ő szeretett Takusija is. Ragyogó fehér fogsora és gyönyörű mosolya még az évtizedes porréteg mögött is ragyogott a kopottas korabeli képről.

Olyan nehéz öregnek lenni, az utolsónak, aki elmegy. Évről évre, születésnapról születésnapra élt emlékei súlya alatt.

Még a menyegző) én is keservesen siratta elveszett szerelmét, amikor

hozzáment Hirosihoz, csak hogy ne egyedül kelljen beilleszkednie a háború utáni életbe. Szegény Hirosi jó ember volt, minden tőle telhetőt megtett, hogy boldoggá tegye. Noha az évek során megkedvelte, mégis megkönnyebbült, amikor meghalt. Eleget tett a kötelességének, nagy temetést rendezett neki, egy feleség minden szeretetével és tiszteletével, aztán magányba burkolózott. Végre zavartalanul várhatta a napot, amikor újra egyesülhet Takusival abban az életben, amelyről utolsó bevetésük előtti éjszaka beszéltek.

Szajuri arra is emlékezett, amikor egyszer Reiko és öccse, Hiro társaságában elmentek egy templomba, ahol komoly összeget fizettek azért, hogy megtudják a jövőjüket. Szajurinak azt jósolták, hogy szokatlanul hosszú ideig fog élni. Amikor nekik ennél jóval rövidebb életet jövendöltek, Hiro és Reiko csak vállat vontak, és könnyedén kijelentették, hogy nem is hisznek a jövendőmondásban. De Szajuri tudta jól, hogy ebben a babonás közösségben a dolog jobban zavarta őket, mint azt mutatták! És a jövendőmondónak végül igaza lett.

Szajuri mélyet sóhajtott, és egy utolsó pillantást vetett a fényképekre, amelyek élete egy-egy kiragadott pillanatát ábrázolták. Ezután becsukta a bőröndöt, és az öltözőszekrénye mellé állította. Holnap majd megmutatja annak a fiatal történésznek, Majuminak.

– Tudom, mi mind azt ígértük, hogy a világ legöregebb emberei leszünk – suttogta Szajuri. – De Isten a tanúm, én nem úgy gondoltam, hogy így élek, egyedül.

Aztán lerogyott kedvenc hintaszékébe, és szemét behunyva hagyta, hogy a nagy, levegős szoba átússzon egy másik időbe, amikor otthona egy nyomorúságos hattatamis szoba volt a kórháztól alig pár háztömbnyire, amelyen Reikóval és két másik nővérrel osztozott.

Macumotótól Tokióig fullasztó, zsúfolt, kimerítő volt az utazás. Mikor már azt hitték, hogy a vonat száraz levegője nem elegendő ennyi embernek, az megállt, és újabb utasok nyomultak be. Egy ülésen, amelyen normál esetben hárman osztoztak, ezen a napon legalább öten préselődtek össze, a szűk folyosókon pedig ennél is többen álltak. Még egy aprócska léghuzat sem volt képes utat törni magának a nyitott ablakon keresztül, hogy felfrissítse a zsúfolt vagon levegőjét.

Szajuri szerette a vonatokat, és apja gyermekkorában ki-kivitte az állomásra, hogy nézzék a tovasuhanó szerelvényeket. Nyolcéves korában egy emlékezetes napon szülei végre vonatra szálltak vele, hogy meglátogassák vidéken élő nagymamáját.

Most mégis azt kívánta, minél előbb érjen véget ez az út. Mialatt az ülésekért tolakodtak, Reiko elszakadt tőle, az elgyötört, aggodalmas arcok tengerében épp csak sejthette barátnőjét. Közben azért imádkozott, hogy képes legyen kitartani Tokióig. Valahol hátul egy nő hányt, amitől az egész vagonban orrfacsaró szag terjengett.

Egyszer Reiko feléje fordult, és pillantásuk találkozott. Szajuri V alakban

felmutatta az ujját, s ajka bátorító szavakat formált barátnőjének. Reiko gyenge mosollyal és alig észrevehető biccentéssel nyugtázta.

Estefelé, amikor a kinti hideg levegő kezdte lehűteni a vagon belsejét, fékek csikordultak, a hangosbeszélő pedig recsegő hangon közölte, hogy megérkeztek Tokióba. Megkönnyebbült sóhajok hallatszottak. Néhány katona tapsát és ujjongását a többiek átvették, és hatalmas éljenzéssé terebélyesedett, amivel a kényelmetlen út végét ünnepezték.

Mivel túl elgyötörtek voltak, hogy megküzdjenek a vagon egyetlen szűk kijárata felé áramló tömeggel, Szajuri és Reiko az utolsók között szállt le a vonatról. Most, hogy megérkeztek, a két lány furcsa vonakodást érzett, hogy elhagyják a vonat viszonylagos biztonságát. Szajuri gyomra összeszorult, mert bár anyjának folyamatosan azt hazudta, hogy Tokióban nővéri állás és szállás várja őket, valójában minden, amire támaszkodhatott, egy darabka papiros volt, Micsiko nénikéje ráfirkantott címével. Mi lesz, ha nem találják meg? Hová mennek akkor?

A két lány kikecmergett a vonatból, majd egy pillanatra megtorpantak, megilletődve a hömpölygő tömegtől és a pályaudvar puszta méretétől.

– Hogy találjuk meg a te Micsiko nénid házát? – súgta Reiko.

– Ne aggódj, Reiko, meglesz – válaszolt Szajuri, nagyobb nyugalommal, mint amennyit érzett.

Elszántan verekedte át magát a pályaudvaron, s csak azért állt meg, hogy útbaigazítást kérjen egy vasutastól, hogyan jutnak a papírra firkantott címre.

Megkönnyebbülésükre a vasutas rámutatott a pályaudvartól balra húzódó útra, és azt mondta, hogy a ház, amelyet keresnek, mindössze negyedóranyira van gyalog. A két lány, nem győzve kivárni, hogy elérjenek úti céljukhoz, és hogy lemosásuk elgyötört testükről az út porát, szinte futva tette meg az utat a 22-es számig.

Reiko szeme elkerekedett az elképedéstől, amikor meglátta, hogy a 22-estől kezdve a házak mind leégtek, némelyikből csupán pár gerenda állt ki, a maradékon ajtókeretek és tatamis padlók maradványai heverték.

– Szajuri, látod ezt? Nincs semmiféle 22-es ház, mert teljesen leégett! – kiáltotta Reiko. – A nénéd háza odavan, arról pedig sejtelmem sincs, mit csináljunk!

– Várjál, Reiko, nézd csak, van valamilyen melléképület, amit fészerek használhattak, viszonylag épnek tűnik. Itt kéne meghúznunk magunkat éjszakára, holnap meg majd meglátjuk – válaszolt Szajuri, és nekiállt eltakarítani a törmeléket a kis fészerek padlójáról.

A fészerek falainak többsége leégett, de a meglepő módon éppen maradt tető megóvta őket a szabad ég alatti éjszakázástól. Hálát adhattak, hogy viszonylag meleg volt, így nem kellett attól tartaniuk, hogy halálra fagynak.

Szajuri hallotta Reiko halk hüppögését, és örült, hogy szülei nem is sejtik, milyen helyzetben vannak. Az éjszaka nagy részében ébren virrasztott. Ahányszor megrezzent egy ág, vagy a szél kísérteties hangon átsüvített a fák

között, elállt a lélegzete.

Végre eljött a reggel. Szajuri már alig várta, hogy otthagyhassa a kiégett pajtát, és kiutat keressen szorongatott helyzetükből, mielőtt újra leszáll az éjszaka.

– Ébredj, Reiko! – rázta meg gyengéden barátnőjét. – Találtam hátul egy kis medencét tiszta vízzel, hogy megmosakodhassunk.

Mindketten farkaséhesek voltak, de a két zacskó tengeri moszatból készült keksztől és egy kis palack zöld teától eltekintve, semmi ennivalójuk nem volt. Örültség volt egyedül arra a feltételezésre építeni, hogy Szajuri nagynénjénél legalább egy ideig kapnak ételt és szállást, amíg kidolgoznak egy haditervet, hogyan láthassák Hirót és Jukiót, valamint megtervezik tokiói tartózkodásukat. Most egész napra be kellett osztaniuk szűkös fejadagjukat, amíg megtalálják Micsiko nénit, vagy állást szereznek. Közös 1000 jenjük bizonyosan nem tart ki túl sokáig Tokióban.

Az utcák labirintusa, amely a főpályaudvar idegközpontjából ágazott szét, túl nagy és ijesztő volt két fiatal nő számára, akik egész addigi életüket egy olyan faluban éltek le, amelynek egyetlen főutcája volt és alig 2000 lakosa. Már az emberek pusztaszáma is lenyűgözte őket ebben a városban, amely – amint azt később megtudták – sosem alszik, de ahol a háború jelenléte a lebombázott épületekkel, az élelmiszerfejadagért sorban álló tömegekkel és a mindenütt jelen lévő katonákkal egyszerre volt ijesztő és zavaró.

Ötletük sem volt, hova menjenek, vagy hogyan fogjanak neki a munkakeresésnek, így csak hagyták, hogy a tömeg sodorja őket. Végül egy kis térre jutottak, ahol hazafias fiatal nők ezeröltéses védőöveket osztottak a katonáknak, akik erre igényt tartottak.

– Jobb halálom lenne, ha a testedet ajánlanád fel az ezeröltéses öv helyett! Legalább nem úgy halnék meg, hogy nem is ismertem nőt! – szólt rá egy katona a csinos fiatal lányra, aki udvariasan tudomást sem véve a kívánságról, zavartalanul tovább kötötte az övet a fiú dereka köré.

Végül is ezek a fiatal emberek itt valamennyien hősök, akiknek minden tette és szava megbocsátható.

Egy idősebb hölgy, szemmel láthatóan a hazafias nők csapatának vezetője, tévedésből Szajurit és Reikót is önkéntesnek nézte. Kezükbe nyomott egy kötegni övet, és mielőtt egy szót szólhattak volna, elviharzott.

– Mivel jobb dolgunk úgy sincs, éppen segíthetünk is. Később talán megkérdezhethetnénk ezektől a nőktől, hol találunk munkát, vagy legalább egy helyet pár éjszakára – suttogta Szajuri.

– Igen, mindenképpen jó érzés tenni valamit a katonáinkért – helyeselt Reiko.

A szemében csillogó könnyek elárulták Szajurinak, hogy épp Jukióra gondol és arra, vajon megtalálja-e őt, mielőtt elvinnék Japánból Délkelet-Ázsiába.

Mivel dél körül a gyomruk már korgott az éhségtől, Szajuri és Reiko

bekebelezte azt a forró galuskát, amelyet más önkéntesek készítettek nekik a járdán felállított kis rezsókon.

Szajuri rájött, ez az egyetlen esélyük arra, hogy segítséget kérjenek. Finoman megkocogtatta az egyik nő vállát.

– A barátnőm és én tegnap érkeztünk Macumotóból a nagynénémhez, de amikor a házához értünk, láttuk, hogy az leégett, és most nincs hova mennünk – mondta. – Nem tudja, hol találhatnánk munkát, vagy egy helyet éjszakára?

– Ó, ti szegények! – válaszolt a nő, szemlátomást aggodalmasan. – Manapság Tokió nem jó hely fiatal lányoknak, akiknek nincsenek rokonai, és szállás nélkül maradnak. Várjatok itt egy percet, úgy emlékszem, a kuzinom mondott valamit egy közeli kórházról, ahol nagy szükség van nővérekre.

Elsietett egy csapat középkorú nőhöz, akik még mindig öveket osztogattak, majd öt percen belül visszatért egy állami kórház nevével és címével, amit sietősen firkantottak fel egy evőpálcika papírjára.

– Ha siettek, a kórház még ma felvesz titeket, és szállást is kaptok – mondta. – Az Ohasi Kórház mindössze tíz perc ide gyalog, nagyon nagy szükségük van nővérekre, még képzetlenekre is.

Könnyen megtalálták az ormótlan, szürke és ronda épületeket, amelyekből az Ohasi Kórház állt. Az előtérben egy apró nő, aki a nővérek csúnya szürke egyenruháját viselte, melegen fogadta őket. Túlméretezett fehér fityulát viselt a fején, s kitörő lelkesedéssel magyarázta nekik, hogy minden kézre szükség van a kórházban, amely kapacitásán felül tömve van sebesült katonákkal és a bombatámadások áldozataival.

– Nem számít, hogy nincsenek kiképezve, vagy hogy nincs ápolónői tapasztalatuk, majd mi kiképezzük magukat, és ha egyszer munkába álltak, nagyon gyorsan beletanulnak – válaszolta Szajuri aggodalmaskodására, hogy vajon képesek lesznek-e jó munkát végezni a kórházban minden képzettség nélkül. – Csak várjanak itt egy kicsit, valaki majd jön, elkíséri magukat a nővérszállásra, ahol lepakolhatják a dolgaikat.

A nővér, akit azért küldtek, hogy elkísérje Szajurit és Reikót a szállására, kevésbé volt barátságos. Fáradtnak látszó harmincegynéhány éves nő volt, aki még arra sem vette a fáradságot, hogy bemutatkozzon, csak intett, hogy kövessék. Szajuri és Reiko az előző éjszaka nehézségeitől kimerülten örömmel hagyta, hogy kivezesse őket a kórház épületeinek és folyosóinak beláthatatlan útvesztőjéből; majd néhány nagyobb utcán keresztül, amelyek tele voltak fejadagokért sorban álló emberekkel és hetvenkedő katonákkal, eljutottak egy mellékutcahoz. Itt egy nagy, lerobbant szürke épületet nyomorúságos kis szobákra osztottak fel, ahova nappali vagy éjszakai műszakjuk végén tértek haza a holtfáradt nővérek Tokió különféle kórházaiból.

– A nővérek tréfásan „a bor és a rózsák házána” nevezték, valójában azonban a borzalmak tanyája volt, főként a hozzánk hasonlók számára, akik

megszoktuk a vidéki tereket, és hogy van egy darabka föld, amit magunkénak mondhatunk. Elborzadtunk a kórház körüli szűk utcáktól, ahol a házak olyan közel álltak egymáshoz, mintha egymásnak dőlnének! – mesélte Szajuri Majuminak, aki ezen a reggelen korán érkezett, remélve, hogy felfrissülve és közlékeny hangulatban találja riportalányát. – Öt nő szorongott egy hattatamis szobában, ahol megfordulni is alig volt hely. A kórházi műszak attól függően, hogy hány helyet bombáztak le, néha tizenhat órás is lehetett. Egyikünknek sem volt ideje, hogy akár csak összehajtogassuk a futonunkat. Csoda, hogy a szennytől, amiben élünk, senki nem lett súlyos beteg!

## 9. fejezet

Szajurinak a többi új nővérjelölttel együtt végig kellett csinálnia egy háromnapos gyorstalpaló tanfolyamot, ahol megtanították azokat az alapvető fogásokat, amelyeket ő és Reiko már ismert arról az elsősegélykurzusról, amelyen alig pár hónapja mindketten részt vettek a macumotói községében.

Reikót idegesítette ez a leterheltség, mert máris keresni akarta Jukiót. Ilyen kevés idő mellett egy ekkora városban, mint Tokió, azt sem tudta, hol fogjon hozzá.

– Mit tegyek, Szajuri? – kiáltotta egyik éjjel, amikor egy szörnyű nap után átizzadt futonjukon ültek fürdésre várva.

Kijelölt kórházukban első ízben szembesültek a háború borzalmaival. A leszakadt testrészek, a majdnem teljesen széttépett arcok meg a mindenféle testi csonkaság látványától Szajuri rendre kikészült, és rohant a mosdóba, ahol kiadta gyomra tartalmát. Olyan rosszul volt, hogy azt hitte, belehal.

– Ez az első napod a kórházban? – kérdezte mogorván egy arra járó nővér, amikor a megerőltetéstől lihegve előkerült a fürkéből. – Ne aggódj, majd megszokod! Mind megszokjuk, végül már csak az érdekel minket, hogy jó helyre illesszük vissza a leszakadt testrészt, és eltakarítsunk utána!

– Hogy lehetne hozzászokni ehhez? – suttogta Szajuri, amikor egy újabb hordágyat toltak el mellette.

A vékony lepedő már vérben ázott. Ez alkalommal a katona teste olyannyira elgyötört volt, hogy Szajuri azt sem tudta, melyik végtagja vonaglik a fájdalomtól.

Már azon volt, hogy kirohan a kórházból, és meg sem áll Macumotóig. Csak az a gondolat tartotta vissza, hogy öccse, Hiro itt van valahol, és hogy megígérte Reikónak, segít felkutatni Jukiót.

Nyolcadik tokiói éjszakájukon felhangzott a légvédelmi szirénák kísérteties hangja, mire mindenki lemenekült a kórház alagsorában kialakított óvóhelyre. Mikor két órával később előjöttek, látták, hogy a szomszédos kormányhivatal terjedelmes tömbjét majdnem teljesen lerombolta egy amerikai bomba. Egy órán belül özönlenni kezdtek a sebesültek és a haldoklók a kórházba. Az egyedüli hang, amelyet ezen az éjszakán hallani lehetett, a halálosan sebesültek és a haldoklók sikolyai voltak.

Reggel, amikor az első napsugártól világosra fordult az ég, Reikónak és Szajurinak sikerült visszabotorkálni a szállásukra, ahol lerogytak vetetlen futonjukra. Arra sem volt erejük, hogy lemosásuk egyenruhájukról a kórházi mocskot és a vért.

Miután kimerülten álomba zuhant, Szajuri álmot látott. Macumotóban járt, szobája világos volt és tiszta, frissen mosott futonja selymesen cirógatta bőrét. Kint a konyhában anyja egy dalt dúdolt, épp kedvenc hala, az adzsi sült, a tonhal csodás illata belengte a szobát.

Ez az illat annyira csábította Szajurit, hogy felébredt, majd fűgén talpra ugrott, ám szobája helyett egy nyomorúságos odúban találta magát, mosdatlan



testek bűzében, amelyek közül az egyik az övé. Izzadsága gőze úgy szállt fel a fotonjáról, mint a pára a napégette útról egy rekkenő nyári délutánon.

Átmászott szobatársnői alvó testén, mialatt a hányinger kerülgette a száradt vér szagától. Berontott a fürdőszobába, ahol az utolsó szem piszkot is ledörzsölte magáról.

Ezután lerogyott a padlóra, és elsiratta a kiömlött vért, a levágott és visszavarrt végtagokat, a szemeket, amelyek többé nem látnak, meg a hullaházban hevenyészve egymásra hányt holttesteket, amelyekben még ott volt a nemrég kiszállt élet melege.

– Valakinek a férje vagy felesége volt, a fia vagy a lánya... egyikük talán az öcsém Hiro, vagy Reiko szeretett Jukiója – suttogetta révülten, újra meg újra.

Még mindig a fürdőszoba padlóján kuporgott anyaszült meztelenül, és előre-hátra ringatta magát, amikor Reiko egy órával később rátalált.

– Szedd össze magad, Szajuri csan! – szólt rá Reiko, miközben ráterített egy ruhát.

A jukatát még mindig belengte az otthon friss illata, Szajuri pedig beletemette az arcát, mélyen belélegezve a fenyő- és rózsaszirm-illatot, amelyet Reiko édesanyjának híres rózsakertje hagyott maga után.

– Köszönöm, Reiko, hogy megnyugtattál ezzel a kedves honi illattal – mondta Szajuri. – Ne aggódj, minden rendben lesz velem. De hát tudod, ahogy anyám sokszor mondta, először mindig sírni kell. A dolgok kezdetben néha rosszabbra fordulnak, mielőtt megjavulnának, vagy legalábbis elviselhetővé válnának. Azt hiszem, ma éjjel szükségem volt erre a sírásra.

– Nézd csak, Szajuri, van valami másom, ami egész biztos felvidít minket – suttogetta Reiko.

Akár egy bűvész, elővarázsolt egy kis áttetsző palack szilvapálinkát, benne egy darab zöld szilvával.

Anyáik minden nyáron megkérték őket, hogy szedjenek össze egy nagy kosárnyi éretlen zöld szilvát, és a legnagyobb üvegeket, amelyeket csak találnak, hogy elkészíthessék az azévi szilvapálinkát. Nekik már régóta megengedték, hogy igyanak ebből az italból, azzal az ürüggyel, hogy „kipróbálják az új szilvapálinkát” anyjuk számára. Azóta ez volt a két lány kedvenc itala.

Szajuri örömteljes sikkantással kapta el a palackot barátnője kezéből, és alaposan meghúzta, engedve, hogy a gyógyító otthoni ital a jó közérzet csodás hullámaival csorogjon le a torkán. Egek, szinte érezte maga körül anyja meleg, oltalmazó karját!

A következő órában a két lány a fürdőszoba előtti kis lépcsőfeljárón gubbasztva benyakalta a gyógyító elixírt, majd visszatértek fotonjukra, ahol jóleső álomba szenderedtek, míg a hangosbeszélő bömbölése fel nem szólított minden nővért, hogy azonnal teljesítsék kötelességüket a kórházban, ahol egy újabb szállítmány sebesültnek és haldoklónak volt szüksége sürgős ellátásra.

Az alvó nővérek egy emberként termettek talpon, és nagy tülekedés kezdődött a zuhanyzók körül. Egy zuhanyrózsa alatt legalább három nővér

forgolódott, még a fogukat is a zuhany alatt mosták meg.

Reiko és Szajuri, álomittasan, a többi ápolónővel együtt belebújt az egyenruhájába, és átsietett a pár háztömbnyire lévő kórházba, ahol maga a pokol fogadta őket. Mivel nem volt elég ágy a sebesültek számára, az orvosok asztalokon, a padlón és minden létező lapos felületen látták el az embereket. Egy katona, aki mindössze azért ült egy széken, mert már nem volt hová fektetni, éppen akkor rándult görcsbe, amikor Szajuri odanézett. Szájából vér szivárgott, majd előredőlt. Mielőtt Szajuri megnézte volna a pulzusát, már tudta, hogy halott.

– Segítség! – kiáltott oda egy arra haladó asszisztensnek. – Ez a katona most halt meg.

– Nincs idő halottakra, elsőek az élők – válaszolt az asszisztens. – Valaki majd jön, és leviszi a hullaházba, ha jut rá egy szabad perce.

Szajuri gépiesen, ahogy tanulta, átkutatta a katona zsebeit személyi papírjaiért, hogy felvezesse a halottat a listájára, amikor kiesett egy fénykép, amelyen egy kedves, mosolygó lány nyári jukatát viselt, a köréje rajzolt szívvel. Szajuri gombócot érzett a torkában.

Ez a fiú valakinek a férje volt vagy a kedvese, most pedig csak egy szám, egy hulla, amelyet el kell takarítani, „ha jut rá egy szabad perc”. A kedves lány mosolyát pedig hamarosan elmosás a gyász és az értetlenség könnyei.

Szajuri visszacsúsztatta a képet a katona mellére, a szíve közelébe, és gyorsan odébb állt.

– Azon a reggelen a szívem elkezdett keményedni. Új harag gyült bennem, de úgy, hogy én sem vettem észre, csak jóval később.

Bárhogy volt is, a titkos harag lángja, amely aznap fellobbant Szajuri lelkében, a következő hónapok során csak tovább nőtt.

## 10. fejezet

A napok hetekké nyúltak, a háború borzalmai pedig nemhogy alábbhagytak volna, hanem egyre rosszabbodtak, ahogy az erőegyensúly átbillent, és az események irányítása kicsúszott Japán kezéből.

Egy éjszaka Szajuri éppen készült vissza a szobájába, amikor felhangzott a sziréna ismerős visítása. A biztonság felé igyekvő embertömeggel együtt gondolkodás nélkül lerohant az óvóhelyre. Már hozzászoktak a szüntelen bombázásokhoz, de ez a ma éjszakai másnak mutatkozott. A bombázás egész Tokióban olyan heves volt, olyan dühödött, hogy még az óvóhely is beleremegett.

Szajuri és Reiko remegve kapaszkodott össze, úgy kuporogtak az óvóhely hideg, kemény betonpadlóján, mialatt a bombarobbanások hullámai lerombolták városukat. Mikor az egész véget ért, tudták, hogy egy ilyen hevességű támadás utóhatásaként ismét özönleni fognak a sebesültek és a halottak. Abban a néhány órában azonban, amíg az óvóhelyen gubbasztottak, egyikük sem akart az előtte álló feladatra gondolni.

Amikor a támadások befejeződtek, a milliós városra olyan kísérteties csend telepedett, mintha mindenkinek elállt volna a lélegzete a halottak és sebesültek látványától. Ahogy kiléptek az óvóhelyről a kinti káoszba, Szajuri csak annak örült, hogy itt van Tokióban, segít hazájának megfékezni a vérfolyamot és eltemetni a holtakat, ahelyett hogy vidéken kuksolna és frissen mosott futonján henyélne.

Reiko felzokogott, mire Szajuri riadtan hozzáfordult:

– Mi a baj? Megsebesültél az óvóhelyen?

– Nem – rázta a fejét Reiko, és amikor megálltak egy pillanatra, a mellére tette a kezét. – Érzek valamit idebent, Szajuri. Valami történt ma éjszaka, és noha egyelőre nem tudom, mi, de rettenetesen nyomasztja a szívemet.

– Ne mondj ilyeneket, Reiko csan! – válaszolt Szajuri. – Nap mint nap szembesülünk a háború borzalmaival, természetes, hogy időnként ilyen borzasztó képek és előérzetek gyötörnek minket, főleg a mai bombázás után, amihez foghatót még nem láttunk... De gondolj arra, hogy legalább itt vagyunk, teszünk valamit Japánért. Ez vigasztaljon, és légy rá büszke, másunk ugyanis nincsen, ami segítene továbblépni.

– Igen, természetesen igazad van – zihálta Reiko. – Milyen butaság, hogy így elgyöngülök azok után, hogy megfogadtam, itt leszek, ha Jukiónak szüksége lenne rám. Holnap lesz pár szabad óránk, el kéne mennünk megkeresni Jukiót és Hirót. Kezdjük a toborzóközpontnál! Ha megvan az egységük és az ezredük száma, annyit legalább megtudhatunk, hogy még itt vannak-e Japánban, vagy már elküldték őket Délkelet-Ázsiába... Ó, Szajuri, olyan szörnyű ez, hogy nincs is rá szó! Nem kapok hírt, nem tudom, hogy a jegyesem él-e, hal-e. Meglehet, ott fekszik sebesülten valami kórházban és engem hív.

– Igen, tudom, de ne feledd, hogy nekem is van egy öcsém odakint. Essünk túl a mai napon, holnap pedig elkezdhetjük keresni őket. Arra gondolj,

hogy pár év múlva, amikor már vége lesz a háborúnak, és te boldogan élsz Jukióval, visszatekintünk erre a napra, és örülni fogunk, hogy nem adtuk fel!

– Igen, azt hiszem, igazad van, és azt kívánom, bár én is olyan lennék, mint te, olyan erős és határozott. Kettőnk közül mindig is te voltál az erősebb, Szajuri – mondta Reiko elmerengve.

– Nem mindig. Elfelejtetted azt a napot, amikor meztelenül találtál a fürdőszobában, amikor a tudómet kibőgtem? – fintorodott el Szajuri. – Aznap nem voltam erős! Azt hiszem, most a düh tart mozgásban, meg az elszántság, hogy megfékezzek minden csepp vért, amelyet ellenségeink kiontanak.

– Ne beszélj így, Szajuri! Ha így beszélsz, ennyi dühvel, megrémítesz – válaszolt Reiko. – Én nem gyűlölök senkit. Háború van, mindenkinek ontják a vérének mindkét oldalán, a végén pedig senki nem nyer.

Később, jóval később Szajuri visszaemlékezett e szavakra, melyeket Reiko a karjában heverve mondott el, mereven a feszültségtől és a fájdalomtól, amelyet senki és semmi nem csillapíthatott. Egyre gyúlt a düh a bensőjében, amely olyan vad volt, és olyan átütő, hogy kis híján beleszédült a hevességébe.

Szajuri úgy kezelte a sebesülteket, mint egy robot, akinek meghaltak az érzései. Néhányuk halálosan megsérült, segíteni nem lehetett rajtuk, csak továbbmenni a következőhöz, akit meg lehetett menteni.

„Tovább, tovább” – mondogatta magának, mivel ha megkockáztatott volna csak egyetlen csöppnyi érzést is, menten összeomlik.

Ekkor mély sóhaj hallatszott a mögötte álló ágyról, nem is figyelt rá, amíg meg nem hallott egy szót:

– Reiko... Reiko – hangzott elég érthetően. Szajurinak elakadt a lélegzete.

„Ne fordulj meg, menj tovább! – mondta magának. – De mi van, ha igaz? Nem, az nem lehet, ilyen véletlenek nincsenek! Uralkodj magadon, emlékezz az alapkiképzésre. Soha ne mutass érzelmeket, nem számít, mit látsz vagy hallasz, mert azzal összezavarod a beteget...”

– Reiko! – hallatszott újra a sóhaj, ezúttal szomorúan és elhalón.

Szajuri nem tudta megállni, hogy meg ne nézze, kicsoda ez, de már mielőtt megfordult volna, tudta a választ.

A lélegzete elakadt és önkéntelenül is felszisszent. Az arcnak az a fele, amely nem robbant le a szó szoros értelmében, Jukióé volt.

Egyik kezével, amelyen mindössze két ujj maradt, megpróbált feléje nyúlni, egyetlen szemében, amely még látott, és most Szajurira szegeződött, különös fény gyúlt. A lány érezte, hogy Jukio üzeni szeretne vele.

Szajuri kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, amivel megnyugtatja és megvigasztalja, de nem jött ki hang a torkán. Abban a pillanatban az volt egyedüli kívánsága, hogy Jukio merüljön el a halál és feledés békés tengerében, mert csak így lehetett biztos benne, hogy nem szenved többé.

– Menj el, Jukio, menj el! – suttogta végül. – Reikóval minden rendben lesz, gondoskodom róla, ígérem!

A szétroncsolt, csaknem felismerhetetlen fej alig észrevehetően bólintott, majd Jukio halkán felsóhajtott, és kiadta lelkét. Mielőtt elment, még hallania kellett ezeket a szavakat.

Szajuri hosszú ideig állt legjobb barátjának vőlegényének holtteste mellett. Egyetlen dologra tudott gondolni: „Ma szeptember 16-a van, ők pedig úgy tervezték, hogy egy hét múlva, szeptember 23-án, napéjegyenlőségkor házasodnak össze...”

Ezután kinyúlt, és gyengéden levette Jukio nyakából azt a medált, amelyet Reiko adott neki aznap, amikor vonatra szállt Macumotóban. Egy nap majd el kell mondania Reikónak, hogy ott volt, amikor vőlegénye meghalt, utolsó szava pedig az ő neve volt.

Reiko hívó kiáltása mintha nagy távolságból szólt volna:

– Szajuri, ne álmodozz ott! Meg kell próbálnunk elvégezni annyi munkát, amennyit csak lehetséges, hogy korán odamehessünk az irodára, és elkezdhessünk kérdezősködni Hiro meg Jukio egységéről!

Reiko... nem... nem láthatja Jukiót, így nem... Szajuri hatalmas erőfeszítéssel letakarta a szétroncsolt arcot, épp abban a pillanatban ért oda mögéje Reiko, és így szólt:

– Újabb halott? Szegény fickó, de nekünk az élőkkel kell törődnünk! Gyerünk, Szajuri!

Reiko megborzongott, amikor egy utolsó pillantást vetett a véráztatta lepedővel letakart testre, majd így szólt:

– Remélem, nem szenvedett sokat!

– Egy darabig igen, de aztán békére lelt – mondta halkán Szajuri, hálát adva, hogy Reiko nem tudja, kit rejt a lepedő.

Hanem ekkor Szajuri legnagyobb rémületére Reiko közelebb lépett a véres lepedőhöz, és megszólalt:

– Tudod, mostanáig megpróbáltam nem látni ezeket a halott és megnyomorított holttesteket. Talán az egyetlen módja, hogy elfogadjam a valóságot, ha egyszer végre szembenézek eggyel. Miért is ne vessek egy pillantást erre itt, azzal talán elpárolog a félelmem.

– Ne, Reiko, ne ezt, nem túl szép látvány! – Szajuri átkarolta a barátjának, és határozottan megfordította. Remélte, hogy Reiko nem érzi, mennyire remeg a keze. – Talán egy kevésbé szétlőtt halottal kellene kezdened!

Látta, hogy Reiko furcsán, egészen különösen néz rá, majd legnagyobb megkönnyebbülésére így szólt:

– Igen, azt hiszem, igazad van, tönkretenné a napomat. Te is elég megviseltnek látszol, tényleg csúnyán nézhet ki!

„Reiko soha nem tudja meg, milyen közel volt hozzá, hogy lásson valamit, ami egy életen át kísértene” – gondolta Szajuri.

A nap további részében azonban képtelen volt bármire is összpontosítani, Jukio összetört testének képe nem ment ki a fejéből, sem az a borzasztó gondolat, vajon jól tette-e, hogy megállította Reikót, mielőtt rájöhetett volna az

igazságra? Talán látni akarta volna Jukiót, egy utolsó pillantást vetni a vőlegényére, bármilyen állapotban is legyen. Volt joga hozzá, hogy Istent játsszon és barátnője helyett meghozzon egy ilyen fontos döntést? Szajuri visszarohant az osztályra, ahol megtalálta Jukiót, de onnan már elvitték a holttesteket, és senki nem tudta, hová került.

## 11. fejezet

Néhány nappal később Szajuri és Reiko pár órás eltávozási engedélyt kapott a kórháztól. Ezt az időt a népességnylvántartó váróterme előtti tülekedéssel töltötték el, az aggódó családok tömegében, amelyek mind felvilágosítást akartak kapni a császári hadseregbe besorozott szeretteikről. Reggel első dolguk volt nyitás előtt beállni a sorba, ebédidőben azonban még mindig váraкоztak.

Amikor a foghíjas ablakok az ebédszünetben bezárultak, a sor meg sem moccant. Szajuri és Reiko is a maradás mellett döntött, hogy biztosítsák helyüket, s száraz kekszert rágcsálva próbálták elverni éhüket. Még így is jócskán benne jártak a délutánban, mire végre elérték az ablakot. Szajuri szíve olyan erővel kalapált, hogy attól félt, kiugrik a helyéről.

Mit találnak? Egészen mostanáig Szajuri nem volt képes elmondani Reikónak, hogy a vőlegénye meghalt. Vajon ma megtudja ezt a barátnője? Sós ízt érzett a szájában, mert körme, amelyet egész nap rágott, letört, és vér szivárgott mögüle.

És mi lehet az öccsével, Hiróval? Ő is ott fekszik valahol holtan vagy sebesülten?

A kérdések mázsás súlyként nehezedtek rá, olyan válaszokat követelve, amelyeket nem volt képes megadni. Nekitámaszkodott a kemény, hideg betonfalnak.

Amikor sorra kerültek, az ablak mögött ülő hölgy ránézett nővérruhájukra, és bátorítóan rájuk mosolygott. Ez a két fiatal nő a hazát szolgálja, barátságosan kell bánni velük.

– Két családtagunkról érdeklődnénk, akiket pár hónappal ezelőtt besoroztak a császári hadseregbe – kezdte Szajuri.

– Írják fel a nevüket, a lakcímüket és a személyi igazolványuk számát erre a lapra – szakította félbe őket kurtán a tisztviselőnő, és megvárta, amíg Szajuri megtette, amit kért.

A keze annyira remegett, hogy alig lehetett elolvasni az írását.

– Bocsásson meg! – suttogta. – Olyan ideges vagyok!

– Rendben van, el tudom olvasni – válaszolt mogorván a hölgy. – Mindenki ideges, aki idejön, ezért sokkal rondább írást produkálnak. Jól van, ott váraкоzzanak, én majd kikiáltom a két katona nevét, ha megtalálom az adataikat.

A negyedórás váraкоzás mintha az örökkévalóságig tartott volna. Elmerülve gondolataikban és titkos félelmeikben, egyikük sem szólt. Amellett, hogy aggódott öccséért, Hiróért, Szajuri rettegett attól a pillanattól, amikor Reiko megtudja, hogy vőlegénye halott. Imádkozott, hogy a neveket kikiáltó tisztviselőnő valahogy ne találja meg Jukio dossziéját, így ha csak egy kis időre is, Reiko tovább ringathassa magát abba az álomba, hogy a háború hamarosan véget ér, ő pedig összeházasodik a férfival, akit szeret.

– Mijamoto Hiro – kiáltotta a hölgy egy vékony barna dossziét tanulmányozva. – Itt az áll, hogy a 2. ezred A egységében szolgál, pillanatnyilag

titkos helyen állomásozik valahol Tokió északi részén, ahol arra készül, hogy áthajózzák Délkelet-Ázsiába. Azt nem mondhatom meg, hogy pontosan hol, ugyanis nem engedhetjük, hogy minden katonánkat megrohanja a családja, gyengítve ezzel harci szellemüket.

Szajuri megkönnyebbülten felsóhajtott, hogy legalább Hiro él, de ha különleges hajóval viszik Délkelet-Ázsiába, senki sem tudhatja, meddig marad életben. Ám még mielőtt visszanyerhette volna a lélegzetét, Reiko előrerohant, és aggódva kérdezte:

– És mi van Aojama Jukióval? Ő a vőlegényem, tud valamit róla?

Szajuri szíve összeszorult, ahogy a hölgy komor ábrázatára nézett, mielőtt az felpillantott, és kifejezéstelen hangon ezt mondta:

– Tartok tőle, a legutolsó veszteséglistáink szerint Aojama Jukio szeptember 16-án, Tokió bombázásakor életét vesztette.

Egy pillanatra a mögöttük hallható türelmetlen hangoktól eltekintve csend lett, majd Reiko ökle csattant a pulton:

– Meghalt? Ez lehetetlen, maga biztos téved, a vőlegényem nem halhatott meg! A háború után össze kell házasodnunk! Ez csak egy rossz vicc, ugye?

– Bárcsak az lenne, de itt nincs tévedés. Aojama Jukio meghalt a...

Még be sem fejezhette a mondatot, Reiko előrehajolt, benyúlt a nyitott üvegen, és elkapta előle a dossziét. Ujjaival, amelyek úgy remegtek, mint egy felszállni készülő madár szárnya, a lány végigfutott a neveken a dosszié egyetlen lapján, amelynek fejlécén a „Halálozások” szó volt olvasható.

– Aojama Jukio – olvasta hitetlenkedve, majd felsikoltott:

– Nem! Nem! Nem! – s Szajuri karjába omlott.

Néhányan odajöttek segíteni, s közös erővel egy padra fektették Reikót. Bármily zavart volt is, Szajuri észrevette, hogy többnyire nőkből álló kis csoportok szintén ott siratják szeretteiket. Morbid módon még örült is, hogy nincsenek egyedül a gyászukban.

Teljes harminc percbe tellett, amíg Reiko magához tért, majd nyomban ezután eleredtek a könnyei. Mély, szívszaggató zokogásra fakadt, sebzett lelke és szíve mindent elöntő bánatával. Szajuri semmit sem tehetett, csak átkarolta a barátnőjét, hogy szeretetével és teste melegével támogassa. Vigasztaló szavakat suttogott a fülébe; hangja elcsuklott a tehetetlenség érzésétől, mert neki magának is fájt, hogy Reiko elvesztette ifjúságát, minden reményét és boldogságát, ami eltávozott Jukióval azon a borzalmas, bombázáporos éjjelen.

Aztán érezte, hogy Reiko keze megfeszül az övében. A lány felülve rekedt hangon megkérdezte:

– Azon a napon a kórházban, amikor nem engedted, hogy megnézzem azt a holttestet, amelyiket letakartál lepedővel... az Jukio volt, ugye?

– Igen, Reiko, ő volt – felelte Szajuri. – Nem hagyhattam, hogy így lásd, meg tudod érteni? Úgy emlékezz rá, milyen volt, arra a vicces félmosolyára, amit úgy szerettél.



– Nem, Szajuri, látni akarom a holttestét. Csak így tudhatom meg, hogy ő az – válaszolt Reiko. Hangja kemény volt és pattogó. – Szeretem, nem számít, hogy néz ki. Vigyél hozzá, látni akarom az én Jukiómat.

– Biztos vagy benne, Reiko? – kérdezte Szajuri. Barátnője fehér, beesett arca és halálos nyugalma természetellenes volt és ijesztő. – Azt sem tudom, ott van-e még a kórház hullaházában... már öt nap telt el...

Reiko felelet helyett felállt, és elindult az ajtó felé. Szajuri követte, mert tudta, hogy semmi sem állíthatja meg szegényt. A két lány tíz háztömbnyit gyalogolt vissza a kórház felé, néma csendben, amelyet csak időnként szakított meg a sikátorokban galuskát áruló utcai árusok kiáltozása.

Szajurinak futnia kellett, hogy lépést tudjon tartani Reikóval, akit a kétségbeesés eltökéltsége és energiája hajtott. De legalább nem tört össze vőlegénye halálhírére. Egyikük sem állt meg, míg a kórházhoz nem értek, s ott egyenesen a halottasház felé vették az irányt. Szajurit új aggodalom gyötörte: vajon megbocsátja-e neki Reiko valaha is, hogy azon a napon kezébe vette az események irányítását, és nem engedte, hogy utolsó pillantást vessen Jukióra?

Szerencsére a szolgálattevő nővérek ismerték Szajurit, és sietve átnézték az elmúlt napokban a hullaházon átment halottak jegyzékét. Az egyik nővér, bizonyos Kjoko aggodalmasan az egyik sarokban kuporgó Reikót méregette, aki mit sem látó szemmel meredt a világba, és odasúgta:

– Biztosan jó ötletnek tartod, hogy a barátnőd lássa a vőlegényét? Tudod, ugye, hogy akik a hullaházban végzik, többnyire nem épek? Volt itt egy lány a múlt hónapban, aki meglátta a férjét, és eszét vesztette, most pedig elmeógyógyintézetben van. Azt mondják, nem valószínű, hogy valaha is rendbe jön.

– Már nem tudom, mit gondoljak, de ő úgy érzi, ezt kell tennie, én pedig nem állíthatom meg, bármit is gondoljak, vagy érezzék – válaszolta Szajuri. – Nem hiszem, hogy bárkinek is joga van megakadályozni ebben Reikót. Ezért hoztam ide, bár legjobb belátásom ellenére.

Kjoko bólintott. Újra végigfutotta a listát, aztán homlokát ráncolva felnézett:

– Nos, úgy tűnik, a probléma magától megoldódott – suttogta cinkosán Szajurinak, majd hangosan így szólt: – Attól tartok, Aojama Jukio már nincs itt. A többi elhunyttal együtt három nappal ezelőtt elhamvasztottuk, mivel ahogy magatok is láthatjátok, tényleg tele vagyunk. Igazán sajnálom, de nem tudok segíteni.

– És a... hamvai? – suttogta Reiko.

– Közvetlenül elküldjük őket a családjának – válaszolt Kjoko. – Bárcsak tehetnék valamit érted...

– Rendben van... Rendben van... – rebegte Reiko, majd ömlő könnyekkel, szinte vakon távozott.

Szajuri összetört szívű barátnője két napig nem volt hajlandó enni és inni. Piszkos futonján heverve a párnájába zokogott, amelyet már átáztatott

könnyei árja.

– Hagyj meghalnom! – suttogta, amikor Szajuri megpróbált belediktálni valamennyi vizet. – Jukióval akarok lenni. Kérlek, hagyj magamra, hadd haljak meg!

A harmadik napon, elgyengülve az étel és a víz hiányától, elvesztette az eszméletét. Szajuri tudta, hogy amennyiben nem juttat valahogyan táplálékot a szervezetébe, végig kell néznie a halálát.

Körülöttük dühöngött a háború. A kórházi ellátmány szűkössége miatt csak olyanokra jutott idő, akik élni akartak, olyanokra nem, akik meg akartak halni. Szajuri biztosan tudta, hogy nem várhat együttérzést a kórháziaktól, akikért a lelküket kidolgozták. Így aztán ahhoz a fogáshoz folyamodott, amellyel régebben, Macumotóban megmentette egy haldokló kutyakölyök életét.

Belopódzott a kórház raktárába, s kis iszákjába, amelyet mindig magával hordott, begyömöszölt két tyúkhúsleveskonzervet és néhány fecskendő.

Rohanvást tette meg az utat a hálótermükig, ahol Reiko eszméletlenül hevert.

Majdnem sírva fakadt, amikor látta, hogy a kis konyhában nincs konzervnyitó. Felkapott egy éles kést, és belevágta a konzerv bádogfedelébe. Sikerült akkora lyukat vágnia, ami elég nagy volt a fecskendő számára, hogy kiszívhatta a levest, de ahogy kihúzta a kést, az megcsúszott, és beleszaladt a kezébe. Egy pillanatra majdnem elájult a húsába hasító fájdalomtól.

– Nagyszerű! Épp erre volt szükségem! – kiáltotta, ahogy megtámaszkodott az összekaristoltsz asztalban, és egy zsebkeendővel bekötötte a sebet.

Azután megfeledkezett a fájdalomról, a következő két órát ugyanis azzal töltötte, hogy a tyúkhúslevest fecskendővel Reiko szájába adagolta. Csaknem sírt megkönnyebbülésében, amikor látta, hogy barátnője ösztönösen lenyeli a folyadékot.

A következő huszonnégy órában Szajuri óránként pumpált vizet és levest Reikóba, akinek a lélegzetvétele egyre szabályosabb lett, arcába pedig visszatért a szín. Szajuri tudta, hogy a barátnője immár megmenekült.

Egyedül voltak, a többi szobatársuk ugyanis nem akart olyan szobában aludni, ahol valaki meghalhat, inkább áthurcolkodtak más helyiségekbe. Szajuri örült ennek a magánynak és békének. Mégis furcsa volt, hogy olyan ápolónők, akik hozzászoktak a halálhoz és a legborzasztóbb sebekhez, épp itt félnek a halál közelségétől!

A kora reggeli órákban Reiko mocorogni kezdett, majd rekedten suttogta:

– Vizet... kérlek, adj vizet...

Szajuri, aki féléberem szendergett, meghallva barátnője hangját, felkelt és megfogta a csuklóját. Meleg volt, és az érverése erős.

– Most már rendben leszel, Reiko csan – suttogta.

Úgy megkönnyebbült, hogy csak akkor mozdult meg, amikor Reiko újra vízért kiáltott. Talpra ugrott, kirohant a konyhába, és megtöltött egy nagy

kancsót vízzel.

– Tényleg, tényleg elment. Elment az én Jukióm – mondta Reiko szenvtelenül, mikor letette a kancsót a futonja melletti tatamira. A megpróbáltatásoktól és kimerültségtől mélyen ülő, karikás szeme mintha megnőtt és kifényesedett volna, keze azonban meglepő eréllyel tépkedte a foszlott futón szálait.

– Köszönöm, hogy törödsz velem, Szajuri. Már rendben vagyok, csak még szükségem lenne egy kis időre egyedül, kettesben Jukio kedves emlékével.

– Rendben, Reiko. Kint leszek, ha szükséged van rám. És ne csinálj csacsiságot! Nem a semmiért virrasztottam huszonnégy órát!

Egyedül maradva a szobában, Reiko visszasüppedt párnájára, és egy barna pontra bámult a plafonon. A pont nőni kezdett, eltakarva a szoba ütött-kopott nyomorúságát. Újra Macumotóban volt: az omimai, a hivatalos házasságszerző épp elhagyta otthonát, miután elrendezte jegyességét Jukióval.

Hivatalosan is eljegyezték egymást, és megbeszélték a menyegző időpontját. Még mielőtt az ajtó becsukódott volna Tomoko szan, a falu leghíresebb házasságszerzője mögött, Reiko már szinte szárnyalt át a mezőn, amely a házukat elválasztotta Jukiókétól.

Általában Rumiko, Jukio édesanyja szokott ajtót nyitni, de most az ajtó nyitva állt.

– Furcsa – gondolta. – Csend van. Hol vannak? Összerezzen, amikor két erős kar ölelte át a derekát, és Jukio a fülébe súgta:

– Hivatalosan is eljegyeztük egymást, napfordulókor pedig már házasok leszünk!

– Jaj, Jukio, úgy megijesztettél! – válaszolt Reiko, de már kacagott, hiszen hozzámehet a férfihoz, akit úgy szeret, hogy az életet sem különben. Sok lány nem élvezheti ezt a luxust egy olyan társadalomban, amely az előre elrendezett házasságoknál mindkét fél szüleinek engedélyét tartja a boldogság alapjának, a szerelem pedig csak másodlagos a dolgok rendjében.

Azon a csodás nyári délutánon úgy tűnt, semmi nem fordulhat rosszra, noha a háború fenyegető fellegei már ott tornyosultak a távoli horizonton.

Jukio szülei minden évben elutaztak száz mérföldre lévő falujukba a nyári buddhista szertartásra, az obonra. Idén Jukio otthon maradt, hogy intézze a jegyességgel járó ügyeket. A lusta délután békéje és nyugalma elcsábította a fiatalokat, és még mielőtt észbe kaptak volna, Jukio és Reiko a fiú szobájában kötött ki. Annyira eltöltötte őket egymás iránti szerelmük és vágyuk, hogy az ezt követő események természetesnek és elkerülhetetlennek tündek.

A beteljesedés után gyengéden átölelték egymást. Jukio újra meg újra a lány hajába mormolta:

– Úgy sajnálom, nem lett volna szabad így kihasználnom téged...

A házasság előtti szexet nem nézik jó szemmel. Reiko tudta, hogy el kéne borzadnia, vagy legalább némi szégyenfélét kellene éreznie. Mégis, minden, amit érzett, mély elégedettség és boldogság volt, hogy szeretkeztek, és

hogy ő odaadta magát a fiúnak.

Később futonján heverve, anyja tevés-vevését hallgatva a konyhában, még mindig ugyanezt érezte. Pár nappal később, amikor Jukio megkapta a behívóját, egyetlen vigasza az volt, hogy nem tartóztatta meg magát, és hogy azokban a percekben kiteljesedett a szerelmük.

Reiko most erre a perzselően forró délutánra meg egy másik keserédes estére gondolt, közvetlenül azelőtt, hogy Jukio elindult Tokióba a hadsereghez. Újra szeretkeztek, a gyorsított kiképzés és a rettegett tengerentúli harc fenyegető fellegeinek árnyékában. Jukiót végül nem küldték a tengerentúlra, hanem itt halt meg Tokióban. Talán ő is így akarta, Reiko ugyanis nem tudta elképzelni, hogy finom, iskolázott vőlegénye bárkit, bármely körülmények között meg tudna ölni.

Jukio azt ígérte, soha nem hagyja el, de mégis megtette. Most minden, amije maradt, az emlékezés és az örök sóvárgás egy elveszett élet után, meg annak a két gyönyörű délutánnak az emléke, amikor beteljesült a szerelmük. Visszaemlékezett a fiatal katonák szavaira az utcán:

– Mit érünk az ezeröltéses övvel? Ha már meg kell halnunk, hadd ízleljük meg a testetek, ne kelljen szűzen meghalunk!

Örült, hogy vőlegénye nem úgy halt meg, hogy nem ismerhette meg őt. Nem kellett szűzen meghalnia.

Közös életük még azelőtt véget ért, hogy elkezdődhetett volna. Reiko beleborzongott a halál könyörtelen végletességébe. Amilyen gyorsan csak lehet, haza akart térni Macumotóba, de még mielőtt elhagyja Tokiót, meg akart győződni arról, hogy Jukio hamvait elküldték családjának, vagy Jaszukuniba, hogy legyen egy hely, ahol imádkozhatnak érte. Egyelőre semmit sem tehetett azon túl, hogy megbirkózik kedvese halálával és annak visszavonhatatlanságával.

## 12. fejezet

Biztos vagy benne, hogy velem akarsz jönni? – kérdezte Szajuri. – Épp most vagy túl egy nagyon súlyos megpróbáltatáson, nem kívánhatom, hogy velem is végigcsináld ugyanezt, noha teljes szívemből vágyom rá, hogy ott legyél mellettem!

A két barátnő Szajuri döntését tárgyalta meg, miszerint pár napra elmegy a kórházból, hogy megtalálja öccsét, akinek egysége valahol Tokióban állomásozik. Először aggódtak az engedély nélküli kimaradás miatt, de egy nővértársuk gunyorosan azt mondta:

– Háborús övezetben vagyunk, honnan tudhatják, nem lövik-e le bármelyikünket az utcán. Ha valaki nem jön be, csak vállat vonnak, és azt mondják, valószínűleg meghalt egy légitámadás vagy hasonló során, és az élet megy tovább.

Reiko azonban hajthatatlan maradt, Szajurival akart tartani. Semmi nem marasztalta a kórházban. Jukio halálát követően sajátos félelem alakult ki benne. Félt, hogy ha elválik valakitől, akit szeret, sosem látja viszont.

– Azt akarod, hogy itt maradjak a kórházban, és egyre csak Jukióra gondoljak? – kiáltotta. – Sokkal jobb, ha megyek, mint ha maradnék!

Végül is Szajuri engedett, és egy borús, szürke reggelen, amikor a levegőben még ott keringett az éjszakai bombázás pora, a két lány kilopódzott a nővérszállásról. Csak egy váltás ruhát, némi száraz kekszet és vizet vittek magukicai kis iszákjukban.

– Nem tudom, hogyan menjünk – nyögte Szajuri, ahogy felmérte a zűrzavart maga körül.

A tömegközlekedés összeomlott, mivel a folyamatos bombázások leszaggatták a villamos kábeleket, és feltépték a síneket. Az a néhány elnyűtt külsejű busz, ami még közlekedett, tömve volt, menetrendjük pedig teljesen kiszámíthatatlan.

– Ilyen körülmények között hosszú napokba telne eljutni Tokiótól északra, ahol a 2. ezred állomásozik, annyi időnk pedig nincs! Biciklit kell szereznünk. Isten tudja, hogyan, de meg kell próbálnunk.

Miután már tíz háztömbnyit gyalogoltak, Reiko meglátott az egyik mellékutcában egy kerékpárüzletet, amely a fő útra nyílt, és izgatottan odaszólt Szajurinak:

– Itt van egy biciklibolt, talán fel tudom ajánlani az aranyláncomat egy bicikliért.

A két lány óvatosan kerülgette a sáros pocsolyákat, amelyek az éjjeli eső után maradtak. Közelebb érve megpillantották az üzlet tulajdonosát, egy harmincas férfit, akinek vizsla tekintete olyan kényelmetlenül érintette őket, hogy belső ösztönük azt súgta, fussanak el.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, Szajuri előhúzott egy arany karkötőt a zsebéből, és így szólt:

– Biciklit keresünk, s ezt az arany karkötőt meg a barátnőm aranyláncát

ajánljuk cserébe.

A tulaj bement a boltba, és kihozott egy valószínűleg jobb napokat látott biciklit, ami a célnak azért megfelelt. Szajuri magában imádkozott, elégedjen meg ennyivel.

Igyekezett nem észrevenni a férfi szemének kellemetlen csillogását, meg azt a pillantást, ahogy őket, de főleg Reikót, méregette, akit a természet csinosabb külsővel áldott meg.

– A nevem Vatanabe és igen, odaadom ezt a biciklit, de nem aranyláncokat akarok cserébe – szólalt meg.

E szavaktól a hideg futkározott Szajuri hátán.

A férfi szégyentelenül mustrálta őket, különösen Reikót. Üveges pillantása beszédesen, egyértelműen elárulta, mit akar.

Szajuri már fordult is meg, mert nem lett volna képes ilyesmire egy bicikliért, akkor sem, ha tényleg nagy szüksége volt rá ahhoz, hogy megtalálja Hirót Tokió kaotikus dzsungelében. Hogy merészeli ez az alak ilyen néma és felháborító ajánlattal zaklatni őket?

– Gyere, Reiko, menjünk, ez a hely nem nekünk való – mondta, és amikor barátnője nem mozdult, megpróbálta elhúzni onnan.

– Gyere innen! – sziszegte, olyan erővel ragadva meg Reiko karját, hogy szinte azon nyomban vörös véraláfutások keletkeztek. – Nem gondolhatod komolyan, hogy elfogadsz egy ilyen eszement és undorító ajánlatot? Gyere, menjünk!

– De igen – mondta Reiko hidegen. – Kell a bicikli, és mióta Jukio elment, engem már semmi nem zavar.

– Hogyan? – suttogta Szajuri dühösen. – Megőrültél? Gyere, menjünk, találunk más módot.

De Reiko addigra már odalépett Vatanabéhez, és így szólt:

– Megteszem, de először adja oda a biciklit a barátnőmnek, és óvszert kell használnia.

Szajuri egy pillanatra megdermedt döbbenetében. Mire Reiko után rohant, azt kiabálva, hogy: – Ne, Reiko, ne tedd! –, barátnője már eltűnt a boltban Vatanabéval, a bejárati ajtó pedig hangos döndüléssel csapódott a képébe. Még hallotta, ahogy a kulcs elfordul a zárban. Ez a hang még hosszú ideig kísértette.

Semmit sem tehetett azon túl, hogy térdre esve könyörgött Jukio bocsánatáért, amiért képtelen volt megtartani ígéretét, hogy megvédelmezi Reikót.

– Édes Istenem, mi történik velünk! Mit tesz velünk a háború? Hogyan lehetséges, hogy már az én édes Reikóm is idáig süllyed, és eladja a testét egy bicikliért?

– Nem, ez nem történhet meg. Meg kell akadályoznom! Szajuri talpra ugrott, és dörömbölni kezdett az ajtón, bár minden erejével ütötte és rúgta, az kitartott, mivel a rablók távol tartására készült.

– Reiko! Gyere ki onnan, kérlek, ne tedd! – sikoltotta, de csak néma csend volt a válasz, és hasztalan erőfeszítéseinek visszhangja, hogy betörje az ajtót.

Már csupán azért fohászzkodott, nehogy ez az eset átlökje Reikót a szakadék peremén, hiszen ott egyensúlyozott, várva, mikor zuhan be a mélységbe, ahonnan nincs visszatérés.

Reiko alig fél órát töltött bent, ami azonban Szajuri számára egy örökkévalóságnak tetszett. Reményei és álmai odalettek, és új, elkeseredett düh nőtt benne az ellenséges bombázók iránt, akik megölték Jukiót, Reikót pedig állattá alacsonyították. Ebben a pillanatban, ha lehetősége adódik, pusztá kézzel végez az összes ellenséggel. Érzéseinek és dühének hevessége megijesztette, és egyben le is nyugözte. Egek, lehet, hogy ő esik át a szakadék peremén?

Az ajtó kivágódott, Reiko jött ki rajta. Mereven maga elé bámult, majd megragadta a biciklit, amelyet Szajuri otthagytott, hogy megmentse barátnőjét a megaláztatástól. Szó nélkül kiment a mellékutcából a főút fényes napsütésébe, közben egyenesen előrebámult. Arc kifejezése olyan hideg és kemény volt, hogy megijesztette Szajurit, és visszatartotta a szidalmakat, amelyek már a nyelve hegyén voltak.

Szajuri utánafutott. Egyikük sem szólalt meg teljes húsz háztömbnyi távon keresztül, amíg kijárták magukból a traumát és a döbbenetet. Akkor Reiko nekitámasztotta a biciklit egy falnak, és egyenesen Szajuri szemébe nézett.

– Tudom, azt gondolod, hogy örültséget műveltem – mondta új kemény, pattogó hangján. – De az én lelkem és szellemem meghalt Jukióval. Ez az üres porhüvely a világon semmit nem jelent nekem. Te talán nem tudtál róla, Szajuri, de Jukio és én röviddel azelőtt, hogy bevonult, megpecsételtük a kapcsolatunkat. Számomra az volt az utolsó eset, hogy a testem képes volt szeretni egy férfit. Ami most történt, nekem nem jelent semmit, csak valamit, amit muszáj volt megtennem, hogy megkapjuk, amire szükségünk van. Nem kell aggódnod a nemibetegségek vagy a nem kívánt terhesség miatt. Ügyeltem rá, hogy a fickó óvszert használjon. Már nem voltam szűz, ha azért aggódsz, hogy odaadtam a szüzességem egy ilyen undorító alaknak... Tudom, haragszol és össze akarsz szidni azért, amit tettem. Nekem viszont most erre van a legkevésbé szükségem, ezért, ha megkérhetlek, soha többé ne beszéljünk a dologról. Megvan a biciklink, és elkezdhetjük keresni Hirót. Ez minden, ami számít.

Noha Szajuri ígéretéhez híven soha többé nem hozta fel a témát, az csak tovább kínozza a lelkét. Újra meg újra eszébe jutott Reiko és az orra előtt becsapódó ajtó a bicikliboltnál. A parázsló dühtől, amelyet az eset szított fel, új, merész ötlet kezdett formálódni az elméjében. Túlságosan bizarr volt, ezért ő maga is nevetségesnek és kivihetetlennek tartotta, bár tudta, ha eljön az idő, végrehajtja tervét. Pillanatnyilag azonban meg kellett találniuk Hirót, és noha eleinte nem akaródzott megérintenie azt a biciklit, amelyért barátnője a testével fizetett, egy idő után úgy kimerültek, hogy beadta a derekát. A két lány így felváltva utazott a bicikli csomagtartóján, illetve nyergén.

### 13. fejezet

Egész nap tekertek át Tokión, rendületlenül északnak. Sötétedéskor végül elértek egy kórházhoz, amelyen jókora zászló hirdette, hogy nővért keresnek.

– Próbáljunk bejutni ide – javasolta Szajuri. – Legalább lesz egy helyünk, és kapunk ételt, hogy életben maradjunk, amíg átfésüljük a területet Hiro egységéért.

– A legnagyobb örömmel üdvözöljük önöket. Égető szükségünk van olyanokra, akik rendelkeznek nővéri tapasztalattal. Tokió minden kórházában nagyon rossz a helyzet – mondta a meglepett hivatalnok a kórházi adminisztráción.

Miután bejelentkeztek, a tisztviselőnk kiadott nekik két-két rend egyenruhát, és egy távolabb álló sötét épület felé mutatott.

– Az a nővérszállás – mondta. – Szabad helyet a legfelső szinten fognak találni, mivel a nővérek hullafáradtan nem szeretnek felkutyagolni odáig a műszakjuk végeztével.

Igaza volt, és bár a véget érni nem akaró szűk csigalépcsőt a barátnők később átkozták, most hálát adtak a sorsnak, hogy van egy helyük, ahol megalhatnak.

Szajuri örült, hogy utolsó pénzüket egy erős lakatos láncra és kulcsra költötték, mikor értékes biciklijüket a nővérszállás földszintjén a csigalépcsőhöz rögzítették, és elkezdtek felkapaszkodni a népszerűtlen emeletre.

A kórház kisebb volt, mint az előző Tokió belvárosában, egyébként nagyon hasonlított hozzá. Hasonlóságuk abban állt, hogy a háború nyomai mindkét épületen ott voltak, valamint hogy kevés volt a nővér, a kórházi eszköz és a gyógyszer.

Felbátorodva azon, hogy ez az adminisztráció jóval rugalmasabb, Szajuri nagy nehezen összeszedte a bátorságát, és minden hétre kért néhány óra szabadidőt. Ezt az értékes időt arra használták, hogy biciklijükön járták a környéket, és Hiro egysége után érdeklődtek. Kérdéseikre egy ideig csak üres tekintetek feleltek, s Szajuri egyre letörtebb lett. Azon tépelődött, megtalálja-e valaha az öccsét.

Aztán egy nap, mintegy véletlenül, találkozott egy katonával, aki lögyakorlaton sérült meg. Mialatt a sebét kötözte, öccséről mesélt és arról, hogyan próbálta Reikóval hasztalan felkutatni az egységét.

– Melyik ezredben van? – kérdezte a katona közönyösen, de amikor Szajuri megmondta Hiro ezrede és egysége számát, izgatottá vált:

– Ezt a véletlent! Az az én egységem!

Szajuri úgy megörült, hogy elejtette a kötszeres dobozt. E mozdulat lerántotta a kötést a katona sebéről, aki felkiáltott fájdalomában.

– Bocsásson meg! Csak azért van, mert el sem tudom hinni, amit mondott. Hogy ugyanabban az egységben szolgál, mint az öcsém! Kérem, mondja el, merre állomásoznak!

A katona papírt és ceruzát vett elő, majd felírta az ezred címét.



– Ez a pontos hely – mondta. – De ha látni akarja az öccsét, jobb lesz, ha siet, mert jövő héten az egész ezredet kihajózzák Szingapúr felé.

Aznap este, mit sem törődve a sötétedés utáni veszedelmekkel, Szajuri és Reiko kiosont a kórházból. Mintegy fél mérföldet mentek egy fakószürke épületsoport felé, amelyet ijesztően nagyszámú katona őrzött.

– Gondolod, kiengedik hozzád Hirót, feltéve, hogy itt van? – suttogta Reiko, és hangja csillapíthatatlan remegése elárulta, hogy lenyűgözi ennyi állig felfegyverzett egyenruhás férfi látványa.

De gyorsan összeszedte magát, merészen magára erőltette legédesebb mosolyát, és odament a legfiatalabbnak látszó katonához.

– Tud segíteni? – kezdte. – A barátnőm az öccsét keresi, Mijamoto Hirót, aki a 2. ezred A egységében szolgál. Azt mondják, itt állomásozik. Ápolónők vagyunk, ugyanúgy a hazát szolgáljuk, mint maga, és hosszú utat tettünk meg a Kicsidzsodzsi kórháztól idáig.

– Rokonok nem tartózkodhatnak itt, ezért fel kell szólítanom önöket, hogy távozzanak – mondta mereven a katona, de fél szívvel kimondott szavai és elismerő pillantása Reiko gömbölyded kebleire sejtetni engedték, hogy nem lesz nehéz megpuhítani.

Igazuk volt, és pár perccel később, miután Reiko előadta magát a végzet asszonyaként, azt mondta, várjanak, amíg bemegy Hiróért, és az őrhelyre lopakodik vele. A percek óráknak tüntek, és ők rettegtek, mert bármely pillanatban elkaphatták őket.

Amikor sietős lépteiket hallottak a kavicsos ösvényen, idegeik már pattanásig feszültek. Ijedelmük azonban nyomban örömmé változott, mert meglátták Hiro ismerős alakját, ahogy feléjük fut, arcán hitetlenkedő mosollyal.

– Szajuri! El sem hiszem, hogy itt vagy! Mit csinálsz Tokióban?

– Reiko és én ápolónőként jöttünk Tokióba, hogy meglátogassunk téged. Ó, Hiro, már kis híján feladtuk, hogy valaha is megtalálunk ebben a nagy, kaotikus városban!

– Olyan más vagy, Hiro – mondta Reiko. – Soványabb vagy és nagyon lesültél. „Meg keményebb és cinikusabb” – tette hozzá gondolatban, de hangosan nem mondta ki, nem lett volna értelme.

– Igen, a kiképzés miatt – válaszolta Hiro. Úgy tetszett, mintha redőny hullt volna le az arca előtt. Szemmel láthatólag nem akart a kiképzésről beszélni. – Tudod, hogy az egységemet Szingapúrba küldik? Jövő héten megyünk a Hino Maru nevű hajóval.

Hiro bejelentését hosszú, súlyos csend követte, mivel a lányok nem találtak szavakat, amivel kommentálhatnának egy ilyen szörnyű és félelmetes eseményt, amitől már hosszú ideje féltek.

Aztán az ifjú hetvenkedő katona eltűnt, és újra Szajuri kisöccse lett. Komoran folytatta:

– Bár büszke vagyok, hogy szolgálom a hazát, a lelke mélyén úgy félek, Szajuri!

A két testvér némán megölelte egymást. Mindkettejükre ugyanaz a félelem és bánat nehezedett. Féltek küszöbönálló elválásuktól, és az a kérdés is kísértette őket, hogy mikor látják viszont egymást – ha ugyan viszontlátják.

– Elmondod apának és anyának? – kérdezte végül Hiro, és Szajuri látta, hogy könny csillan a szemében.

Örült, hogy öccse durva, napbarnította külseje mögött még ott rejtőzik az ő kistestvére, még mindig azokkal az ambíciókkal, hogy amint a háború véget ér, elmegy a neves tokiói egyetemre és jogi diplomát szerez.

A bensőséges pillanatot az a katona törte meg, aki kihozta Hirót. Odasietett hozzájuk, és azt sziszegte:

– A parancsnokunk errefelé tart. Siessenek, Hirónak vissza kell mennie, mert nagyon megbüntetnek, ha kiderül hogy vétettünk a katonai rend ellen.

Egy gyors ölelés, és Hiro visszasietett az őrhely mögé, a kemény katonai kiképzés világába. Csak annyira állt meg, hogy visszaintsen nekik. Szajuri és Reiko utoljára egy magányos kis alakot látott belőle, aki a zöld katonai egyenruhában megpróbált keménynek látszani. Aztán befordult egy sarkon egy olyan világba, amelybe ők már nem követhették.

Szajuri sírt a visszaúton. Öccse ugyanis arra a helyre megy, amitől minden besorozott férfi vagy fiú hozzátartozói a leginkább rettegetek: a trópusokra, hogy öljenek, és hogy a szolgálatban megöljék őket.

A következő héten éppen pár perc szünetet tartott a kórház személyzeti társalgójában, amikor a rádióadás megszakadt, és bejelentették, hogy a Hino Maru újabb utánpótlás csapatokkal a fedélzetén elindult Délkelet-Ázsia felé. Szajuri imádkozott a hajó biztonságos útjáért, mialatt az kifutott a Csendes-óceánra.

Néhány nappal később a Hino Maru ismét bekerült a hírekbe, de ezúttal azért, mert egy amerikai tengeralattjáró megtorpedózta, a hajó pedig elsüllyedt, mindennel és mindenkivel a fedélzetén.

Szajuri meglepődött a nyugalmán, hiszen öccse, Hiro is a hajón utazott. Ezt már azelőtt tudta, hogy a hadsereg közzétette azok nevét, akik elsüllyedtek a Hino Maruval. A következő napokban azonban halálos nyugalma izzó dühnek adta át a helyét. Megesküdött, hogy elégtételt vesz öccse haláláért. Bizarr ötlete, amely korábban fogalmazódott meg a lelkében, egyre erősebb és konkrétabb lett.

A következő héten volt Reiko születésnapja, ők pedig úgy döntöttek, fizetésüket arra költik, hogy egy közeli jakitori boltban vacsoráznak. Szajuri kölcsönkért egy fényképezőgépet az egyik orvostól, aki már hetek óta járt utána. Azt ígérte, elmegy vele, ha erre az estére megkaphatja a fényképezőgépet.

Emlékezetes este volt ez a két lány számára. A bambuszpálcikákon sült hús csodás illata hazarepítette őket, ahol édesanyjaik megfeketedett faszénrácsokon sütötték a jakitorit, és a füst betöltötte az egész házat.

Az éjszaka varázsát a Szajuri által kölcsönkért fényképezőgéppel örökítették meg. Reiko nagyon hosszú idő után először mosolygott ezeken a

képeken. Más fotókon a két lány együtt állt a jaki torinyársas tányérokat szorongatva, vagy olcsó háborús szakét kortyolgatott.

Azon az éjszakán nem hangzott fel a szirénák félelmetes hangja, nem kígyóztak az égre füstoszlopok az ellenség bombáinak utóhatásaként. Az égre fénylő csillagok elmosódott leple borult.

De a béke szépsége nem tartott sokáig. Pár nappal később, amikor a lányok kései reggeli műszakjukra készülődtek a kórházba, felhangzott a sziréna, és megkezdődött a szokásos tülekedés a legközelebbi óvóhelyek felé. Ahogy kirohantak a hálóteremből, Reiko hirtelen megállt, hogy visszaforduljon.

– Mit csinálsz? – Szajuri kiáltása túlharsogta a sziréna fülsértő sívítását.

– Menj előre, én majd utánad megyek – kiabált vissza Reiko. – Ott maradt a medálom Jukio képével. Vissza kell mennem érte.

– Nem, Reiko, hagyd! Ha majd vége a riadónak, visszajövünk. Siess, le kell mennünk az óvóhelyre! Veszélyes oda visszamenni, kérlek, siess!

Utánakapott Reiko karjának, de barátnője már rohant vissza a hálóterem felé. A szirénaszó ekkor felhangosodott, és folyamatosná vált, s az emberek szétszaladtak a szélrózsa minden irányába. A következő pillanatokat Szajuri később már nem volt képes felidézni, mindössze annyira emlékezett, hogy hirtelen villanásokat látott. Úgy érezte, hogy a törmelék és az emberi testrészek örvényével beszippantja egy fekete lyuk, majd rázárul.

– Ne lökjetek be! Engedjete ki! – emlékezete szerint ezt sikította, mialatt magába szippantotta a feledés sűrű, fullasztó sötétje.

## 14. fejezet

Amikor magához tért, Szajurinak olyan különös érzése volt, mintha csapdába esett volna, mintha egész testét összekötözték volna. Magától még mozdulni sem volt képes. Azt kívánta, bárcsak megölte volna az a robbanás. Egyszerűbb lett volna, mint felébredni, és újra szembenézni az élettel. Miért is volt még életben, az isten szerelmére?

Megpróbált lábra állni, de ahányszor csak mozgatni akarta egy végtagját, testén olyan szörnyű fájdalom söpört végig, hogy elájult. Az elkövetkező napok nagy részét végigaludta. Néha azonban magához tért, hallgatta a körülötte matató és beszélgető embereket, és napról napra kevésbé fájt neki a mozgás.

Fokonként visszatértek az emlékei a robbanásról meg arról, hogyan fut Reiko vissza a hálóterembe a medálért... Reiko... történt vele valami? Átkozott fájdalom, átkozott kötések, amelyek fogságban tartják és megakadályozzák, hogy felkeljen és megkeresse a barátnőjét!

– Reiko... hol van Reiko? – kiáltotta újra meg újra.

Megpróbált inteni a karjával, hogy felhívja valaki figyelmét, de gyenge mozdulata csak erőtlen szárnyrebbenésnek tetszett; hangja mintha el se hagyta volna repedezett, száraz ajkát.

Még amikor egy nővér odajött, hogy megvizsgálja és ő megpróbált érdeklődni Reikóról, akkor sem ejtett ki tagolt szavakat, csak artikulálatlan hangok buktak ki a torkán.

Valaki megbökte a lábát, és amikor az önkéntelenül megrezzent, egy fehér köpenyes látomás bólintott, és így szólt:

– A reflexei visszatértek. Hetek alatt rendbe jön.

– Hetek!?! – kiáltotta Szajuri. – Nem maradhatok betekerve hetekig! Fel kell kelnem, meg kell keresnem Reikót!

Végül pusztá akaraterjének köszönhetően törött végtagjai és csontjai alig két hét alatt összeforrtak. Újabb két hétbe tellett, amíg a lerobbant rehabilitációs központban végzett kimerítő gyakorlatok segítségével ismét megtanult járni. Közben akivel csak találkozott, Reikóról kérdezősködött, de úgy tűnt, senki sem ismeri. Túl sok volt a sebesült és a halott a kórházakban, nem emlékeztek külön-külön minden egyes betegre és emberveszteségre. Amint képes volt járni, Szajuri átfésülte az összes komor osztályt a kórházban, hogy megtalálja barátnőjét. Közben végig ott motoszkált a fejében egy szörnyű gondolat, amit nem volt hajlandó elfogadni. Reiko visszament a hálóterembe, s amikor becsapódott az a bomba, az lerombolta az egész épületet...

– Nem – gondolta. – Amíg nincs bizonyíték, hogy meghalt, addig arra kell összpontosítanom, hogy él valahol, és arra vár, hogy megtaláljam.

De ahogy múltak a napok, úgy fogyatkozott a reménye. Végül csak az maradt hátra, hogy visszatérjen a lerombolt hálóteremhez, s ott keressen valami nyomot. A töredezett, hajlott vasbeton látványa, ami egykor a hatalmas épületkomplexum volt, arról tanúskodott, hogy senki, aki azon a reggelen az épület közelében tartózkodott, nem maradhatott életben. Szembesülve

kudarcával, a lány térdre rogyott, és sírva fakadt.

– Meghaltál, ugye, Reiko? Azért hoztál ide, hogy ezt elmondd, ugye? De én nem fogadom el, nem fogadhatom el, hogy meghaltál, és soha többé nem hallhatom a kacagásod.

Hirtelen mozgást észlelt maga mögött. Az egyik nővér jelent meg, aki ugyanazon az emeleten lakott, mint ő.

– Reikót keresed, igaz? – kérdezte. – Tartok tőle, hogy megölte az a robbanás.

– Hogy lehetsz ebben annyira biztos?

– Mert a holttestek között azonosítottam arról az óráról, amiről azt mondta, hogy a vőlegényéé volt, és mindig viselte. A később összeállított veszteséglistán is szerepelt – felelte a nővér szenvtelenül Szajuri nem akart többet hallani, fojtottan felzokogott, és hátat fordított a nővérnek. Lassan elindult a lerombolt épület felé, átbetorkálva a törmeléken, ahol Reiko meghalt.

Valamit rezegtetett a romok közt a lágy szél, amely olyan gyengéd volt, mint Reiko hangja. Szajuri lehajolva felismerte, hogy egy fénykép az, amely mosolygó barátnőjét ábrázolja, ahogy két jakitorinyárral V jelet mutat. Az a fotó volt, amelyet azon az utolsó vacsorán készítettek a jakitoribüfében, amikor Reiko születésnapját ünnepelték. Valahogy túlélte a robbanást, és ott hevert, mintha csak Szajurira várna, hogy eltegye, és élete hátralevő részében a szíve felett viselje.

Ez volt Reiko búcsúüzenete, s Szajuri most már teljes bizonyossággal tudta, hogy barátnője meghalt. Csak annyit remélhetett, hogy gyors halála volt, és valahol végre egyesült szerelmével, Jukióval.

A pillanat egy törtrészére előntötte a reménytelenség és a mélységes magány. Közben meg úgy érezte, lelke a fájdalomtól megacélosodik.

– Bosszút állok azokon az embereken, akik ezt tették veled, Jukióval és Hiro öcsémmel – suttozta. – Mostantól, ígérem, csak ezért a célért élek. Nyugodj békében, barátnőm!

Elcsigázott elméjének úgy tűnt, mintha a lágy szellő szélrohammá erősödne, amelyben Reiko távoli hangja szállt feléje:

– Szajuri, lépj tovább! Próbáld életben maradni a háború végéig, majd utána, a békében, ne gondold bosszúra! Emlékszel, mit mondtunk mindig? Ez a háború csúcspontja. Az emberek megőrülnek. Ölsz, ahogy téged is megölnék... ezért ez a megbocsátás és a feledés ideje...

– Nem, Reiko! – kiáltotta Szajuri. – Te ezt nem érted, halott vagy, rád nem nehezedik az élet és az emlékezés elviselhetetlen terhe. Nincs bocsánat, és ha Isten is úgy akarja, bosszút állok azokon, akik letörölték a mosolyt az arcodról, és kioltották az öcsém életét!

A szél és Reiko vélt hangja szomorúan elhalt, csak sivár némaság maradt utána. Szajurinak mélységesen fájt halott barátnője rosszsallása és bánata, de ez sem tántoríthatta el céljától.

## 15. fejezet

Már mintegy két hónap telt el a bombatámadás óta, amelyben Reiko életét vesztette. Szajuri képtelen volt a kórházi munkára koncentrálni. Égett a vágytól, hogy beváltsa bizarr bosszúját, de nem tudta, miként fogjon hozzá. A nővéri munka már semmit nem jelentett a számára, az első vonalban akart löni és gyilkolni, amíg minden dühe elszáll.

Eljött majd elmúlt egy újabb szomorú szilveszter. Beléptek az 1945-ös esztendőbe. Szajuri még mindig nem felejtette el Reiko kegyetlen halálát, csak hogy nem talált egyetlen alakulatot sem a japán haderőben, amely női katonát is elfogadott volna. Minden szabad idejét a személyzeti társalgóban töltötte, szinte rátapadt a rozzant vén rádióra – hallgatta a jelentéseket, hogy veszi el Japán fokozatosan a háborút –, éjszaka aztán vékony futonján álmatlanul forgolódott. Egyik este felfigyelt egy műsorra. A rádió arról tudósított, hogy egy tábornok olyan pilótákat soroz be végső megoldásként, akik gépükkel öngyilkos módon belerepülnek a Japán felé közeledő amerikai repülőgép-anyahajókba. Tömegével jelentkeztek fiatal emberek az elit családokból és egyetemekről, akiket ugyanaz az eltökélt és ádáz düh fűtötte, mint őt.

Szajuri nagyon figyelt, hogy vannak e köztük nők is, de nem: egytől egyig férfiak voltak.

„Miért kell mindnek férfinak lenni? – gondolta dühösen. – A nőknek is joguk van érezni, nekik is meg kell adni az önfeláldozás lehetőségét!”

Aznap éjjel, mielőtt aludni tért, elővette Reiko mosolygós fotóját.

– Vadászpilóta akarok lenni – suttozta. – Hallom, hogy kinevetsz, mondván, hogy legyen eszem, nők nem lehetnek vadászpilóták. De tudod mit, Reiko? Találok valami módot, hogy ott legyek egy gépen, beindíthassam a motorját és nekiszáguldjak az ellenségnek, hogy úgy égjenek el, ahogy te égtél el elevenen, kegyetlenül!

Szajurit szülei pár héttel később meglátogatták Tokióban, hogy rávegyék, térjen haza velük Macumotóba.

– Mindenütt azt hallani, hogy a Tokióhoz hasonló nagyvárosok elleni amerikai légitámadások nap mint nap egyre hevesebbek lesznek – mondta az apja. – Mindennap meghalunk egy kicsit, annyira aggódunk érted. Kérlek, gyere haza velünk! Nem mondanám, hogy Macumotóban sokkal biztonságosabb, de legalább együtt vagyunk. Kérlek, Szajuri, már elvesztettünk egy fiút, nem veszíthetünk el téged is!

A lányt egy pillanatra elfogta a kísértés, hogy elfeledkezzen a háborúról, a bosszúról és bizarr terveiről, s egyszerűen csak hazamenjen családjába, a rendezett, eseménytelen életbe. De aztán megkeményítette a szívét, és fejét rázva így szólt:

– Nem mehetek, apám. Addig nem, amíg meg nem tettem valamit, amit el kell intéznem.

Megebédelték együtt, majd amikor szomorúan elbúcsúztatta szüleit az

állomáson, Szajuri sejtette, hogy amennyiben veszedelmes küldetése sikerrel jár, soha többé nem látja őket viszont.

Három hónapra rá azonban még mindig a kórházban volt, jöttányival sem közelebb a céljához, és noha minden propagandaadást meghallgatott Japán félelmetes pilótáiról, egyetlen utalást nem talált arra vonatkozólag, hová menjen, aki csatlakozni szeretne a programhoz. Mintha mindenki, aki pilóta akar lenni, eleve tudná, hová kell fordulnia.

Aztán a véletlen mégis meghozta az áttörést. Szajuri majd egy hétig kötözte két katona sebeit, s a szokásos kedveskedések és közönyös megjegyzések útján rájött, hogy többé-kevésbé a vezetéshez tartoznak. Pusztán kíváncsiságból megnézte a kórlapjukat, s sebzett szíve hosszú idő után először kelt életre.

– Higucsi T. százados és Nagano J. százados, a légierő pilótái – olvasta halkan.

Nem okozott nehézséget, hogy beszélgetésbe elegyedjen a két sebesült, unatkozó, kórházi ágyhoz kötött pilótával, akiknek nagy szükségük volt női társaságra, akkor is, ha a szóban forgó nő orra fényes, egyenruhája gyűrött és félőrült tervekkel áll elő.

Szajuri hamar rájött, hogy ezek olyan pilóták, akiknek lelőtték a gépét, de biztonságosan katapultáltak. Még így is több törésük és égési sebük volt. Miután elhagyják a kórházat, visszatérnek az egységükhöz és újra vadászgépbe ülnek.

– Nagy bátorságra lehet szükség odafent, hogy azokkal a nagy és veszedelmes masinákkal repüljenek – jegyezte meg közönyösen Szajuri, mialatt Higucsi százados kötését cserélte.

– Kezdetben az volt, de ma már a vérünkben van – válaszolta az ifjú pilóta. – Már alig várjuk, hogy visszatérjünk az egységünkhöz, és újra odafent legyünk.

Szajuri szíve olyan gyorsan vert, hogy alig tudott lélegezni, mégis nyugodtan kérdezte:

– Tömérdék hírt hallani a rádióban és az újságokban a pilótáinkról. Úgy tűnik, hazánk most jobban támaszkodik a légierőjére, hogy elpusztítsa az ellenséget, nem igaz?

– Igaz – mondta Nagano százados, a másik pilóta. – És mi részesei akarunk lenni ennek.

– Minden pilóta férfi, vagy nők is ugyanúgy szolgálhatnak?

– Nem, mind férfiak – válaszolta Higucsi. – A hadsereg szerint a nőkből hiányzik a bátorság és az acélos jellem, ami a vadászgépek és a bombázók vezetéséhez kell.

– Miért? Én például szívesen lennék harci pilóta.

– Maga? – pillantott rá hitetlenkedően Nagano. – Tudja, milyen veszedelmes egy ellenséges gépekkel teli légtér? Valóságos légi harakiri ez, azzal a különbséggel, hogy a harakiri végrehajtója a saját becsületéért hal meg,

mi ellenben a haza védelmében repülünk és halunk meg.

– Nos, én személy szerint nem látom be, miért ne lehetne egy nőből pilóta – mondta Higucsi.

– Köszönöm a véleményét! – mosolygott rá Szajuri. Aztán tárgyilagosan, hogy ne tűnjön okvetetlenkedőnek, megkérdezte: – Mégis, hol lehet jelentkezni erre a pilóta-programra?

– Ó, a központi toborzó légibázis Mitaka kerületben van. A kórházból egyenesen oda megyünk. Nincs vesztegetni való idő, az ellenséges hajók egyre közelednek Japán felé. Meg kell állítani őket – válaszolta Nagano.

– Attól tartanak, hogy olyan veszedelmes bevetésekre kell menniük, ahol nagy valószínűséggel meghalhatnak? – kérdezte Szajuri.

Nagano százados a fejét rázta.

– Talán a bevetés előtt jogos lenne ez a feltételezés – válaszolt –, de most nem. Hát nem látja, hogy nincs más mód Japán megmentésére? Ha egyszer a szövetségesek beveszik Okinavát, nekünk végünk! Én úgy látom, meg kell védenünk a császárt és az országot, anyáinkat és nővéreinket, még ha ez az életünkbe kerül is!

Aznap, amikor a két pilóta elhagyta a kórházat, Szajuri megkapta a légibázis címét, és lekísérte őket a kórház lépcsőjén. Tudta, nincs sok esélyük, hogy túléljék a háborút, gondolt hát egyet, és felágaskodva arcon csókolta őket. A két kemény pilóta még akkor is zavarban volt, amikor visszafordulva integettek neki. Aztán befordultak egy sarkon, és eltűntek, valószínűleg örökre.

Szajuri figyelte, míg el nem tűntek a távolban, majd visszasietett hálótermébe. Két teljes napon át latolgatta, mit tegyen. Harmadnapon komoly elhatározásra jutott, döntenie kell: vagy valóra váltja merész tervét, vagy visszamenekül Macumotóba, és ott vészeli át, ami még hátravan a háborúból.

Alig öt perc habozás után döntött, s mielőtt e döntés pusztán merészségétől elijedt volna, sietve összepakolta kevéske cókókját egy kis vászonbatyuba, és olyan kemény elszánással kötözte össze a száját, amekkorát soha nem érzett magában. Még koromsötét volt, épp pirkadni készült – ez volt a legjobb idő a távozásra, mielőtt valaki felkelne és kérdezősködni kezdene.

Elfojtott egy rekedt, örömtelen nevetést a gondolatra, mit szólna a többi nővér, ha megtudnák, mire készül.

„Örülség! Felelőtlenség! Képtelenség!”

Fülsértően rosszindulatú, gúnyos kacaj visszhangzott végig a helyiségen, és verődött vissza a falakról. Ő azonban tudomást sem vett róla. Hirtelen elhatározással lefirkantott egy üzenetet a szomszédos priccsen alvó nővérnek, Jumikónak, akivel elég közel kerültek egymáshoz.

Azt írta, sürgős családi ügyek szólítják haza Macumotóba. Az üzenetet egy kis szív alakú csecsebecsével együtt, amit Jumiko úgy szeretett, az alvó nővér mellé helyezte, majd nesztelenül kilopódzott a szobából.

Odakint a hajnali levegő frissítően hűs volt. Szajuri néhány szomjas szippantással megtöltötte a tüdejét. Ez eloszlatta kora reggeli borús hangulatát és



kételyeit, vajon jól teszi-e, amit most cselekszik.

Mitaka túl messze volt ahhoz, hogy biciklivel menjen odáig, úgy döntött hát, hogy az első, hatórás vonattal megy. Előtte még otthagya biciklijét a hálóteremben egy Jumikónak szóló üzenettel, hogy használja tetszése szerint, mivel neki már úgysem kell. Szemét előtötte a könny, amikor eszébe jutott, milyen áron szerezte meg Reiko. Tenyerével még egyszer utoljára végigsimított a kerékpár ütött-kopott vázán.

A vonat zsúfolásig megtelt a kora reggeli ingázókkal, valamint az egyenruhások megszokott tömegével, akik egyik katonai táborból a másikba igyekeztek. Amikor a nyüzsgő tömeg beszippantotta Szajurit, hirtelen pánik fogta el, és megpróbált kikeveredni a nyomasztó zárt térből. De már késő volt, az ajtók bezárultak, és a vonat kihúzott az állomásról. Először lassan haladt, majd – a megfáradt fém alkatrészek csikorgása közepette – egyre inkább felgyorsult.

A mitakai légibázist könnyen megtalálta. Ha valami látványosra számított, csalódnia kellett: a bázis mindössze egy csoport egyenszürke épületből állt, amelyek alig látszottak ki a magas betonfal mögül, ennek a falnak a tetejét szögesdrót félelmetes erdeje borította. Szajuri szíve hevesen vert, mialatt odalépett a magas szögesdrót mögötti, megközelíthetetlennek tetsző őrháznál őrködő, állig felfegyverzett katonákhoz.

– Ápolónő vagyok. A parancsnokához jöttem megkérdezni, van-e itt egy hely a számomra, hogy a csapatainkat szolgálhassam – mondta egy szuszra.

Hangja alig észrevehető remegésétől eltekintve senki sem sejtette, milyen izgatott.

Szerencsére az őr, aki ellenőrizte a papírjait, és felírta a nevét, új fiú volt, akit még eltöltött az a hazafias eszme, hogy senkit nem szabad eltántorítani, aki szolgálni akarja a népet. Intett hát neki, és egy hosszú, lapos szürke épületre mutatott bal kéz felől:

– Abban az épületben menjen a harmadik ajtóhoz. De még jó darabig várnia kell, mert nagyon korán van – mondta.

– Köszönöm, nagyon köszönöm. Rendben van, várok – válaszolta Szajuri.

Átsietett az ellenőrzőpontra a mondott épület felé, mielőtt még a katona meggondolhatta volna magát.

A propellerek zümmögő morajlása a közeli felszállópályán volt az egyetlen jel, ami arra utalt, hogy az egyébként jellegtelen épületegyüttes légibázis, ahol a haza félelmet nem ismerő pilótái, nyilvánosan ünnepezték a hősök állomásoznak. Szajuri emlékezett egy fekete-fehér falragaszra, amelyet sok helyütt látott szerte Tokióban: honfitársait ábrázolta, amint térden állva megcsókolják a földet, valahányszor egy pilóta gépével elzúg felettük. Büszkék rá, ugyanis életét kockáztatja a hazáért és a népet.

Az épület harmadik ajtaja szürke falú helyiségbe nyílt, amelynek padlóját ronda zöld linóleum borította. A hadsereg szabványos barna

fabútoraival rendezték be. Az egyik asztalnál egy lány ült, s örömtelenül kopácsolott egy öreg írógép billentyűzetén, mialatt úgy tűnt, a könnyeit nyeldekli.

Amikor Szajuri az asztal felé indult, feltekintett.

– Tanigucsi századoshoz jött? – kérdezte rosszkedvűen.

– Egy órán belül még biztos nem jön be, tehát üljön le, és várja meg. Ez itt szigorúan védett terület, úgyhogy a látogatóknak nem szabad az épületben járkálni, csak vezetővel. Attól tartok, nem engedhetem ki innen.

Ekkor dübörgés hallatszott, mert egy repülő nagyon alacsonyan húzott el felettük. A lány összeresztett, mintha bántaná ez a hang.

„Ahhoz képest, hogy légibázison dolgozik, minden biztonnal gyűlöli a gépek robaját” – csodálkozott Szajuri, akinek viszont ez volt a legizgalmasabb hang, amit valaha is hallott. Úgy érezte, mintha csomóra kötötte volna a zsigereit. Odafent szeretett volna lenni a dübörgő, erős gépek közt.

A lány barátságatlan arca nem bátorított további beszélgetésre vagy csevejre, így Szajuri helyet foglalt egy rozszant vesszőfonatú faszéken. Aztán egyszer csak az ajtó nyikorogva kinyílt, és belépett rajta egy szürke egyenruhába öltözött, köpcös férfi.

A lány tisztelgett neki, de ugyanazon a száraz, örömtelen hangon szólalt meg:

– Ez a hölgy önhöz jött, uram.

Noha belül remegett, Szajurit meglepte, milyen nyugodtan ült le a székbe, amelyre Tanigucsi százados mutatott. Kérését fegyelmezett, nyugodt hangon adta elő, amely nem remegett meg a szigorú, gyakorlatias tiszt szúrós tekintetének súlya alatt.

– A nevem Mijamoto Szajuri, azért jöttem Macumotóból Tokióba, hogy nővérként dolgozzak. Az utolsó két munkahelyem belvárosi kórházaknál volt, ahol nap mint nap a bombázások áldozatait láttam el – kezdte.

– Rendben, de tényleg nincs időm mindezt végighallgatni – válaszolt türelmetlenül Tanigucsi százados. Az egyetlen hang fényezett csizmájának dobogása volt a hideg betonpadlón. – A lényeg: miért jött ide? Amint látja, ez itt légibázis, nem pedig kórház.

Bénító volt ez a modor, nem bátorított további beszélgetésre. Szajuri azonban nem ijedt meg, és elszántan folytatta:

– Igen, uram, tudom, hogy ez egy nagyon különleges légibázis, ahol pilótákat képeznek. A lényeg, uram, hogy az öcsém és a legjobb barátnőm mindketten ellenséges tűzben veszítették életüket. Ég bennem a vágy, hogy megbosszuljam a halálukat. Rövidre fogva, uram, pilótának akarok jelentkezni. Úgy érzem, nincs jogom nyugalomban élni, miután ők meghaltak.

Szavait néma csend követte, s még a boldogtalan lány kifejezéstelen arcán is ijedség jelent meg a szemtelen kívánságot hallva. Szajuri meglepetésére azonban Tanigucsi százados nem nevette ki, ahogy arra számított.

Ehelyett a tiszt fürkészőn nézett rá, mintha csak először venné emberszámba.

– Tisztelem a döntését – mondta ünnepélyesen. – Személy szerint nem látom be, miért ne lehetne egy nőből pilóta, de a legfelsőbb parancsnokság által kiadott katonai szabályzat megtiltja a nők besorozását. Ezért attól tartok, vissza kell utasítanom az ajánlatát. Ugyanakkor az ifjú szívekben ébredő vágyat, hogy szolgálják a hazát, nem szabad figyelmen kívül hagyni vagy elnyomni – folytatta. – Úgy gondolom, az a legkevesebb, hogy munkát adok magának itt a bázison. Szükségünk van például szakácsra. Ez persze közel sem az, amiért idejött, de ez a legtöbb, amit ajánlani tudok. A bázison dolgozhat, a pilóták közelében. Végül is azzal, hogy enni ad nekik, közvetetten befolyással van a sorsukra. Egyike lesz a nagyon kevés nőnek körünkben. Amint azt maga is beláthatja, mi itt lényegében férfitábor vagyunk.

Szajuri el sem tudta hinni a szerencséjét. Arra számított, hogy kinevetik és kidobják. S bár nem ezért jött, Tanigucsi századosnak igaza volt: így kerülhetett a legközelebb ahhoz, hogy pilóta lehessen. De ha a szent cél érdekében főznie kell, hát főz!

– Köszönöm, uram, köszönöm – mondta, és tekintete sugárzott az örömtől. Lehetőséget kapott, hogy a félelmet nem ismerő pilóták oldalán dolgozzon, velük éljen, lélegezzon és egyen. Az, hogy főzéssel kell megszolgálnia a helyét, pillanatnyilag nem érdekelte.

Egy szűk szobácskát kapott kemény vasággal, egyetlen székkal és apró ablakkal, amelyet még lábujjhegyen is csak nehezen ért el. Noha szobája leginkább börtöncellára emlékeztetett, Szajuri számára a túlszűfolt kórházi hálótermek után, ahol alig két láb választja el az embert az ágyszomszédjától, maga volt a mennyország.

Az előző pár nap feszültsége azonban kimerítette, így aznap éjjel megint visszatérő rémálmok gyötörték.

A kisöccsével álmodott. Hiro mindig is annyira félt a víztől, hogy barátai minden csábítása, fenyegetése és gúnyolódása ellenére sem ment velük soha strandra. Mit keresett hát egy hajón, a hullámokban rátörő tengeribetegségtől zöld arccal? Amint a hajókorláton áthajolva a tengerbe ürítette gyomra tartalmát, a hajót izzó tűzgolyó találta el. Hiro felsikított halálában, miközben a lángok bezárultak körülötte, és elnyelte a mohó, vörös örvény.

A hajó orra az égnek emelkedett, hatalmas sóhajt hallatott, majd kettétört. Szajuri látta, amint Hirót a lángok közül egy sötét vízörvény ragadja el, hogy lerántsa az óceán legmélyébe, ahol örök szenvedés vár rá.

Hangos zihálással ébredt, teste verítékben úszott. Keze vérzett, mert körme öccséért érzett bánatában mélyen és vadul vájt a tenyerébe.

– Ó, Hiro – suttogta. – Hogy szenvedhetsz odalenn a mélyben, fölötted az óceán többtonnányi vizével, amitől mindig úgy féltél! Megnyugtatja-e a lelkedet, ha pilóta leszek, és megölöm azokat, akik vízi sírodba juttattak?

## 16. fejezet

Amikor másnap Szajuri munkába állt a konyhában, rájött, hogy ez a munka nem is olyan egyszerű. Csak egyetlen másik szakács volt, valamint két kukta, akiknek napi három étkezést kellett biztosítani egy teljes szakasznyi éhes repülősnek. Már a konyhai eszközök pusztá mérete is lenyűgöző volt. Amikor Szajuri megpróbált felemelni egy lábast, amely fele akkora volt, mint ő maga, majdnem elesett.

– Ne aggódj, majd megszokod ezeket a monstrumokat – biztatta a másik szakács, aki Takagi néven mutatkozott be.

Alacsony, zömök ember volt, akinek arca mindig mosolyra állt. Rögtön belopta magát Szajuri szívébe.

Körbevezette a konyhában és megmutatta neki, hogyan kezelje a nyílt tűzhelyeket, amelyeken hatalmas kondérokban már fortyogott a reggeli miszo siro leves.

– Az itteni menü valójában nagyon egyszerű – magyarázta Takagi, amikor észrevette a lány idegességét. – Reggelire rizs, miszo siro leves és savanyúság, ebédre és gyakorlatilag vacsorára is miszo siro leves, savanyúság meg grillezett hal. Amíg meg tudsz főzni egy levest, tudsz halat grillezni és rizst főzni, addig minden rendben lesz!

Később, amikor ott álltak a hatalmas lábasok mellett, a tűz melegétől csorgott az arcukon a veríték, és fakanalukkal kavargatták a durva szemű, háborús rizst, Takagi megkérdezte:

– Látom, nem vagy szakács. De akkor pontosan mi szél hozott ide?

Szajuri hosszan hallgatott, tünődve, vajon mennyit árulhat el az atyai jószágú szakácsnak.

– Elég bizarrul hangzik, de pilótának jelentkeztem – mondta végül. – Persze, ahogy sejtheti, elutasítottak, mivel nő vagyok. Helyette a parancsnok ezt a munkát adta. Végül is jobb, ha szakácsként vagyok itt, mint egyáltalán sehogy.

– Női pilóta – ismételte Takagi elgondolkozva. – Nos, én tényleg nem értem, mire valók ezek a katonai szabályok, de személy szerint ellenzem, hogy a hozzád hasonló fiatalokat, legyenek bár nők vagy férfiak, a halálba küldjenek. Tudod te, mennyi időbe és energiába telik a szülőknek egy gyermek felnevelése? Istenem, gyűlölöm ezt a háborút, és bár úgy tűnik, Japán elveszíti, azt kívánom, bárcsak vége lenne!

Hogy kitörésének nyomatékot adjon, Takagi acélos csattanással levágott egy lábast a földre. Szajuri úgy vélte, valószínűleg nem ő lesz az, aki segít megvalósítani a tervét, mégis megkedvelte az atyáskodó szakácsot.

Egy este Szajuri fegyelemsértést kockáztatva kilopódzott a felszállópályához, hogy megnézze és megérintse a repülőgépeket. Ez volt az első alkalom, hogy végigfuttathatta ujját egy gép zöldesszürke felületén. A hideg, kemény fém energiát adott neki, ő pedig e szent pillanatban megesküdött, hogy pilóta lesz, s életével áll bosszút azokon, akik elvették Hiróét és Reikóét.

Még az a csekélység sem állíthatja meg, hogy történetesen nőnek született.

Hanem a hetekből hónapok lettek, ő pedig egyre jobban aggódott, hogy a konyhában ragad a háború végéig. Egyik éjszaka, ahogy szűk ágyán hevert, eldöntötte, hogy itt az idő a cselekvésre. Aznap reggel Takagi mesélt neki egy csapat önkéntes hokkaidói pilótáról, akik másnap érkeznek. Ő közönyösen megkérdezte, hogyan jelentkeznek szolgálatra.

– Ezek kamikáze önkéntesek. Kétféle kamikáze pilóta van – magyarázta Takagi. – A legfiatalabb öcsém pilóta volt a kanekói légibázison. Pár hete a parancsnokuk összegyűjtötte a teljes egységet egy nagy terembe, és elmagyarázta nekik, hogy Japánnak szembe kell néznie többezernyi ellenséges hajó könyörtelen támadásával, amelyek már partjainkat ostromolják. Olyan pilótákat keresett, akik a gépükkel belerepültek az ellenséges hajóba, hogy elpusztítsák őket, és megállítsák a hazánk elleni támadást.

A tiszt elmondta, hogy Ugaki tábornok tervezte meg ezeket a különleges harci egységeket, a kamikázékat, ahová önkéntesek kellene. Bárki, aki kész volt feláldozni az életét a hazáért, ki kellett lépnie a sorból.

A pilóták közül senki sem mert kimaradni, sőt tülekedés kezdődött, hogy bekerüljenek a nagyon lelkes vagy legalább a lelkes csoportba. Az öcsém írt nekem egy utolsó levelet, mielőtt elindult volna egy bevetésre az első kamikázehullámmal. Abban azt írta, hogy bár fél a haláltól, az egész század úgy döntött, hogy meghal a hazájáért, így neki sem maradt más választása, mint hogy csatlakozzon a lelkesek csapatához.

Mindössze huszonnégy éves volt. Orvos akart lenni, de erre már nem kapott lehetőséget az élettől – Takagi hangja megremegett vesztesége felett érzett fájdalomban. – A kisöcsém, aki mindig azzal hengegett, hogy mivel ő a legfiatalabb, biztos túlél mindnyájunkat! Szerinted hogy érzek a kamikázepilóták iránt?

Szajuri, aki egyfajta kábulatban hallgatta ezt a beszámolót, most úgy érezte, összeszorul a gyomra.

– Kamikázepilóták? Kamikáze... az istenek vihara, amely Japán partjai előtt szétverte Dzsingisz kán flottáját! – suttogta.

– Igen, Ugaki tábornok szervezte meg őket idén februárban, Japán utolsó esélyeként, hogy megállítsák az ellenség haderejét. A gépeikkel bele kell repülniük a repülőgép-anyahajókba, amelyek akár ebben a pillanatban is a partjaink felé közelednek – válaszolta Takagi.

– És ezen a bázison kamikáze pilótákat képeznek? – suttogta Szajuri.

– Természetesen! Hónapok óta itt vagy, és nem is tudtad? – kérdezte Takagi. – Mit gondoltál, miféle hely ez? Jól vagy? – tette hozzá, miközben rövidlátó pillantással vizslatta Szajurit, aki láthatóan elsápadt.

A lány bólintott, de már érezte az izgalom keserű ízét a torkában. Kirohant a mosdóba, épp időben, hogy kiadja gyomra tartalmát. Véletlenül besétált egy kamikáze-kiképzőközpontba, ahol olyan elit pilótákat képeznek, akiket az egész ország dicsőít, és akik sosem térnek vissza bevetés után. A

rádióból ömlött a propaganda Japán „isteneinek viharáról”. Noha Szajuri minden más honfitársához hasonlóan bálványozta őket, álmodni se mertte, hogy közülük kerülhet.

A testét előtű érzesek lenyűgözők és majdhogynem elviselhetetlenek voltak. Szíve hevesen vert, ugyanis homályos terve e pillanatban kristályosodott egyértelmű céllá: már biztosan tudta, hogy kamikázipilóta akar lenni.

Noha korábban elmondta Takaginak, hogy valójában azért jött a táborba, mert pilótának szándékozik állni, most, hogy rájött, ez nem közönséges légibázis, hanem az istenített kamikázipilóták kiképzőközpontja, nem engedhette meg magának, hogy bárkinek, akár Takaginak is felkeltse a gyanúját. Hirtelen erőre kapva letörölte szája széléről az árulkodó nyomokat, és visszatért a konyhába.

– Azt mondta, Takagi szan, hogy van egy másik csoport kamikáze is? – kérdezte.

– Ó, igen, a második csoport olyan kamikáze önkéntesekből áll, akik az ország minden részéből jönnek. Ők a felvételi teremben várnak, hogy felírják és bejegyezzék őket, aztán másnap elkezdik a kiképzésüket – magyarázta Takagi. Szajuri elméjében, miközben a szakácsot hallgatta, merész terv formálódott.

– Ők is ide jönnek? – kérdezte közönyösen.

– Ó, igen. Szabályos időközönként idejönnek a bázisra, hogy meghalhassanak a hazájukért – mondta Takagi. – Látva azokat az elszánt, fiatal arcokat, akik közül néhányan még alig vannak túl a tizenéves korukon, és nem élik meg a huszadik születésnapjukat, legtöbbször magamban sírok, mert ők valakinek a fiai, testvérei, szeretői vagy épp férjei!

A nap további részében Szajuri alig tudta leplezni az izgatottságát. Nem törődött azzal a belső hanggal, amely óva intette egy ilyen veszedelmes, halált hozó vállalkozástól.

Terve, amely merész és bizarr volt, nélkülözött minden logikát. Mégis ez volt az egyetlen esélye, hogy kamikázipilóta lehessen. Ha elhibázza, soha többé nem adódik rá lehetősége. Az egyórás ebédszünet alatt beosont az ellátmányos szobába. Torkában dobogó szívvel vászonzsákjába csomagolt két rend szürke pilótaegyenruhát, imádkozva, hogy megfelelő méret legyen. Elvett még egy pár bakancsot, egy sapkát, egy túlméretezett repülősszemüveget, majd visszaosonva „cellájába”, az ágya alá rejtette zsákmányát.

Nehezen viselte a nap további részét, de Takagi aggódó megjegyzésén túl semmi zavaró nem történt:

– Minden rendben? Elég sápadtnak és feszültnek látszol! Ha nem érzed jól magad, elengedhetlek a nap hátralevő részére, bár beledöglök, ha egyedül kell vacsorát csinálnom.

Szajuri egy pillanatig habozott. Tényleg jót tett volna neki pár óra pihenés, de nem lett volna szíve cserbenhagyni szegény Takagi szánt. Figyelembe véve, mit követ el ellene hamarosan, úgy döntött, az a legkevesebb, hogy ott marad, és segít neki, ám legyen egy utolsó békés napja.

– Rendben vagyok, Takagi szan. Csak kíváncsiságból kérdezem: ha megbetegednék, és ki kéne vennem pár napot, hogyan oldaná meg?

– Nos, nehéz lenne, de nem lehetetlen ezt a konyhát egyedül elvezetni. Kellene szereznem valakit, aki segít a főzésben. Láthatod, az itteni fogások nem konyhaművészeti remek, nekem legalábbis nem jelentenek kihívást, hisz' én vezettem az egyik legjobb szusibüfét Szendaiban!

– Köszönöm, legalább érzem, hogy fontos vagyok – kacagott Szajuri.

Valójában megkönnyebbült. Ezek szerint, ha elmegy, nem árt sokat Takaginak. Másrészt szomorú is volt, hogy nem mondhatta el neki az igazságot, de biztos volt abban, hogy megakadályozta volna terve végrehajtásában. Megpróbált úrrá lenni kavargó érzésein, és úgy tenni, mintha ez is csak egy nehéz munkanap lenne a konyhában.

De amikor este elmosták az utolsó fémátlat, és felakasztották a konyharuhát, hogy másnapra megszáradjon, megölelte nem hivatalos főnökét, mielőtt elváltak volna éjszakára. Milyen szörnyen fog hiányozni a bölcs, megnyugtató jelenléte! Takagi szan állt ugyanis a legközelebb a normális élethez egy olyan világban, amely egyre örültebbnek és átláthatatlanabbnak tetszett.

– Ugyan, menj már! – morogta a köpcös szakács egy kissé meglepődve.

Akárcsak a legtöbb japán, ő sem értett érzései kifejezéséhez, Szajuri azonban tudta, hogy mélyen meghatódott.

– Meg kellett ölelnem, mert maga olyan kedves volt hozzám, és emlékeztet az otthonomra és az apámra – mondta a lány.

Csak állt, és figyelte, ahogy Takagi befordul a hálólhelyéhez vezető folyosóra.

Istenem, Takagi szan biztos azt gondolja, ma éjjel a maradék eszem is elment – sóhajtott Szajuri, aztán minden másról megfeledkezve visszasietett a „cellájába”.

Hálás volt a szerencséjének, hogy mivel gyakorlatilag az egyetlen nő volt a bázison, saját hálólhellyel rendelkezett.

Hazaérve első dolga volt, hogy levágja a haját. Egy hosszú pillanatig habozott az ütött-kopott öreg tükör előtt, amelyet a bázis „ócskavasteleperől” hozott el, és amelyben saját torzított képmását méregette. Kivette a hajtűket, és leeresztette majdnem derékig érő csillogó, hullámos haját. Szemét elfutották a könnyek. Szerette hosszú, hollófekete haját, amelytől szépnek és magabiztosnak érezte magát. Haja levágása olyan, mintha élete egy részét dobna el.

Aztán megróttta magát: egek, mit számít pár hajtincs, amikor naponta ezrek hálnak meg? Még mielőtt meggondolhatta volna magát, felkapta az ollót és levágott egy-egy keze ügyébe eső hajtincset, mígnem teljes fénylő haj koronájától megszabadult, így, rövid hajjal úgy festett, mint egy tizenéves fiú. Kis könnycsepp gördült elő a szeme sarkán. Dühödten elmázolta. Mostantól kezdve férfitá és kamikázepilótává válik. A könnyek és a gyengeség jeleire van a legkevésbé szüksége, most, hogy a hadtörténet legmerészebb álrühás akciójába

kezd. Haja levágása különben is szakítást jelentett régi életével és beavatást a kamikázepilóták arctalan és névtelen világába.

– Idősebbnek és testesebbnek kell látszanom – fintorgott a tükörképére, mialatt lehántotta magáról a ruháit, és felvette a pilótaegyenruhát, amelyet aznap csent el.

Végül, mikor sapkáját a szemébe húzta, és válltöméssel izmosította termetét, kicsivel nagyobbacsának tetszett. Úgy festett, mint egy tizenéves kora végén járó siheder. Noha egyébként sajnálta nőies vonalai hiányát, most örült, hogy a mellét alig lehet észrevenni a vastag, előnytelen pilótaegyenruha alatt, és olyan lapos, mint bármelyik fiatalember.

Az újonccsoportnak aznap éjjel kellett megérkeznie, és eltekintve az előre nem látható véletlenektől, Szajuri úgy számította, nem lesz nehéz az éj leple alatt kisurrannia. Egyszerűen besétál a többiek közé, mialatt azok elmennek előtte, majd velük együtt felírják a felvételi szobában. Még egy utolsó pillantást vetett apró szobájára, amely a maga szeszélyes módján az utóbbi pár hónapban békés otthona volt, majd kisurrant a körletből. Elővigyázatosan a bokrok árnyékában maradt, nehogy az őrtornyok időnként végigpásztázó keresőfényei leleplezzék. Erősen remélte, hogy az önkéntesek még nem érkeztek meg, aztán a lebukást kockáztatva odalopódzott az alacsony szürke épülethez, amelyben a felvételi szoba volt. Üres volt, bár egy hosszú asztalt és pár széket már felállítottak benne. Szajuri megkönnyebbülten felsóhajtott. Az újoncok még nem voltak itt, nem késett el.

Kilopódzott az őrházhoz legközelebb eső sűrű sövényhez, ahol hosszú várakozásra számított. Alig harminc percet töltött azonban kényelmetlen, guggoló pózban, amikor meghallotta, hogy egy nagyobb csoportot terelnek az őrház felé.

Elállt a lélegzete, amikor felfogta, hogy az újoncok érkeztek meg, és ideje tette váltania merész tervét. A hátán hideg veríték csurgott végig, amikor előlépett a bokrok közül. A csoport utolsó embere épp elhaladt előtte, ő pedig felzárkózott az újonc kamikázepilóták közel harmincfős csapatához. Az újoncok, akiket teljesen lefoglalt saját feszültségük, nem vették észre, de nem is érdekelte őket, hogy csoportjuk új taggal bővült!

Szajuri el sem hitte, hogy terve a vártnál jóval könnyebben ment, mégis óvatosságra intette magát, hiszen az, hogy átjutott az első akadályon, még nem jelentette, hogy révbe ért. Ott volt még a bonyolult regisztrációs procedúra, a toborzótisztek fürkész tekintete, akik mindannyiukat szemrevételezték: e ponton lehetett a legnagyobb a lebukás veszélye.

A lány már korábban eldöntötte, hogy öccse nevét használja: Mijamoto Hiro lesz. Ismételen hálát adott természetes mély hangjáért, amely révén összetéveszthették egy nagyon fiatal, lágy, mutáló hangú fiúval.

Eddig a harmincvalahány fiatalember, akik szemlátomást alig voltak húszévesek, egyike sem vette szemügyre vagy fedezte fel női mivoltát, még azok sem, akik bemutatkoztak, és megpróbáltak szóba elegyedni vele.



El kellett fojtania természetes közvetlenségét az emberek iránt, és kénytelen-kelletlen egyszótagos válaszokat adott, amelyek nem bátorítottak további társalgásra. Ösztönösen tudta ugyanis, hogy minél többet beszélget újonctársaival, annál nagyobb a veszélye, hogy hibát követ el és leleplezik.

Hanem az egyik újoncot, egy bizonyos Mogusi Kjotarut nem bizonytalanították el egyszavas válaszai. Jó barátok lettek a kiképzés idejére, és amikor kigördültek a gépeik, felemelt hüvelykujjal jeleztek egymásnak.

Szajuri szíve úgy vert, hogy attól tartott, kiszakad a mellkasából, és nem tudta megfékezni végtagjai remegését sem, amint a toborzótiszt elé lépett.

Az alacsony, tömzsi tiszt éles, metsző tekintettel mérte végig. Vége a játéknak, mondta magában Szajuri, ahogy a villogó szempár ízekre szedte a testét. Már várta a parancsot, amivel elvitetik. Vajon milyen büntetést kap a fegyelmi vétségért, hogy be akarta csapni a hadsereget? Agyonlövik vagy halálra korbácsolják?

Nem félt a haláltól, elvégre azért jött ide, hogy felajánlja életét a *házájának*. Mégis hősként akart meghalni, nem háborús bűnös-ként. Ó egek, miért nézi ez az ember ennyi ideig?

„Vége, vége, vége...” – a tiszt ütemesen ütögette az asztalt a tollával, mintha őt gúnyolná. Már csaknem összezsuklott, amikor a toborzótiszt mogorva hangja félbeszakította gondolatai kavargását.

– Mijamoto Hiro, maga nagyon fiatalnak és idegesnek látszik, mégis felveszem. Majd meglátjuk megvan-e magában mindaz, amivel egy kamikázepilótának rendelkeznie kell. A következőt!

Megkönnyebbülésében Szajuri hangos szisszenéssel engedte ki a levegőt, de olyan nagy volt a feszültség az egész helyiségben, hogy senki nem vette észre. A mögötte álló újoncnak szó szerint félre kellett taszítania, hogy a regisztrációs asztalhoz férjen.

Szajuri kábultan tántorgott a felvett újoncok közé. El sem akarta hinni, hogy minden további nélkül felvették, és még a toborzótisztek gyakorlott szeme sem vette észre, hogy nő! Bele kellett csípnie magába, hogy elhiggye, ez a valóság, nem álom, amiből mindjárt felébred. De minden valódi volt, valóság volt, hogy kamikázepilóta lesz!

Az öreg hölgy magas támlájú székében egy ócska bádogdobozba nyúlt, és egy kifakult fotót mutatott egy fiatal férfiról, aki sapkát viselt, és ravaszkásan mosolygott a fényképezőgépbe.

– Ez én voltam – mondta halkán. – Egy nappal azelőtt, hogy felszálltam a kamikáze bevetésemre.

Majumi rámutatott a falmélyedésben függő felvételre.

– És ez is maga? – suttogta. – Ugye, egy kamikázegép előtt állnak?

Szajuri bólintott. Érzelmektől elcsukló hangját Majumi alig hallotta:

– Igen, ez a kép két nappal azelőtt készült, hogy Takusival elindultunk a bevetésünkre.

## 17. fejezet

Tettéknek súlya akkor vált teljesen világossá Szajuri előtt, amikor rájött, hogy együtt kell aludnia, étkeznie, sőt fürdenie harminc férfival, akik a ruhátlanság eltérő fokozataiban jártak-keltek, és durva férfinyelven társalogtak. Erre az eshetőségre azelőtt nem gondolt, hisz' minden gondolatát a férfitvá válás kötötte le. Szerencséje volt, hogy nővérként dolgozott előtte, így nem jött zavarba a meztelen férfitestek látványától. Ugyanakkor ki kellett találnia valamit, hogy eltitkolja saját női mivoltát, és átlagosan viselkedjen, nehogy felkeltse újonctársai gyanúját.

Napokon át figyelte a férfiak fürdési szokásait, így kiókumlálta, hogy az utolsó újonc este fél kilenckor jön ki a fürdőházból, és mindig van egy-két későn érkező is. Végül kidolgozott egy tervet, miszerint nyolc óra harmincötökor indul a fürdőházba, majd öt percig, mialatt végig azon imádkozott, nehogy valaki bejöjjön, sietősen megmártózott a forró vízben.

– Szerencsémre a kiképzésem két hónapja alatt mindössze kétszer lepett meg pár későn érkező. A gőz mindkét alkalommal körbelengett, és elfedte női idomaimat, amíg elmentek. Egyszer azonban valaki olyan sokáig maradt, hogy majdnem elpusztultam a forró vízben. Amikor végre előkerültem, a testemen vörös égési hólyagok keletkeztek.

Tízen aludtak egy szobában a priccseken. Szajuri az egyik legfelsőt szerezte meg, így senki nem lephette, vagy figyelhette meg álmában, árulkodó testhelyzetben.

Volt azért pár meleg helyzet. Egy forró éjszakán például a csoport legfiatalabb tagja, egy tizenhét éves, vidám fiú játékosan megpróbálta lehúzni a trikóját.

– Miért alszol mindig, még az ilyen meleg éjszakákon is ruhástul? – kérdezte. – Vedd le azt a trikót, és lazíts!

– Hé, el a kezekkel! – kiáltotta Szajuri, eltaszítva magától a fiút egy gyakorlott mozdulattal, amelyet öccsével való birkózásaikkor sajátított el. – Egyszerűen szeretem, ha rajtam van a ruhám, semmi különös okom nincs rá.

– Tudod-e – szólt oda egy másik újonc –, úgy hallottam, néha küldenek ide egy orvost, hogy lássák, elég egészségesek vagyunk-e a repüléshez. A vizsgálathoz le kell vetkőzni.

– No, ha vizsgálatról van szó, az egész más – válaszolt Szajuri könnyedén, de elszorult a szíve.

Ha ez bekövetkezik, számára vége a játéknak, hacsak valami csoda folytán meg nem ússza a dolgot.

– Miután pár álmatlan éjszakát átizgultam a rettegett lebukás miatt, úgy döntöttem, nincs értelme az aggodalmaskodásnak, és mindent a sorsra bízok. Végül is ez volt a legbölcsebb, amit tehettem, mivel senki sem törte magát, hogy orvost küldjön hozzánk. A hadihelyzet katasztrófálissá vált, és szükség volt minden önként jelentkező kamikázepilótára, akár egészséges volt, akár nem.

Végül is azért jöttünk, hogy fiatalon meghaljunk, az egészségi állapotunk senkit sem érdekelt!

A bevezető képzés durva volt és kíméletlen, célja pedig az újoncok lehető legrövidebb idő alatti „betörése”. A szamurájok kegyetlen becsületkódexe, a busido vált az imájukká, egyúttal az egyetlen követhető életmóddá a számukra.

– Mindegyikünk kapott egy másolatot a hadügyminiszter, Tódzso Hideki tábornok úgynevezett „Harci etikai parancsából”. Nézze, itt van, mindmáig megtartottam.

Az öreg hölgy odatolt egy elszíneződött lapot Majuminak, aki elszoruló torokkal olvasta a hideg, kegyetlen szavakat:

„Becstelenül ne maradj életben.

Ne halj meg rossz emléket hagyva magad után.

Az önfeláldozás nemes tudata vezérelje lépteidet életen és halálon át.

Ne gondolj a halálra, mialatt minden teted közelebb visz kötelességed teljesítéséhez.

Ne félj a haláltól, ha az nemes ügyet szolgál.”

– Vérfagyasztó parancs, de amint látja, nem igazán teljesítettem Tódzso tábornok etikai parancsát, ezért évekig büntudat kísért, hogy életben maradtam – mosolyodott el Szajuri fanyarul.

– Az első hetekben parancsnokaink alapos agy mosásban részesítettek minket. Egy csapat pszichológus kíméletlenül belénk sulykolta, milyen megkérdőjelezhetetlen dicsőség kamikázepilótaként meghalni. Csak miután átprogramozták az agyunkat, kezdhettük meg a tényleges repülős kiképzést. Akadtak néhányan, akik már nem bírtak magukkal, és alig várták, hogy repülhessenek, mások ellenben csak a többiek nyomásának engedve sodródtak az „istenek viharai” közé... nos, ők pokolian rettegetek.

Végül egyhetes repüléselméleti oktatáson vettek részt, majd eljött a várva várt nap, amikor végre gépre ülhettek. Sokuknak ez volt élete első repülése.

És ezen a napon találkozott Szajuri azzal a férfival, aki örökre megváltoztatta életét és halálát. A lány újonckülönítményét kiküldték a kifutópályára, hogy megnézzék a visszatérő kiképző gépeket, amelyek nagy porfelhőt kavarva ereszkedtek le a poros földre. Azt is megtudták, hogy másnap egy csapat kamikázepilóta száll fel a bázisról az amerikai csapatszállító hajók ellen, hogy soha többé ne térjenek vissza.

Szajuri, aki egy kissé távolabb állt az ámuló, megilletődött újoncoktól, az utolsó gyakorló repülésüket végző pilótákat nézte, ahogy éppen kiugrottak gépükből. Arcukra árnyékot vetett a sötét sisak és a túlméretezett szemüveg, ők pedig úgy nevetgéltek és csevegtek egymással, mintha másnapi tűzhaláluk a napi rutin része lenne.

Aznap este bőséges vacsorát kaptak, majd kitüntették őket hazájuk legmagasabb bátorsági érdemrendjeivel. Másnap pedig elküldik őket meghalni.

Nagy tömeg éljenezte őket, sírva és a földet csókolva, amiért ezek az ifjú pilóták a haza védelméért életüket adják. Hazafias kiáltások harsantak – „Viszlát Jaszukuniban!” –, majd a gépek motorja felbőgött, és hirtelen felröppentek, elnyomva a tömeg éljenzésének és kántáló imáinak lármáját, amely nem maradt abba, míg az utolsó gép is el nem tűnt a borús, szürke égbolton...

Ahogy a lehetséges vereség egyre kíméletlenebbül közeledett, majd mindennapos eseménnyé váltak a kamikázebevetések is.

Szajurit annyira lenyűgözte a bevetéseket kísérő tömeg a leszállópályán, hogy észre sem vette az egyik gép orrának támaszkodó pilótát, aki őt figyelte.

Így találkozott Jamasita Takusival. Egy karcsú fiatalember, akinek élénk fekete lobonca a homlokába hullt – ez volt az első benyomása róla. Amikor mosolygott, neki volt a legfehérebb fogsora, melyet a lány valaha is látott. Később gyakran ugratta, mondván, hogy foga még a legsötétebb éjszakán is világítana.

A kamikázepilóták kiképzője volt. Amikor Szajuri először meglátta, szó szerint megdobbant a szíve. Nem azért, ahogy nézett, vagy ahogy mozgott, hanem valami különös szikra volt ez, amely két tökéletesen idegen ember között lobbant fel. Meg sem lepődött, amikor a férfi odalépett hozzá.

– Szervusz – mondta. – Bizonyára az egyik újonc vagy. Édes istenem, ti fiúk egyre fiatalabbak vagytok. Te egy nappal sem nézel ki többnek tizennyolcnál! Egyébként Takusi vagyok, az én dolgom, hogy felkészítsem a pilótákat a kamikázebevetésekre.

Szajurinak már a nyelve hegyén volt, hogy téved, ő már huszonhárom éves, de még idejében eszébe jutott, neki épp annak kell lennie, aminek a férfi nézi, egy lányos, fiatal fiúnak, aki alig idősebb tizennyolcnál, épp ezért befogta a száját.

Közelről Takusi még vonzóbbnak tűnt, így Szajuri azt mondta magában, elképzelhetetlen, hogy egy hozzá hasonlóan elegáns, ugyanakkor jellegtelen nő érdekelje. Mindig is Reiko volt a csinosabb kettejük közül, az alakja tökéletes, bolondultak is érte a férfiak.

Szajuri most észbe kapott, hol is van, és minek kell látszania. Elszörnyedt, mennyire elkalandoztak a gondolatai.

„Összpontosíts, Szajuri, összpontosíts! Férfinak kell látszanod! Ha ez a fickó bármi érdeklődést mutat irántad, az azt jelenti, tudja, hogy nő vagy! Az ég szerelmére, ne gondolkodj nőként! Emlékezz, férfi vagy, mert csak férfiak lehetnek kamikázepilóták.”

Takusi újabb fürkésző pillantást vetett rá.

– Tudod, te valahogy más vagy, mint a többi kamikázepilóta – mondta. – Kicsit emlékeztetsz az öcsémre, aki csak tizenhat éves! Talán ez magyarázza, miért vannak olyan fivéri érzéseim, hogy meg kell óvnom egy teljesen idegen embert!

– Köszönöm – válaszolta Szajuri egyszerűen, de örült, hogy a férfi az öccséhez hasonlította és meg akarja óvni.

Az utolsó pár hónapban az egyik fájdalmas élmény a másikat követte. Milyen régen is volt, amikor utoljára képes volt megbízni valakiben.

Feje kóvályogni kezdett, ahogy Takusi közelebb hajolt hozzá. Nem is sejtve, milyen hatást tesz az ifjú újoncra a közelsége, oktatója suttogott, mintha félne, hogy kihallgathatja őket a hírhedt katonai hírszerzés, akik árulók, más kémek és ingatag jellemű katonák után szimatoltak.

– Kicsit túlságosan is fiatalnak tűnsz az ilyesmihez. Menynyire akarsz valójában kamikázepilóta lenni?

– A világon mindennél jobban – felelte Szajuri csengő, rendíthetetlen és szilárd hangon.

– Jól van – bólintott Takusi. – Szeretem, ha egy pilótában van spiritusz és valódi elszántság, és félelem nélkül felel, mert valahogy olyan gyengécskének tűntél, mintha nem bírnád ki a kamikázék szigorát és a tőlük elvárt végső áldozatot.

– Köszönöm, hogy hisz bennem, uram – mondta Szajuri. – A kamikázepilóták a mi utolsó esélyünk, hogy megállítsuk az ellenség előretörését, én pedig része akarok lenni ennek az utolsó esélynek. Lehet, hogy fiatalnak tűnök, de lelkemet és szellememet teljesen a hazám sorsának szenteltem.

– Jó, jó, elhiszem – mondta Takusi, Szajuri pedig fényes fehér fogsora villanásán látta, hogy szórakozik a hűségnyilatkozatán.

Takusi felsóhajtott. Nem is sejtette, milyen hatással van a komoly, gyerekes kamikázepilótára, aki majdnem egy fejjel alacsonyabb volt nála. Azt kívánta, bár csak oszthatná az ifjú Mijamoto érintetlen, idealista lelkesedését.

A lányt ez furcsa módon örömmel töltötte el, mivel különleges akart lenni a másik számára. Bár nem tudta, Takusi maga is küzdött nyugtalanító gondolataival, miszerint ez a fiatal fiú, akit kitűzője szerint Mijamoto Hirónak hívnak, más, mint a többiek. Nemcsak vékonyka hangja ébresztette ezt az érzést, hanem karcsú dereka, finom keze, rajta az elvékonyodó, gyönyörű ujjakkal – Takusinak ettől az egésztől az az örült ötlete támadt, hogy ez a fiú valamiképpen nő.

Egek, mit művel vele a háború, a végén még meleg lesz, és megtetszik neki egy fiú! Takusit ez a gyengeség és nevetséges érdeklődés egy fiatal fiú iránt, aki kendőzetlenül bíz benne, egyszerre megrémítette és undorította, ezért jóval kurtábban válaszolt, mint szándékában állt:

– Rendben, menj és csatlakozz a többi újonchoz! A mai kiképzést azzal kezdjük, hogy megmutatom mindegyikötöknek a gép műszerfalát.

Szajuri, akit egy kissé letört ez a hirtelen elbocsátás, odasietett újonckülönítményéhez, akik türelmetlenül várták az instruktort egy szemléltetőgép körül. A lány minden másról megfeledkezett, amikor az instruktorként félelmetes, lélegzetelállító bögéssel bekapcsolta a motort, amire az újoncok lenyűgözve reagáltak.

Takusi a műszerfalról és a gép agyközpontjáról áttért az irányítás oktatására, arra, hogyan induljanak el bevetésükre, a biztos halál felé.

Szajuri még jóval az óra vége után is kint téblábolt a kifutópálya mellett, figyelve a felszálláshoz manőverező gépeket. Várakozása, hogy saját gépét a halál angyalaként belevezethesse egyenesen a célpontba, pusztulást és gyűlöletet osztva, akkora volt, hogy majdnem belebolondult.

Te jó ég, mennyire gyűlölte az amerikaiakat, akik szüntelenül bombázták hazáját, megölték legjobb és pótolhatatlan barátnőjét, Reikót, és öccse, Hiro is miattuk halt meg.

Éjszakák jutottak eszébe, amikor felriadva sikoltotta:

– Állítsátok meg a bombázást! Valaki állítsa meg őket, ne dobhassanak ránk több bombát!

Most lehetőséget kapott hogy az „istenek viharai” közé kerüljön, s elpusztítsa az ellenséges hajókat, mielőtt azok halálos terhükkel elérnék Japán partjait. Hatalmas megtiszteltetésnek érezte ezt, és megilletődött önnön jelentőségétől.

Aznap éjjel különösen tiszta volt az ég, s csillagok miriádjai csillogtak rajta. Gyönyörű éjszaka volt, amely szerelemre és békére csábított, Szajuri szívét pedig elöntötte a magány és a háború fájdalma, amely vereségbe és szegyenbe taszítja hazáját.

A távolban repülőgépek robaja hallatszott, és dörejek rázták meg az épületet. A lány tudta, hogy a város egy másik részére épp bombák hullanak, a kórházakat pedig hamarosan elárasztja a holtak, haldoklók és sebesültek vére. Néma imát mormolt, mialatt hazája végromlására gondolt, valamint az összes kamikázepilóta szívének tisztaságára, akik ebben a szorongatott helyzetben is életüket áldozzák a Japán felé tartó félelmetes haderő ellenében.

Bombák! Újabb bombák! Valakinek véget kell vetni ennek!

Valahol a távolban a csillagfényes éjszaka csendjét kamikázepilóták részeg dala törte meg:

– Holnap megyünk, és elkapjuk őket! Most aztán végük! Banzáj!

## 18. fejezet

Végre eljött a reggel. A hajnal első sugara bevilágította a keskeny acélpriccs feletti apró teret, körös-körül azonban a nehéz légzés és halk hortyogás elárulta, hogy kilenc szobatársa közt egyedül Szajuri van ébren. Az álmától még kába volt, de fanyar mosollyal gondolt arra, mit mondana az anyja, ha tudná, hogy lánya minden éjjel kilenc férfival alszik egy szobában, sőt anyaszült meztelenül ennél is több tucatnyival zuhanyozik együtt!

Alma nyugtalan volt, s az éjszaka nagy részét végül ébren töltötte. Különös találkozására gondolt Jamasita Takusival. Volt miért szorongania, hisz' minden olyan gyorsan és simán történt. Egyik pillanatban még a konyhában robotolt, azt gondolva, hogy a kamikázepilótaság mindössze lehetetlen álmom, most azonban, hogy az álmom megvalósult, zavaró érzések és kétségek tömege kavargott az elméjében. Hogyhogy nem volt nehezebb áttörni azon a szigorú, megváltoztathatatlan és szent törvényen, miszerint kamikázepilóta csak és kizárólag férfi lehet? Ő egymaga nem csupán a félelmetes Tódzso tábornokot verte át, hanem a japán hadsereg egészét is nevetségessé tette ezzel a maskaradéval. Tényleg megúszhatja?

Egek, hát elment az esze, hogy így belekeveredett a hazugságok és megtévesztések hálójába? Azelőtt sohasem repült, biztos, hogy képes lesz kezelni a gépet, nemhogy repülni vele? Mi van, ha pánikba esik Takusi szeme láttára? A férfi azt mondta, csodálja a bátorságát; tehát ha belehal is, meg kell felelnie az elvárásainak. Most, hogy idáig eljutott, már nincsen visszaút. Viselnie kell egy hazug élet terhét, de mivel a kamikázékat már felületes kiképzésük végén bevetik, örülhet, hogy nem tart sokáig. Mijamoto Hiróként hal meg, soha senki nem jön rá az álcájára, még instruktora, Jamasita Takusi sem.

Ez különös módon elszomorította, de a férfi vonzereje végül is nyugtalan álomba ringatta. Egész éjjel gépekről álmodott, az égen cikázó zöld monstrumokról, amelyek elúgtak a távolba, hogy felrobbanva narancssárga tűzgolyóvá változzanak.

A bombázásokkal ellentétben, amelyeket emberi sikolyok kísértek, a kamikázegépek felrobbanása néma volt. Minden kamikázepilóta hidegvérrel megy a halálba, egyetlen jajkiáltást sem engedve meg magának, mialatt égő gépe lángjai a húsába marnak.

Szajuri hajnalhasadás előtt ébredt fel. Még szörnyű álma hatása alatt állt, s hideg verítékben fürdött. Noha odakint sötét volt, tudta, már nincs értelme visszaaludni. Jó tizenöt percnyi hánykolódás után felkelt, magára kapta egyenruháját, és a sötétben elszöszmötölt a számára szokatlan fémgombokkal. Nehéz bakancsát kezébe fogva, mezítláb kilopódzott a hálóteremből, mialatt szobatársai, a kiképzést kísérő fizikai és érzelmi megterheléstől kimerülve, tovább aludtak.

Egyenesen a repülőterre ment, remélve, hogy a néma gépek közt, amelyeken csillogott a kora reggeli harmat, vigaszt lelhet. Az utolsó, akire számított, hogy ott talál, a guggoló Takusi volt, aki buzgón vizsgálta át a gépet,

amellyel reggel felszáll.

A férfi felegyenesedett, amikor meghallotta a lépteit, majd odaszólt:

– Mijamoto Hiro? Mit csinálsz itt ilyen korán? Épp most fejezem be a gép átvizsgálását, amelyet majd a reggeli repülésoktatáson használunk. De ha már úgyis fent vagy, gyere ide, segíts, közben talán tanulhatsz is valamit.

– Gyönyörű – lehelte Szajuri, ahogy ujjjaival végigsimított a szárny hideg acélborításán. – Ez az egyik kamikázegép?

– Az. Itt minden gép öngyilkos bevetésre vár – felelte Takusi. – Nehéz elhinni, ugye, hogy ez a szépség itt végül tűzlabdává robban? Szeretem a repülőgépeket, és fáj, hogy majd' az egész légierőnk így tűnik el, de az ilyen időkben mindent kockára kell tennünk a hazáért.

Elhallgatott, és újabb fürkésző pillantást vetett a lányra. Szajuri rájött, hogy valószínűleg felkeltette a gyanúját, mert most a repülő közelségétől elfeledte, hogyan kell viselkednie. Egy férfi sosem érintené meg ilyen gyengéden a gépet, sosem lehelné ilyen áhítatosan, hogy gyönyörű. Nem hibáztathatta Takusit, hogy nem képes kiigazodni rajta. Talán azt gondolta, isten bocsássa meg neki, hogy esetleg homoszexuális. De ha meg akar maradni ebben a maskarádében, még mindig jobb, ha homoszexuálisnak gondolják, mint nőnek!

„Óvatosan – intette magát. – Különböznél lelepleződsz!”

De hangosan csak annyit mondott:

– Igen, tényleg nehéz elhinni, hogy ezek a gépek így végzik. Akárcsak mi, kamikázepilóták! De úgy tűnik, maga mindent fegyelmezetten elfogad. Azon tünődöm, hogyan csinálja?

Takusi vállat vont:

– Ez is csak munka. Az első, amit meg kell tanulni, ha tényleg kamikázepilóta akarsz lenni, hogyan fojtsd el minden érzésedet, kivéve azt a rendíthetetlen vágyat, hogy meghalj a hazáért, és megöld az ellenséged. Hallottad, hogy a bázison „hazafias” órákat tartanak a kamikázepilótáknak? Mert hiszen íratlan szabály, hogy a halálos küldetésről senki nem tér haza, és ha mégis, szégyenben éli le az életét... A kamikázepilóta kötelessége a halál, érted? Ez nem gyerekjáték, nem hősködés! – tette hozzá, és Szajurira villantotta a szemét. – Még mindig biztos vagy abban, hogy végig akarod csinálni? Tudod, annyira emlékeztetsz a kisöcsémre, ezért még ebben a szakaszban is ki tudlak menteni!

– Tudom, hogy ez nagyon kemény és félelmetes dolog, de igen, még mindig kamikázepilóta akarok lenni, és úgy hiszem, megvan bennem, ami ehhez szükséges, ezért kérem, tanítson meg repülni – mondta erélyesen Szajuri. – Egyébként, mennyire kell tudnom repülni ahhoz, hogy bevessenek?

– Nos, őszintén szólva, elég ha tudod az alapokat, úgymint a felszállást, aztán azt, hogyan irányítsd el a gépet a célig, és csapódj bele. Néhány jelölt még soha nem repült. Az a dolgod, hogy összetörd a gépet, nem pedig az, hogy visszahozd, és épségben letedd. Egy ilyen gép csalás lángoló darabokká



robbanva szállhat le!

Szajuri észre sem vette, hogy miközben beszélgettek, Takusi kinyitott egy ajtót, és pár lépcsőfokon felszaladt a pilótafülkéhez. Onnan intett neki, hogy kövesse, majd beszállt melléje a kopottas fekete ülésre.

Szajuri számára a gép belseje semmihez sem volt fogható, csak nézett szótlánul, szájtátva a műszerfal ijesztő látványától, amelyen gombok, kapcsolók és villogó fények sorakoztak. Aztán hallotta, hogy Takusi a háta mögött távolinak tetsző hangon magyarázza az egyes gombok és kapcsolók feladatát.

Mély levegőt vett, mert émelygett a gyomra. „Csak légy hűvös, kimért, összpontosíts, és semmi érzélgősség, kérlek!” – mondta magában.

– Hogyan jegyzem meg az összes gombot? Írjam fel őket egy darab papírra? – kiabálta a beinduló motorok fűlsiketítő morajában.

Takusi azonban úgy tűnt, így is meghallotta, mert visszakiabált:

– Ne izgulj, nem kell emlékezned minden gombra. A kamikázepilótáknak csak annyit kell megtanulniuk, hogyan szálljanak fel a géppel, és hogyan repüljenek rá a kiválasztott célpontra, abba pedig hamar belejössz.

Aztán megmutatta, hogyan engedje ki a féket, és emelje a magasságot. Szajurit annyira lefoglalták a gombok, hogy észre sem vette, mikor emelkedtek fel a földről. Mikor felpillantott, elállt a lélegzete.

– Teszünk egy kört ebben a szépségben! – kiabálta Takusi a gépzúgáson át.

Alattuk házak, épületek és mezők gyönyörű mozaikja húzódott, amelyen még mindig ott derengett a reggeli köd. Szajuri gyönyörködött a tovasuhanó látványban, mialatt mind feljebb és feljebb szárnyaltak. Cseppet sem félt, s odafent az égen az élet mintha áttűnt volna egy éteribb világba, ahol semmi sem lehetetlen.

A lány észlelte, hogy oktatója őt figyeli, s szemében különös fény ül. Hirtelen elöntötték az érzések, és minden különösebb ok nélkül, ott, több száz méterrel a föld és a valóság felett elképzelte, hogy ők a kesztyű és a kéz, amelyek tökéletesen összeillenek.

A gondolatban rejlő erotikától arcába szökött a vér. Takusi feltolva szemüvegét, több közönnyel a hangjában, mint amennyit érzett, így szólt:

– Nagyon izgalmasnak találhatod a repülést, ha így belepirultál!

Magában pedig átkozta magát:

– Megőrültél? Hogy erezhetsz így egy férfi iránt? Bizonyára a háború miatt van, amiért annyi ideje él már egy férfiakkal teli, nőmentes támaszponton, azért érez szexuális vonzalmat ez iránt a fiú iránt!

Szajuri örült, hogy a motor hangos zúgása megnehezíti a társalgás folytatását, ezért egyszerűen bólintott, Takusi pedig további utasításokat adott, hogyan tartsa a gépet a levegőben, amíg célhoz érnek. De továbbra is ott volt kettejük közt az a különös vibrálás, amely Szajuri első repülését fűszerezte. Azon kapta magát, azt kívánja, bárcsak sose érne véget.

Már negyedórája repültek, amikor turbulenciába kerültek, és gépük hevesen megrázkódott. Szajuri ettől se meg nem illetődött, se meg nem ijedt. Elvégre is félelmet nem ismerő kamikázipilóta akart lenni, aki azért száll fel a gépre, hogy lezuhanjon és meghaljon, nem pedig hogy túlélje. Így aztán mélyebb összefüggéseiben vizsgálva, a turbulenciában nem volt semmi ijesztő.

Egyébként is, mennél inkább rázkódik és bukdácsol a gép a légörvényben, annál nagyobb a kihívás. Nem félt, hiszen előtte terült el a végtelen égbolt.

– Aznap eltemettem valamennyi maradék félelmemet és bizonytalanságomat. Rájöttem, minden adottságom megvan hozzá, hogy kamikázipilóta legyek: hidegvérű voltam, nem ismertem félelmet, megvolt az önfegyelmem, és elég forróvérű voltam, hogy meg akarjak halni a császárért és a hazáért – mesélte az öreg Mijamoto Szajuri a Majumival készített riportja harmadik napján. – Takusi egész nyáron tanított minket repülni, mialatt fáradtságos munkával belénk verte az alapokat. Szenvedélyem egyre nőtt, három okból is.

Először is vártam a napot, amikor menydörgésként zuhanok rá a célpontomra. Másodszor izzó gyűlölet élt bennem az amerikaiak iránt, akik megölték a legjobb barátnőmet, az öcsémet, Hirót és számtalan más japánt. Harmadszor mind jobban elhatároltam rajtam a tiltott vágy oktatóm, Takusi iránt. Ez az érzés váratlanul és készületlenül ért, és teljességgel keresztülhúzta a számításaimat.

Estéknként, amikor a repülések véget értek, Szajurinak újonctársaival együtt még részt kellett venni egy háromórás fejtágításon. Közben azt is elvárták tőlük, hogy lelkük hazafias tüzeit rádióhallgatással tartsák ébren; a készülék mindennap gyűlöletet és propagandát harsogott. Dacára elszánt elhatározásának, hogy kamikázipilóta lesz, Szajuri észrevette, szüksége van ezekre a szólamokra, hogy ne gyengüljön meg elhatározásában, és ne engedjen anyja életigenlésének, aki békét, nem pedig halált és vérontást kívánt neki.

Két héttel a repülőoktatás megkezdése után újabb rémálmodat látott. Ezúttal Reiko jelent meg előtte; kedves, barna szemében mély csalódottság és bánat ült. Fejét csóválta, s egy jeges fuvallat feléje sodorta barátnője lágy, kísérteties hangját:

– Ne... ne... Szajuri, kérlek, ne tedd... soha nem akartál megölni senkit!

– De ezt az egészet érted teszem, és az öcsémért, Hiróért. Gyűlölöm az amerikaiakat mindazért, amit velünk tettek, meg akarom ölni őket! – hallotta saját sikolyát.

Reiko azonban nem enyhült meg.

– Nem – mondta szomorúan. – Értem ne tedd, hiszen tudod, hogy én olyan ember voltam, aki a békét, a szeretetet és a megbocsátást kedveltem, nem pedig az erőszakot, a halált és a bosszút.

A lángok erőre kaptak, egyre forróbbak lettek, ahogy felkúsztak Szajuri lábán, mintha nem győznék kivárni áldozatukat. Borzalmas fájdalomhullám

nyilait át egész testén, mire felriadt. Az álom hevességétől sikítva ébredt, olyan valóságosnak tűnt minden, hogy szinte a testében érezte a lángok perzselő tüzeit.

Az alatta alvó újonc mogorván kiáltott fel rá:

– Ki lármázik így?

Szajuri öklét a szájába tömte, hogy megfékezze sikoltásait. Amint megnyugodott egy kissé, válaszolt:

– Bocsnát, szörnyű rémálmom volt!

Az újonc morgolódott, majd a lány hallotta, hogy némi forgolódás után visszaalszik. Újra néma csend lett, melyben csupán szobatársai halk hortyogása hallatszott. Ez is csak egy eseménytelen éjszaka volt az újonc kamikázék között, a támaszponton.

Szajuri visszahanyatlott párnájára. Megnyugodva szobatársai horkolásától, ezúttal álomtalan mély alvásba zuhant.

## 19. fejezet

Született tehetségnek bizonyultam a levegőben, és egy hónapon belül már átvehettem az irányítást a mellettem ülő Takusitól – kezdte Szajuri interjúja negyedik napját Majumival. – Még őt is elképesztette, milyen könnyedén szállok fel a géppel, repülök egy kört, majd teszem le komoly hiba nélkül. Egy rendes kiképzési napon csak egy-egy órát repültünk, mivel Takusinak külön kellett foglalkoznia minden újonccal, de nekem az az egy óra maga volt a mennyország.

Odafenn Takusi magyarázott, többnyire természetesen a kamikáze rendszerről. Végül is ez hozott össze minket, és ebben a stádiumban ez volt köztünk az egyetlen kapocs.

Szajuri megtudta, hogy kétféle kamikázepilóta van. Az egyik fajta maga repül a gépével, és egyedül harcol, míg a másikat egy robbanószerrel megtöltött kis gépbe ültetik, amelyet valószínűtlen módon „cseresznyevirágnak” neveznek. A gépet egy másik szállítja, amelyet nem kamikáze pilóta vezet. Amint a kettős a célhoz ér, a nagy leoldja a kicsit pilótájával és robbanóanyagaival együtt, hogy megsemmisítse célpontját. Szajuri úgy döntött, ő az első típusba akar tartozni, aki maga száll fel a bevetésére, nem a második, szállított kamikáze, akit egyszerűen „ledobnak” a célpontra. Ezért persze keményebben is kellett dolgoznia.

Aztán egy délután egész világa szégyenletes módon váratlanul összeomlott körülötte. Nem is tudta, hogyan történt, de egy lemondott óra után úgy döntött, visszamegy a hálótermébe. Mivel a szobát üresen találta, gondolkodás nélkül ledobta átizzadt trikóját. Ebben a pillanatban az ajtó kinyílt, és a küszöbön ott állt Takusi, aki hitetlenkedve bámulta női idomait.

– Mijamoto Hiro, hát nő vagy? – mennydörgött végig hangja a szobán, halálos lövedékként pattanva vissza a falakról.

Továbbra is Szajurit bámulta, aki ösztönösen felkapta az ingét, keze azonban túlságosan remegett, így képtelen volt begombolni. Ujja minduntalan lecsúszott a gombokról, s arcán végigömlöttek a szégyen könnyei. Érezte, hogy a férfi odalép hozzá, és sietősen begombolja helyette az inget.

– Kérem, ne jelentsen fel! – könyörgött. – Megteszek bármit, ha hallgat erről, bármit kérhet.

Ajánlata egyértelmű volt, Szajuri arca és füle izzott saját felajánlkozásának arcátlanságától, mégis bátran és rezzenetlenül állta a férfi pillantását. Végül is Reiko csak azért feküdt le az első jöttmenttel, hogy megszerezzenek egy biciklit, amivel megtalálják Hirót, ezért ha neki is arra kell használnia testét, hogy megmenthesse hazáját, hát legyen. Háborúban az élet olcsó, a nőknek pedig ennél kevesebbért is fel kellett ajánlkozniuk. Szajurit belül mégis kínozták a szégyen és az önutálat. Ugyanakkor eltökélte, hogy bent marad a kamikáze programban, amúgy pedig nem akart szembenézni a szigorú katonai bírósággal, sőt talán a halállal, amennyiben csalására fény derül.

– Kérem, ha rájönnek, engem megölnek. Ha már meg kell hálnom,

becsülettel akarok meghalni, kamikázepilótaként. Nemzeti hősként, aki méltó a Jaszukuni szentélyre!

Hosszú csend állt, be, mialatt Takusi megpróbálta megemészteni döbbenetét, hogy rájött, Szajuri valójában nő. Bensejében a becsapottság felett érzett mély harag birkózott a lány eltökéltsége és hazaszeretete iránti csodálattal. Hihetetlen, hogy ez a vékonyka csitri mire képes, hogy meghalhasson a hazájáért!

Végül győzött a megható és rendíthetetlen bátorság iránti csodálat. Takusi szigorúan válaszolt, bár a tekintetében leplezetlen mosoly csillogott:

– Köszönöm az ajánlatot, de nem fogadom el, úgy semmiképpen, ahogy felajánlottad. Persze tudod, hogy kötelességem lenne feljelenteni, de tisztelem, mi több csodálatom eltökélt vágyadat, hogy kamikázepilóta legyél. Az ilyesfajta szenvedélyt és tetterőt bátorítani kell, így tehát eldöntöttem, hogy nem jelentelek fel. Persze óvatosnak kell lennünk, mert engem is kivégezhetnek, ha rájönnek, hogy fedeztelek! Egyébként így visszatekintve nem állítom, hogy nagyon meg lennék lepve, annak ellenére, hogy meglehetősen hitelesen alakítottad a szereped. Mégis mindig volt benned valami, ami kezdettől elgondolkodtatott. Most már tudom, mi volt az!

Szajuri hosszan hallgatott, annyira elképesztette a férfi nagylelkűsége, aki semmivel, még barátsággal sem tartozott neki. Szíve repesett a megkönnyebbüléstől, hogy nem bukik le. Nem talált szavakat, amelyek kifejezték volna érzéseit és csodálata mélységét Takusi iránt, aki önnön életét és katonai jó hírét vetette kockára, hogy fedezze őt.

– Nos? Csendben vagy, ezt úgy értem, hogy áll az alku? – firtatta Takusi.

– Igen, persze hogy igen – kiáltotta Szajuri. Szemében könny csillogott, amelyet erőnek erejével próbált visszatartani. A kamikázepilóták nem sírnak, és most az eddigieknél is jobban meg kell mutatnia Takusinak, milyen fából faragták!

– Annyira lenyűgözött ez a váratlan ajánlat, hogy segít nekem. Azt sem tudom, mit mondjak, hiszen a köszönöm ezúttal kevés!

– Egyvalamit tarts észben: a szamurájok busidója a nőkről is beszél. Emlékszem, anyám egyszer mesélt nekem arról, hogyan dicséri a busido a nőket, akik „megszabadulva a nemükre jellemző félnépségtől olyan hősi erőt tanúsítottak, amely méltó lett volna a legerősebb és legbátrabb férfihoz”. És ez az, amit te most teszel.

Takusi állta a szavát. A hátra lévő héten lezárta az újoncok intenzív kiképzését. Közben semmit nem árult el, Szajurit pedig ugyanúgy megoldoztatta, mint csapata bármely férfitagját.

Miután gyorsan megmártózott az üres fürdőben, Szajurinak nem volt kedve társai üres fecsegéséhez a hálóteremben, úgy döntött hát, sétál egyedül. Ez is csak egy olyan éjszaka volt, amikor szüksége volt a magányra, hogy rendezze a lelkében és elméjében kavargó gondolatokat, mert különben

sehogyan sem talált nyugalmat.

– Milyen gyönyörű az éjszaka, és itt vagyok én a rút gondolataimmal, amelyek úgy nyüzsögnek a fejemben, mint a nyüvek – sóhajtotta, ahogy felnézett a csillagokkal telehintett égboltra és a hold keskeny karéjára, amely úgy emelkedett, mint egy küszöbről bekandikáló leányka.

Az ismerős ösvényen elsétált egy fészkerhez, amely előtt egy öreg fapad állt. Gyakran üldögélt itt, békében és nyugalomban, mielőtt visszatért volna szobatársai jóindulatú ékei közé.

„Nézz szembe velem, tudod te, mi a bajod! Azért vagy nyugtalan és üres belül, mert ha a kiképzésnek vége, és többé nem látod Takusi szánt, szörnyen fog hiányozni” – suttogta egy belső hang. Szajuri dühösen leintette.

– Badarság – mormolta hangosan.

Aztán kis híján lefordult a padról, mert valaki megszólalt a háta mögött:

– Mi a badarság?

Szajuri szíve hevesen vert, mert már azelőtt felismerte a hangot, hogy megfordult, és meglátta volna a holdvilágnál féhéren ragyogó fogsorát. Takusi volt az. Egyedül voltak az elhagyatott fészernél, felettük sziporkáztak a csillagok, s sötét sziluettjüket a hold vontá be ezüstös szegéllyel. Szajuri ezt hihetetlenül romantikusnak érezte, szinte lebegett a boldogságtól. Teljesen természetesnek látszott, hogy a férfi olyan közel ült le hozzá, hogy arcán érezte a lélegzetét.

Amikor csókolgatni kezdte, mindazzal a felgyülemlett szenvedéllyel és tüsszel, amelyet közös sorsuk szított, Szajuri nem állt ellen. Úgy érezte, erre a pillanatra várt egész életében.

– Mindig érdekelt, milyen az első szeretkezés. Valahogy úgy képzeltem, varázslatos és gyöngéd. Azt azonban soha nem gondoltam, hogy ilyen lesz: noha annak a férfinak adtam a testemet, akit még az életnél is jobban szerettem, közös sorsunk miatt zokogás szakadt fel a torkomból! Szerelmünk sok szempontból ugyanolyan végzetes volt, mint a sorsunk – emlékezett az idős asszony.

– Kapcsolatunk megváltozott, új irányt vett. Szerelemmel, szenvedéllyel, tüsszel telt meg. Lopott éjszakákat töltöttünk az elhagyatott fészkerben, kockáztatva a biztonságunkat, sőt az életünket. A levegőben, ahova nem tudtak utánunk nyúlni, forró, szenvedélyes csókokat váltottunk. Kamikázepilóták voltunk. Életünket egy célnak szenteltük, de képesek voltunk szeretni és nevetni, noha jogunk nem volt hozzá. Néha büntudatot éreztem, hogy bárminek is tudok örülni, miközben kamikázepilótaként sorsom a halál és a szenvedés. Egyetlen örömöm az lehet, amikor gépemmel ráfordulok a célpontra. Úgy éreztem, a későbbi szenvedés lesz a büntetés a tiltott örömeikért, amelynek egyikünk sem volt képes ellenállni.

A végzetes nap, amely már régóta nyomasztotta Szajurit, azon az estén adott hírt magáról, amikor Takusi megjelent a szobájában, és bejelentette, hogy kiírtak egy bevetést a következő hónapra. Őt is utasították, hogy „fontolja meg” a jelentkezést. Készen áll-e Szajuri, hogy vele tartson, és együtt haljanak meg?

A lánynak egy pillanatra nevetetnéke támadt. Nem annyira azon nevetett, amit a kedvese mondott, hanem ahogyan mondta, a halálos nyugalmon, mintha csak moziba hívná.

Elgondolkodott, mit szólnának a szülei, ha tudnák, hogy lányukat kamikázénak képzik ki, és szenvedélyes viszonyt folytat egy férfival, aki úgy hívja el egy halálos bevetésre, mintha vacsorára vagy moziba invitálná!

Talán csak tréfál, hiszen olyan kevés az az egy hónap. Lopva rápillantott a férfi éles metszésű arcára, és rájött, hogy halálosan komolyan gondolta, amit mondott. Ez hát az a vég, amelyre heteken át készítették fel őket?

– Azt akarom, hogy egymás oldalán repüljünk. Ha meg kell halnunk, haljunk meg együtt – mondta Takusi.

Szajurin ismét erőt vett az az ostoba nevetetnék, hiszen szerelme arra kéri, töltsék együtt életük hátralévő részét. De nem házasságban, nem együtt öregszenek meg, hanem együtt végzik be egy bevetésen! Hanem hát mit finnyáskodik? Nem ez volt-e rövid életű szerelmük és szenvedélyük alapja, nem így kellett lennie? Hát elfelejtette volna, hogy ők kamikázepilóták, akik nem szerethetnek, nevethetnek és élhetnek úgy, mint a közönséges emberek?

Mégis nyelt egyet, s így felelt:

– A jövő hónapban? Elég hamar, de hát végül is kamikázepilóták vagyunk, mindig és mindenkor készen kell állnunk, nem igaz?

Sietős léptek hallatszottak, és három örvendező szobatársa jelent meg, akiket kiválasztottak a következő bevetésre. Szajuri hálás volt, amiért félbeszakították, és megmentették attól, hogy elárulja Takusi előtt, mennyire elkeserítette, hogy ilyen kevés idejük maradt egymásra. Vérbeli kamikázepilótaként ugyanúgy örülnie kellett volna, mint a szobatársainak.

Kiáltásaik – „Banzáj! Hamarosan helyünk lesz a Jaszukuni szentélyben!” – annyi túlfűtött szenvedéllyel töltötték meg a szobát, hogy hamarosan már Szajuri is átérezte lelkesedésüket és tiszta, önfeláldozó vágyukat, hogy meghaljanak Japánért.

„Képes vagyok rá! Minden rendben lesz!” – mondta magában, ahogy figyelte Takusi távolodó alakját a keskeny folyosón, majd látta befordulni egy sarkon.

Aznap éjjel a férfi elvitte első igazi randevújukra a légitámaszponton kívülre, távol a kamikáze gépektől és az egyenruháktól. Megvesztegették az öröket, hogy hunyjanak szemet, és hagyják őket kilopódnai a bázisról a város kevés működő éttermeinek egyikébe, ahol még volt elegendő élelem.

Balzsamos éjszaka volt, a növekvő hold lustán függött az égen. Lágyszellő fújdogált, végigborzolta hajukat, mialatt siettek kifelé a bázisról, mindig a sötétbe húzódva, vigyázva, nehogy észrevegyék és megállítsák őket. Aznap éjjel hétköznapi dolgokat csináltak, ami más pároknak természetes, és nem akarták, hogy bármi elrontsa randevújukat. Szajuri kifésülte a haját, és virágmintás ruhát vett fel magas sarkú cipővel; egyáltalán, a legharsányabban hirdette női mivoltát. Azon az estén Takusi kedvéért mindenestül nő akart lenni.

A füstös kisvendéglőt helyi párok, valamint a hadsereg közeli táborokban szolgáló tisztjei töltötték meg, de szerencsére saját légibázisukról senkit nem ismertek fel. Senki nem is figyelt fel a szép, de nem túl különleges párra a sarokban, mindenkit túlságosan lefoglalt saját ritkaságszámba menő kimenője. Komoly beszélgetésbe merültek, összekulcsolódó kezük és tekintetük ragyogása azonban elárulta, mennyire szeretik egymást.

Szajuri számára emlékezetes volt ez az éjszaka. Olyanok voltak, mint két neveléses kamasz, ahogy olyasmikről beszéltek, amikről mindketten tudták, sosem válik valóra: egy házról a lány szülőfalujában, Macumotóban, egy karcsú macufával; leendő gyermekeikről, akik Takusi haját és fogait, valamint Szajuri gyönyörű szemét örökölnék; és a kutyáról, aki mindent feltúrna a kertben.

Szajuri, a pillanat varázsának hatása alatt, így szólt:

– Arra gondoltam, Takusi, ha feladnánk a tervünket, hogy kamikázepilóták legyünk, még a mienk lehetne mindaz, amiről beszélgettünk.

Takusi szemében kialudt a fény:

– A mai éjszaka varázslatos, de amit most felvetettél, az lehetetlen, mert minket ezek soha nem engednek el. Ha egyszer jelentkezted kamikázénak, nem eresztenek. Bárhova bújsz, megtalálnak és lelőnek, intő példaként mindazok számára, akik meg találnák gondolni magukat.

– Elmehetnénk északra, az olyan nagy és vad vidék, ott soha nem talál meg senki – ellenkezett Szajuri.

– A hadsereg mindenütt ott van. Ha megtalálnak, lelőnek. A lehető legszégyenteljesebb módon végeznek velünk. A kamikázepilóták cselekedeteit árgus szemekkel figyelik. Mindenüvé nyomon követik őket. Már most is tudják, hogy kiszöktem a bázisról, egyszerűen csak szemet hunytak felette, mert biztosak benne, hogy mindenképp meg fogok halni, ezért engedélyeznek nekem pár kellemes órát egy nővel – mondta Takusi.

Szajuri bólintott, de szorosra zárt szemhéjai mögül szivárgott a könny. Takusinak természetesen igaza van, élve már nincs kiút. Ha az ember egyszer kamikázénak jelentkezett, visszavonhatatlanul eljegyezte magát a halállal.

Szajuri olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy tenyeréből kiserkent a vér. A hadseregnek nyilván megvolt az oka, amiért nem engedte, hogy nők is lehessenek kamikáze pilóták! Íme, milyen gyorsan elgyengült acélos elhatározásában, amint szerelembe esett és szabadjára engedte érzéseit. E percben nagyon gyűlölte magát gyengeségéért, és a szabályzatnak adott igazat.

– Igazad van, Takusi. Hát hova lett az elszántságom, a szenvedélyem, hogy kamikázepilóta legyek? – kiáltotta. – Olyan gyenge vagyok, úgy gyűlölöm magam! De hát olyan elvetemült vagyok, hogy amikor megtaláltam a szerelmet, szeretnék még egy kicsit élni, hogy kiélvezhessem?

– Nem, nem vagy elvetemült, de mi kamikázepilóták vagyunk.

Lemondtunk az életünkről, többé nem a mienk. Ezt diktálja a becsület, Szajuri, érted? – mondta Takusi. – A samurájok busidokódexéhez hasonlóan, akik nem dönthettek el, elkövetik-e a szeppukut, a kamikáze pilóták sem dönthetnek,



hanem meg kell tenniük, amire felesküdték.

Lopott éjszakájuk elvesztette varázsát, de Szajuri nem akarta, hogy így érjen véget.

– Úgy készültünk, hogy ma éjjel boldogok leszünk – mondta –, ezért ne gondoljunk ilyen szomorú dolgokra. Sétáljunk egyet a folyóparton!

A hold már magasan járt az égen, amikor kilépve a vendéglőből ráfordultak a kis ösvényre, amely végig a folyó partján futott, hűen követve annak minden kanyarulatát. A holdvilág ezüstös pászmákat vetett a folyó nyugodt vizére, romantikus aurát vonva a pár köré. Békét, szerelmet ígérő éjszaka volt ez. Nehéz volt elhinni, hogy körülöttük dühöng a háború, és minden perccel közelebb kerülnek az általuk választott halálhoz.

Miután fél órát sétáltak, megálltak pihenni egy kiugró lapos sziklánál. Ebben a pillanatban hullócsillag zuhant alá az égen, ezüstösen sziporkázó csóvát húzva maga után. Szajurinak eszébe jutott anyja cinkos suttogása gyermekkorára régmúlt napjaiban:

– Ha hullócsillagot láatsz, kívánj valamit és az valóra válik! Aznap éjjel nehéz volt a szíve, a halál árnyéka telepedett rá, amely úgy várt rá, mint egy prédáját leső keselyű. Behunyta szemét és kívánt, tudva, hogy kívánsága csak csoda folytán válhat valóra.

Takusi megborzolta a haját, és nevetve kérdezte:

– Mit kívántál?

– Nem mondhatom meg – felelte komolyan Szajuri. – Különben soha nem válik valóra, ahogy anyám mondta!

A valóságban, ahová hamarosan visszatérnek, kamikázepilóták voltak. Aznap éjjel azonban Szajuri még egyszer utoljára nő mert lenni, aki a többi nőhöz hasonlóan csodáért imádkozott, hogy szerelme megmeneküljön attól a kötelességtől, amely hamarosan az életüket követeli, kímélet és kivételezés nélkül.

A lány beleborzongott, ahogy eszébe jutott az újoncokhoz szóló intés: „Fontold meg alaposan, valóban akarsz-e jelentkezni, mert utána nem gondolhatod meg magad. A hadsereg semmi ilyet nem fogadhat el, ha egyszer sorainkba álltál. A dezertőr kamikázékat agyonlövik.”

Technikai értelemben lett volna számára kibúvó, minthogy a maga részéről nem is jelentkezhetett volna. Mindössze annyit kell tennie, hogy leleplezi női mivoltát, és elviseli a büntetést a hadsereg becsapásáért. Takusit azonban soha nem engednék el, és fel kellene ülnie a gépre, amelyet kijelöltek arra, hogy két héten belül a halálba repítse őt.

Nem hagyhatta, hogy Takusi egyedül menjen. Egyezséget kötöttek, a férfi azért jelentkezett, mert utolsó útján vele akart repülni. Így amikor eljön a bevetés, neki ott a helye, a gépüknek egymás mellett kell szállnia.

– A sors iróniája és bizarr tréfája, hogy eleinte az ellenség iránti mélységes gyűlöletem miatt szándékoztam kamikázepilóta lenni, akik szüntelen bombázásukkal elvették legjobb barátnőm, Reiko, az öcsém és számtalan

honfitársam életét. Végül mégis azért akartam felszállni arra a gépre, mert szerettem Takusit, csakhogy ez az érzés minden gyűlöletet és bosszúvágyat kioltott bennem – mondta a tengerzöldszínű kimonós öregasszony, s könnyei feltartóztathatatlanul potyogni kezdtek beesett arcára.

Majumi némán átnyújtott egy csomag zsebkendőt, és várt, amíg a másik összeszedi magát. Ugyan mit is mondhatna, amivel megnyugtathatná a nyolcvanöt esztendőes Szajurit, és levehetne válláról az emlékek terhét, melyeket magával visz a sírba!

Takusi érezte, hogy a lány didereg, ezért ráterítette a dzsekijét. Együtt ültek a lapos sziklán, és a fényes folyó békés, sima vizét nézték. Átölelték egymást, mialatt körülöttük lassan darabjaira hullott a világuk.

Aznap éjjel Takusi a lelepleződést és a szigorú fegyelmi eljárást kockáztatva az egész éjszakát Szajurival töltötte egy üres tisztai szobában, amelyet korábban fedezett fel. Amikor elkezdte kibontani a katonáknak a nemkívánatos háborús gyermekáldás és a nemibetegségek ellen kiosztott óvszert, Szajuri megállította.

– Butaságnak látszik a védekezés, nem, amikor két hét múlva mindketten halottak leszünk? Ne, Takusi, egy akarok lenni veled, tényleg, és semmi, még egy darab gumi se válasszon el minket.

Jóval azután, hogy Takusi karját védelmezően köréfonva mélyen elaludt, Szajuri ébren hevert. Zavart volt és félt. Lényének egyik fele továbbra is kamikázepilóta akart lenni, de a másik, amely most kezdte megérteni, hogy az élet minden lehetőségével együtt szebb a halálnál, mind hangosabban követelőzött. A kettőt elválasztó vonal egyre inkább elmosódott, majd átalakult a zavar és a bizonytalanság állóvizévé. A lány feje felett az önnön gyengesége és határozatlansága miatt érzett szégyen fellege lebegett.

– Olyan voltam, mint egy gyerek, aki nagyobb titokra bukkant, mint amit képes megemészteni. Csakhogy ez nem közönséges titok volt, hanem maga a halál!

Lelke mélyén tovább kísértették ezek a szavak:

„A seregnek igaza van. A nőből hiányzik az, amivel egy kamikázepilótának rendelkeznie kell! Nézz magadra, jön egy férfi, megtörténik az elgondolhatatlan, te pedig megkérdőjelezed a saját döntésedet, hogy kamikázepilóta legyél!

Szégyelld magad, hogy saját önző érdekeidet és vágyaidat a hazád elé helyezed! Szégyelld magad!”

## 20. fejezet

A császári kormányzat 1945-ben naponta harsogó propagandája sem tudta már elleplezni a nép előtt azt az igazságot, hogy a japán birodalom összeomlóban van, és csak egy csoda mentheti meg a szégyenteljes vereségtől. Szajuri támaszpontjának parancsnoka azonban azt mondogatta, hogy Japán nem pusztulhat el némán, előbb még súlyos csapást mér az amerikaiak haderejére. Ezt a célt szolgálták az eszelős emberi rakéták és bombák, a kamikáze pilóták. A világot elképesztette ez a fajta hadviselés.

Minél inkább Japán ellen fordult a háború, a hadsereg annál kegyetlenebbül használta el fogyatkozó kamikáze pilótáit, hogy megfékezze az ellenség invázióját. A támaszpontra minden fiatalembert felvettek, hogy sietősen kiképezzék és a halálba küldjék őket.

Takusi minden idejét Szajurival töltötte a jókora eligazítóhelyiségben, ahol a Csendes-óceán térségét ábrázoló nagy térképek lógtak a falakon, kis piros rajzszőgekkel, amelyek célterületeiket jelképezték. Noha furcsálkodó pillantásokat vetettek rájuk, és összesúgtak a hátuk mögött, hogy homoszexuálisok, ők nem zavartatták magukat. Minél több időt szerettek volna együtt tölteni, mert számukra megkezdődött a visszaszámlálás.

Az eligazító volt az a hely, ahol a végső bevetésre kijelölt kamikáze pilóták a támaszponton eltöltött utolsó napjaik során legtöbb idejüket töltötték. A helyiség levegőjét uraló idegesség annyira átütő volt, hogy mindenkit behálózott ez a hatalmas energia.

– Az a fajta hely volt, amelytől az ember egyszerre fél, és ott is akar lenni. Olyan érzés volt, mint amikor még Macumotóban Hiróval eljutottunk egy rég várt kísértetfilmre, és amikor egy-egy borzalmas jelenetnél eltakartuk a szemünket, de azért nem tudtuk megállni, kipsislogtunk az ujjaink között!

Az eligazítást tartó tisztek rendszeresen szónokoltak, szították az amerikaiak elleni gyűlölet és a nacionalizmus tüzét a kamikáze újoncokban, hogy forrponon tartsák moráljukat és lelkesedésüket. Olyan jól csinálták, hogy Szajuri lanyhuló odaadása és eltökéltsége is újjáéledt.

– Banzáj! Banzáj! – kiáltották kórusban szabályos időközönként a pilóták.

Hitük tisztasága, hogy áldozatuk változást hozhat Japán végóráiban, annyira magával ragadó volt, hogy nem lehetett nem belegabalyodni a hatalmas hálóba.

Aznap este hat, robbanóanyaggal megrakott gépből álló kötelék indult bevetésre olyan célok ellen, amelyeket Hawaiihoz közeli vizeken azonosítottak. Szajuri végignézte, ahogy a fiatal pilóták bemásznak gépük pilótafülkéjébe, és a győzelem jelét mutatják az éljenző tömegnek. Teljesen felkészültnek látszottak és boldognak, hogy a halálba repülhetnek hazájukért. Félelmet, habozást egyikük sem mutatott.

Szajurinak két pilótabarátja repült aznap éjjel, mindketten elit egyetemisták, akik a waszedai, illetve a tokiói egyetemre jártak. Annyira

lelkésítette őket, hogy felrobbantsák az ellenséges hajókat, hogy mindennap ott lézengtek a támaszpont irodáján, lehetőségre várva egy bevetésen. Aznap este jött el az idejük. Ahogy megfordultak, hogy integessenek, Szajuri csak a büszkeség ragyogását látta az arcukon, félelmet nem. Megtisztelve érezték magukat, és boldogok voltak, hogy meghalhatnak a hazájukért. Ez a szamurájok kegyetlen szeptekutörvényére emlékeztette a lányt.

A bázison kívül nagy tömeg verődött össze, hogy meglekintse a kamikázegépek felszállását. Néhányan behunyt szemmel imádkoztak a halálba induló fiatal emberek lelkéért, mások hálás és bátorító szavakat kiáltottak „Japán fiainak”. Ez az érzelmes jelenet minden alkalommal lejátszódott, ahányszor felszállt egy csapatnyi kamikázepilóta.

– Banzáj! Banzáj! Banzáj! – üvöltötték, mialatt a gépek felemelkedtek és elviharzottak a messzeség felé, s kántálásukat csak akkor hagyták abba, amikor a repülőök apró ponttá váltak, és eltűntek a távolban.

Másnap híre jött, hogy három gép kivételével a pilóták elvették a célt. Egyvalami azonban biztos volt: az elit egyetemekről érkezett, sebtében kiképzett, mosolygós fiatal emberek, akik beugráltak a gépekbe, nem voltak többé. Áldozatuk hiábavaló volt, életüket elpocsékolták az elvett célpontokra.

– Lehetséges, hogy egy kamikáze elvéti a célt, és túléli a bevetést? – kérdezte Szajuri, mikor Takusival visszafelé tartottak a főépületek felé.

– Igen, akadt néhány kamikáze túlélő. De amikor élve visszahozták őket, rémálommá lett az életük – felelte Takusi. – Intenzív „nevelő célzatú” agymosás, ahogy nevezik, valamint az étel és az alvás igazolt megvonása. Kínzás, megszégyenítés, amit csak el tudsz képzelni, ez jár a „becstelenné” lett kamikázénak!

1945. május 23-át Szajuri sosem felejtette el, mivel Takusit aznap szólították fel a kamikázebevetésre. Túl sok volt a rosszul kiképzett pilóta, akik többször tévesztettek célt, mint találtak. A sereg szükségét látta egy kis vérfrissítésnek a merész kamikázeprogramban, ideje volt hát a Takusihoz hasonló tapasztalt pilótákat is bevetni. Aznap parancsot kapott, hogy egy nyolc gépből álló kötelékkel mérjen újabb csapást egy flottányi amerikai repülőgép-anyahajóra, amely kitartóan közeledett Okinava felé. Az utolsó pillanatban megszerezte az engedélyt, hogy Szajuri is a csoporttal repülhessen, hogy együtt halhassanak meg.

Takusi rezzenéstelen arccal vette át a parancsot a katonától, Szajuri azonban összerázkódott. Gyermekkorai rossz szokása volt ez, ha ideges volt vagy szorongott. A kezében tartott kávé kilöttyent, nagy barna foltot hagyva szürke egyenruháján.

– Ilyen hamar? – suttogta. Takusi bólintott.

– Hív a kötelesség, nekünk pedig meg kell tenni, amire felesküdtünk.

Ahányszor döntésedben meginogsz, jusson eszedbe a szamurájok becsületkódexe, a busido.

– Hogy mit éreztem, amikor eljött az idő, hogy valóra váltsam vágyva vágyott óhajomat, hogy kamikázipilóta legyek? – révedt a múltba az idős asszony. – Noha kifelé bátornak mutattam magam, belül megkövültem. De már nem volt kiút. A dezertőr megítélése még az élve visszatérő kamikázénál is rosszabb.

Szajuri látni akarta még egyszer a szüleit, hogy búcsút vegyen tőlük, de erre nem volt mód. Az egyik különösen heves légítámadásban súlyosan megrongálódott síneken egy hétvége alatt nem járta volna meg az utat. Másfelől azt is tudta, ha viszontlátná apját és anyját, az csak megnehezítené a felszállást, amikor eljön az idő.

Néhány héttel korábban írt nekik, hogy közölje velük, önként jelentkezett kamikázipilótának. Azt nem árulta el, hogy ezért férfinak álcázta magát. Takagi szan ugyanis figyelmeztette, hogy minden a támaszpontról kimenő levelet elolvassanak. Szülei képzelőerejére bízta, hogy kitalálják, hogyan tudott bejutni a csupa férfiből álló kamikáziprogramba.

Miután elküldte a levelet, napokon keresztül halálra váltan várta a választ, amely óhatatlanul leleplezi. Későn jutott ugyanis eszébe, hogy a beérkező levelek is a cenzúra kezébe kerülnek. Szüleinek mindössze annyit kellett megkérdezniük, hogyan lehet egy nőből kamikázipilóta. Ez elég lett volna, hogy a cenzor egyenesen a parancsnokhoz szaladjon, és akkor neki vége. Soha többé nem látja viszont Takusit, vagy repül vele újra. Nem halhatnak meg együtt becsülettel és dicsőségben, a hazáért.

– Hogy lehettem ilyen óvatlan? – siránkozott Szajuri.

Szüleiről nem is feltételezte, hogy eszükbe jusson: a leveleket elolvassa a cenzortiszt. Amikor válaszuk megérkezett, mindössze büszkeségüket fejezték ki, hogy áldozatával megmenti családját és hazáját, valamint tudatták vele, hogy minden áldott nap imádkoznak érte a háziszentélyben.

Bevetésüket végül elhalasztották egy héttel, híre kelt ugyanis, hogy a szövetséges légierő bombázni készül a reptereket. A hangárokból minden pilótát kiküldtek, hogy repülőikkel egy titkos északi állomáshelyre menjenek, és maradjanak ott, amíg a levegő tiszta nem lesz. Takusi három napot töltött távol, s borzalmasan hiányzott a lánynak. Nem bírta elviselni a távollétét, most, hogy a napjaik meg voltak számlálva. Éjszakánként elállt a lélegzete, ahányszor csak bakancsok kopogását hallotta ajtaja előtt a folyosón. Kínzóan magányos volt.

Egyik éjszaka, amikor ismét rátört a magány és az elveszettség érzése, kiment a repülőtérré, nem törődve az éles keresőfényekkel, amelyek időnként végigpásztáltak az egész bázison. Talált egy régi kiképzőgépet, amelynek az elszállításával senki nem vésződött. Olyan magányosan és elhagyottan állt ott, akárcsak ő.

Megpróbálta kinyitni az ajtaját: egy rántásra kitárult, ő pedig beszállt. Beült a pilótaüléssébe, s ujjával végigsimította a műszerfalat. A gombok hideg acéljának érintése jólesett neki, megvigasztalta; megnyugtatta kavargó érzéseit és kétségeit, amelyek éjjel-nappal kísértették.

Hirtelen súlyos, bakancsos lábak lépéseit hallotta a kavicsos ösvényen, majd vakító zseblámpafény világította meg a gépet. Ő villámgyorsan a padlóra kuporodott, és lélegezni is alig mert.

– Van ott valaki? – kiáltotta az őr, belesve a gépbe.

Szajuri szerencsére nagyon sötét ruhát viselt, így az őr nem vette észre. Ha felfedezik, szigorú büntetést kap, mivel a kiképzési időn kívül senki, még a pilóták sem közelíthették meg a gépeket. Tartottak a szabotázsztól vagy a titkos információk kiszivárogtatásától.

Szajuri hosszan, megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor az őrszem úgy döntött, mégsem mászik be a gépbe, hogy ellenőrizze, és továbbment. Ha most rajtakapják, hogy megszegte a katonai szabályzatot, nem mehet bevetésre Takusival, akinek egyedül kellene szembenéznie a halállal! A lány csak most jött rá, milyen fontos, hogy végső útjukon egymás oldalán repüljenek.

Ott akart lenni a szerelmével, mikor gépük rárobban a célpontra, és kigyullad. Egy pillanatra visszahőkölt, mert megijesztette saját érzelmi hevessége. Csak nem ment el az esze, mint azoknak az agyomosoknak, akik közvetlenül a háború előtt jelentek meg? Ugyanaz a jólnevelt kertvárosi hölgy-e még, aki Macumotóban nevelkedett? Örült, hogy a szülei nem látják ilyen beteg, háborodott elmével, amelyik kedvét leli az erőszakos öldöklésben.

Azon a régi, lerobbant gépen vált benne véglegessé, hogy kamikázepilótaként óhajt meghalni, együtt a kedvesével. Ez a vágy most ugyanolyan erősen izzott benne, mint valaha. Tudta, minden kételye és megbánása ellenére, ha egyszer felszáll azzal a géppel, egyszeriben elszáll a gyengesége. Akkor majd ők ketten dicsőségben mennek a halálba, a hazáért és egymásért. Végül a becsület győz az emberi gyarlóság és megingás felett.

– Aznap este Takusi visszatért titkos küldetéséből, s szinte a teljes éjszakát a szerelmünknek szenteltük. Már nem bántott minket a közösen tett eskü. Valahányszor léptek hallatszottak az ajtó előtt, meg se rezzentünk. Kit érdekelt ezek után, tetten érnek-e bennünket vagy sem. Végtére is egyre fogyott az időnk, mit számított akkor a jövő.

## 21. fejezet

A hátralevő egy hét gyorsan elszaladt, Szajuri és Takusi másnap készültek elhagyni gépükön Japánt. Ezúttal tudták, hogy bevetésüket nem halasztják el, nem is törlik az utolsó pillanatban.

– Olyan érzés volt, mint amikor egy rab vár a kivégzésre. Csakhogy rólunk nem mint bűnözőkről beszéltek, hanem mint hősookról, akik megtépázott hazájukat védik meg az ellenséges támadástól a halálukkal.

A kamikázepilóták csak rövid idővel, egy-két nappal a bevetés előtt kapták meg a parancsot, hogy ne legyen idejük eltűnődni a sorsukon, és megtörni. Aznap, amikor véglegessé vált a bevetés dátuma, Szajuri gépének támaszkodva találta Takusit. Arca alig valamivel volt sápadtabb, mint általában. Amint megpillantotta, felvillantotta jellegzetes vakítóan fehér mosolyát.

– Hát akkor holnap bevetés – mondta nyugodtan, de állkapocsizma egy rezdülése elárulta, hogy belül mennyire forrong. – Te is ugyanabban a kötelékben leszel.

Szajuri nagyot nyelt, de a gombóc a torkában nem tűnt el. Megkövülten, földre gyökerezett lábbal állt. Mit is mondott Takusi? Hogy alig huszonnégy óra múlva elindulnak meghalni? Hát ez a vég, amikor olyan kevés időt töltöttek együtt!

Lágy szellő lengedezett, felkavarva a durva katonai felszállópálya porát. Szajuri egyfajta kábulatban nézte az apró porörvényeket. Lelkében a kétség, a logika és a becsület hangja vitázott. Végül a logika győzött.

„Kit hibásztathatsz? – mondta magának. – Te akartál kamikázepilóta lenni, annak ellenére, hogy nő vagy. Kiküzdöttesd, kiügyeskedtesd magadnak. Igen, be akartad bizonyítani a világnak, hogy te is képes vagy rá. Hát mit gondoltál? Majd úgy sütkérezel a dicsőségben, hogy az életedet nem áldozod ezért a »dicső« helyért a történelemben?”

Takusi észrevette szembetűnő vívódását, s átölelte. Már nem törődött vele, hogy megláthatják őket.

– Ne félj! Tudom, mondani könnyebb, mint megtenni – suttozta.

Lehelete lágyan felborzolta a lány füle körüli hajszájakat. Takusi körülnézett, mintha tartana tőle, hogy meghallják, majd így folytatta:

– Őszintén szólva gondolkodóba estem, és valójában nem szeretném, ha velem jönnél erre a bevetésre. Kérlek, maradj hátra, hogy legalább az egyikünk megmaradjon, és ápolja szerelmünk és az együtt töltött rövid idő emlékét.

Kérlek, Szajuri, ne gyere velem! Még van esélyed, csak valld be, hogy nő vagy, s bár szigorúan megbüntetnek, a végén mégis életben maradsz.

– Nem – felelte a lány elszánt, tiszta hangon. – Melletted akarok repülni, mint szerető, mint barát és pilóta, az örökkévalóságig.

– Egész kiképzésünk alatt folyton azon tűnődtem, milyen lesz, milyen érzés, amikor elérkezik a pillanat, és tényleg felszállok a gépre. Nem hittem volna, hogy ennyire nyugodt leszek, hogy semmit sem érzek majd, kivéve a *vágyat*, hogy amilyen gyorsan csak lehet, túllegyek az egészen.

Majumi kihallotta a szavaiból, hogy a vékony hang több mint öt évtizedet megy vissza az időben. Szajuri elbeszélésének növekvő hevességétől a hideg futkározott a hátán.

A másnap útra kelő kamikázipilótáknak nagyon jó ebédet adtak, tekintetbe véve, hogy háború lévén még a legalapvetőbb élelmiszereket is porciózták. Szajuri és Takusi azonban a felkelő napos zászlóval megterített hosszú asztalnál egymás mellett ülve hozzá se nyúlt az ételhez. A terítő alatt kezük megtalálta a másikét, s összekulcsolódott. Ahogy az órák múltak, mindketten tudták, ez az utolsó alkalom a testi érintkezésre, egészen addig, amíg következő életükben meg nem találják egymást.

Az évszakhoz képest meleg, napos délután volt, amikor a kilenc kamikázipilótából álló csoport, mindegyiküknél „egy” egy csomag rizzsel és tofival a jó szerencséért és a zavartalan repülésért, kiment a reptérre. Szajuri hallotta a tömeget, amely a búcsúztatásukra gyűlt ide. Azelőtt sokszor látta már ezt a jelenetet, de ezt most másmilyennek érezte, hiszen a főszereplők egyike volt, és a sokaság őrjöngő éljenzése neki is szólt. Az egyszerű japán emberek kamikázipilóták iránt érzett rajongása és szeretete úgy hatott, mint valami kábítószer, amely valamennyi érzését kioltotta, kivéve a mindent elemészto vágyat, hogy ne hagyja cserben a honfitársait.

Az éljenző tömeg látványa eltörölte a kamikázipilótákban lappangó félelmet és megbánást, Szajurit pedig a nyugodt eufória állapotába ringatta, úgyhogy amikor beszállt a gépbe, megfordulva integetett a tömegnek, és a legendás V jelet mutatta. Takusi pont előtte már bent ült a gépében. Megfordult, hogy még egyszer utoljára lássa őt. Pillantásuk találkozott a becsület és önfeláldozás szakadékán át, amely elválasztotta őket egymástól.

– Szajonára, szerelmem. Szajonára – suttogta Szajuri.

Mit is mondott halála előtt pár nappal Reiko? Hogy jobb szeretni valakit és elveszíteni, mint egyáltalán nem szeretni. Előző éjszaka a szeretők levelet írtak egymásnak, amit magukkal visznek a halálba. Takusi levele a lány szívéhez közel, trikójában pihent egy másik levéllel együtt, melyet az apja írt, s melyben elmondta, milyen büszke és hálás, amiért lánya feláldozza magát, hogy megvédje mindannyiukat az ellenségtől.

Remegő ujjakkal nyitotta ki Takusi levelét.

*„Legdrágább Szajurim! – így kezdődött. – Kamikázipilótaként találkoztunk, és kezdtük meg nagyon rövid közös életünket. Ma ez dicsőséggel és azzal a megtiszteltetéssel ér véget, hogy megvédhetjük hazánkat, családjunkat és otthonunkat.*

*Sose feledd, hogy szerelmünk nagyon különleges volt, lopott pillanatokból állt, mialatt a sorunkra vártunk, hogy meghaljunk a hazánkért. Soha nem tudjuk meg, milyen lett volna megöregedni, milyen gyermekek születtek volna ebből a nagyszerű szerelemből.*

*Ha eljön a pillanat, Szajuri, ne félj, mert én megyek előre. Haláloed pillanatában arra gondoldj, hogy a túloldalon várok rád, hogy örök időkre a*



*karjaimba zárjalak.*

*Te meg én, mi ketten hiszünk abban, hogy életünket a Végzet irányítja. Emlékszel, beszélgettünk is erről? A Végzet úgy hozta, hogy ebben az életben hazánk becsületéért el kell válnunk egymástól, de a következő életben találkozunk, és többé nem válunk el.*

*Légy bátor. Emlékezz a szamurájok kódexére, a busidóra. Kinyújtom a kezem és átvezetlek a túlvilágra...,,*

A nyolcvannégy esztendő Szaajuri elmorzsolt egy könnycseppet a szemében, ahogy ezeket a megkopott szavakat olvasta fel Majuminak a levélből, amelyet mindig, mindenhol magával vitt.

– Amikor a gépem lezuhant és kigyulladt, ez a levél egy csoda folytán épségben megmaradt az egyenruhám egyik belső zsebében. Azt hiszem, Takusi szelleme védte meg, hogy maradjon nekem valami, ami átsegít az elkövetkező sötét napokon és éveken – mondta olyan halkán, hogy Majumi alig hallotta. – És segített, tényleg segített... Azokban az utolsó órákban, mielőtt felszálltunk, majdnem minden pilóta írt levelet a családjának, szüleinek, feleségének, barátnőjének és gyerekének. Az egyikük még a kutyájának is írt. Sőt néhány pilóta a faluja fölé repült, hogy ledobja a levelet. Néhány évvel ezelőttig látogattam a csiráni kamikázemúzeumot, s évente egyszer elolvastam halott bajtársaim leveleit. Emlékszem, páran ugyanazon a bázison szolgáltak, mint én. Bár szívük már nem ver, s hangjuk régóta elnémult, örülök, hogy szavaik e levelekkel tovább élnek.

Hosszú csend állt be a szobában, melyet csak egy régi, háború előtti óra ketyegése tört meg. Kobajasi Rika emlékei súlyától és csillapíthatatlan fájdalomtól sápadt arccal dőlt hátra a karosszékében.

– Az utolsó pár óra lenyűgöző volt és tiszta. Mindannyian bátrak voltunk, és mélyen hittünk abban, hogy életünknek ez a szörnyű feláldozása az egyetlen módja, hogy megvédelmezzük hazánkat és családjunkat. Tényleg elhittük, hogy valamit megváltoztathatunk, és ez a hitünk olyan erős volt, hogy büszkék voltunk, hogy meghalhatunk érte.

Az öreg hölgy, aki túlméretezett kontyával Majumival szemben ült, összehajtotta rég halott szerelme levelét, és blúzába rejtette, a szívéhez közel, ahol évtizedek óta őrizgette. Lehunyta a szemét. Vékony kék hajszálerei átderengtek áttetsző szemhéján. Az évek távolából, akárha a múlt hagymahéjszerű rétegei hámlának le és foszlanának szét: egy pillanatra hallani vélte a motorzúgást, és látta Takusi csodás fehér fogsorának villanását.

Idős arcán gyönyörű mosoly jelent meg, elsimítva az évek nyomát s a ráncokat. Majumi tudta, hogy aznapi riportjuk véget ért. Kilopódozott a szobából, magára hagyva Mijamoto Szaajurit emlékeivel és múltja kísérteteivel.

## 22. fejezet

Szajuri már többször látta, hogy felszállás előtt a kamikázepilóták a jó szerencse érdekében megisznak egy kupica szakét. Azon a napon ő és Takusi ittak meg egy ilyen kupicát a bátorságért, becsületért, önfeláldozásért s végül a halálért.

Egységparancsnokuk pattogó hangon adta ki utolsó utasításait.

Emlékeztette őket a busido erkölcsi kódexére, és hangsúlyozta, büszkeség kell hogy eltöltse szívüket és lelküket, amiért meghozhatják ezt a végső áldozatot a hazájukért.

Ezután szilárd elszántsággal és ellenvetést nem tűrő eréllyel felemelte jobb karját.

– Banzáj! – mennydörögte.

Hangja egyszerre volt karizmatikus és gyógyhatású. A kilenc pilóta egyhangúlag kántálta, mialatt gépeik felé masíroztak:

– Banzáj! Banzáj!

Fiatal, beesett szemű férfiak, akik találkára indulnak a végzettel. A legszánalmasabbak azok voltak, akik nem is akartak menni, de elsodorta őket a kötelesség, a rájuk kényszerített busidoerkölcs, a becsület, a lelki zsarolás és a kortársak ellenállhatatlan nyomása. Választásuk nem volt. Ők voltak azok, akiket szó szerint halálba hajszolt és meggyilkolt a hadsereg.

– Éreztem a félelmük szagát, ahogy a gépek felé lépkedtek, amelyek ránk vártak. Nekem is ugyanez a félelem szivárgott bőröm minden pórusából. Csupán Takusi hozzám simuló keze tartotta bennem a lelket.

Szajuri látta, ahogy kora reggel nagyon fiatal kamaszkatonák töltik fel üzemanyaggal a gépeket. Hamarosan ők is elindulhatnak a saját halálos útjukra. Irigykedve nézték az „istenek viharait”, amelyek aznap szálltak fel.

Szajuri szíve zokogott ifjúi idealizmusukon és vak hazafiasságukon. Legszívesebben beleüvöltött volna az iskolás fiúk nyílt, üde arcába, akik közül néhánynak épp csak pelyhedzett az álla:

– Ne irigyeljetez minket! Fussatok, mert semmi nem éri meg, hogy az életeteket adjátok érte! Én most jöttem rá, a huszonegyedik órában, hogy bármit teszünk, nem változtatja meg hazánk sorsát. Már túl késő, mi pedig a semmiért halunk meg. De nem hagyhatom, hogy az én Takusim egyedül menjen, ezért most szerelemből tartok vele. Nektek azonban nem kell ezt tennetek. Meneküljetez hát az életetekért! Mi ugyanúgy nem vagyunk már az istenek viharai, ahogy ti sem.

A gépek csillogtak a meleg napsütésben. Semmi jel nem utalt arra, hogy a hasukra ötszáz kilós halálos bombát szereltek. Aznap mindannyian magukban repültek, mint első osztályú kamikázepilóták. Cseresznyevirág egy sem akadt közöttük. Szajuri érezte, hogy Takusi keze az övé után nyúl, s bátorítón megszorítja. A férfi szerelmének és szenvedélyének minden energiája átáramlott a testébe, ő pedig erőt merített ebből, hogy oda tudjon menni a gépéhez, amely közvetlenül a kedveséé mellett állt.

Aztán látta, hogy a férfi hirtelen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül

előhúz valamit, és egy jelet fest fel a gép túloldalára. Takusi egy élénkvrös rózsát pingált a gépére. Amikor felnézett, ezt suttozta:

– Ez a tied, én gyönyörűséges, bátor japán rózsám.

Ez volt Szajuri és Takusi utolsó intim pillanata, s ahogy a férfi búcsúcsókot adott, a lány arcán szégyentelenül végigcsorogtak a könnyek.

– Ez volt az utolsó csókunk, az utolsó alkalom, hogy ebben az életben megérintettük egymást. Megkaptuk a parancsot, be kellett szállnunk a gépünkbe. Kezünk lassan vált szét, így mi voltunk az utolsók, akik beszálltak. Miután magamra zártam az üvegfedelet, felfogtam, hogy örökre elválunk, és az életünk véget ér. Valóban véget ért! – suttozta az idős asszony.

Szajuri beindította a motort, és letolta hatalmas pilótaszemüvegét, amely majdnem a teljes arcát eltakarta. Ahogy áttekintett a vele szomszédos gépre, látta, hogy Takusi is ugyanezt cselekszi. A tőle kapott levél erőt és biztonságot adott, mialatt egyre hangosabbá váltak körülöttük a hömpölygő tömeg imái és bátorítással, reménnyel teli kiáltásai, mígnem csaknem olyanná lettek, mint a sintoista szerzetesek kántálása.

A gépek lassan pozícióba álltak. Takusi előtt, aki közvetlenül a lány elé sorolt be, négyen váraoztak. Szajurit egy pillanatra elfogta a rettegés, mert eszébe jutott az a sok kínos baleset, amikor a pótalkatrészek híján rosszul karbantartott gépeknél műszaki gondok léptek fel, és nyomban felszállás után lezuhanva még a repülőtér kifutópályáján lángba borultak, anélkül, hogy egyetlen célpontot elpusztítottak volna. Egy Hiszaku nevű, vidám fiú, aki az alatta levő priccsen aludt, szintén ilyen balvégzetű gépet vezetett. Szajurit a baleset után még napokig kísértette a fiú megnyerő mosolya.

Az első gép motorja már felzúgott a kifutópályán, s türelmetlenül várta a légiirányító jelét. Nagyon komoly fiatalember volt a légiirányító, akit súlyos szembetegsége miatt utasítottak el mint kamikázepilótát, helyette azonban rábízták a légiirányítást.

Aztán a tömeg őrzöngő éljenzése közepette a gépek – egyik a másik után – felszálltak. Szajuri rettegve, lélegzetét visszafojtva imádkozott, hogy egyik gép se zuhanjon le, vagy veszítsen a magasságából. A tömeg hirtelen elnémult, csak egy csecsemő sírt kitaróan. A lány tudta, hogy aznap mindenki ugyanazért fohászokodik, mint ő. Egyedül a nyugtalanító sírás hallatszott még a rozoga motor zaján át is. Élete hátralévő részében Szajuri ahányszor csak csecsemősírást hallott, ez a bizonyos pillanat jutott az eszébe.

Maga előtt látta Takusit, ahogy bátorítóan mosolyogva feléje fordul, s kezét felemelve a győzelem jelét mutatja. Ajka bátorító, szerelmes szavakat formált, melyeket már nem lehetett hallani.

– Ne törődj velem – kiáltotta vissza Szajuri. – Koncentrálj a saját gépedre, kérlek, szerelmem! Ma becsülettel és méltósággal kell meghalunk, nem gyengén, noha hozzád hasonlóan jól tudom, milyen nehéz...

A gépek által felkavart erős szél viaszosodorta a szavait, amelyek most körülötte visszhangoztak, s kísértetiesen zúgtak a fülébe. Ajkát beharapta, még

vére is kiserkent, mialatt Takusi gépe a porfellegekkel és a széllel dacolva megkezdte az emelkedést. Valami különös oknál fogva az a kísérteties gondolat járt a lány fejében, hogy túl sok a szél ezen a napon, mintha a Halál nem bírná kivárni az „istenek viharait”.

Takusi gépe gyorsított, s most rajta volt a sor. Sietnie kellett, ha közvetlenül mögötte akart maradni. Komor elhatározással hirtelen kiengedte a féket, és érezte, ahogy az ezernégyszáz lóerős motor beindul. Olyan erővel kelt életre, mintha maga a gép is alig várná, hogy elindulhasson halálos útjára. A gép ereje nem volt újdonság Szajurinak, aki a kiképzés során már megtapasztalta, ám ezúttal mégis más volt.

Takusi nem volt mellette, valahol odakint volt, neki pedig meg kellett találnia, hogy közel legyenek egymáshoz, és együtt haljanak meg. Szajuri megragadta a botkormányt, hogy behúzza a fékszárnyakat, mialatt a gép egyre magasabbra emelkedett. Kezdeti remegését eufórikus érzés váltotta fel, ő maga pedig érezte, hogy lelke furcsa módon szárnyalni kezd. Különösen akkor könnyebbült meg, amikor meglátta Takusi gépét maga előtt. Szeretőik voltak, akikről a világ sohasem szerezhet tudomást, s akiket hazájuk arra kényszerített, hogy aznap randevúzzanak a végzettel. Gyorsított, hogy csökkentse az őket elválasztó távolságot.

A pilóták elérték a „találkozási pontot”, egy hegytetőre épült fehér házikót. A nyolc gépből álló köteléknek itt le kellett lassítania, és körözniük kellett arra várva, hogy parancsnokuk előretörjön, ők meg követhessék. Szajuri egy pillanatra szem elől vesztette Takusi gépét, és csupán a kiképzés szigorú órái és a belesulykolt etikai kódex akadályozta meg, hogy kiválva az alakzattól megkeresse. De pillanatokkal később észrevette, hogy két géppel előtte repül, és szíve megtelt örömmel.

A távolból nem látta a gép sorszámát, mégis felismerte az egyik szárny furcsa alábukásáról: ebben a jelben állapodtak meg, ha netán elsodródának egymástól. A rádiókat mostanra kikapcsolták, nehogy egy ellenséges felderítő repülő vagy anyahajó vegye az adást. Minden hírközlés megszűnt, s mindenki csak önmagára hagyatkozhatott, hogy befejezze küldetését és dicsőséggel haljon meg.

Az egyik repülő azonban váratlanul kitört a körből. Ez volt a vezérgép. Neki kellett megadnia a jelet Japán elhagyására. Mintha egy gombot nyomott volna meg valaki, a kísérteties sötét testekből álló teljes kötelék a vezérgép után sűrűlt az égbolton.

Már nagyjából egy órája repültek, továbbra is egymás közelében maradva, a második jeladást várva a vezérgéptől magának az öngyilkos akciónak a megindítására. Szajurit arra oktatták az eligazítás során, hogy amikor ezt a jelet megkapja, igen alacsonyan, úgy 800 méteres magasságban kell rárepülnie a célpontra, aztán tovább zuhanni, hogy eldobja a magával hozott bombát, majd ezzel egyidejűleg hirtelen mozdulattal egyenesen becsapódni a célpontba.

Valami mégis félresikerült, mert legalább két gép vette őket géppuskatúz alá. Egyikük sem volt japán. Szajuri szíve vadul kalapált, mert rájött, hogy az ellenség felfedezte, most pedig körülfogja és rendre lelövi őket.

Kiképzésük erre az eshetőségre is felkészítette őket. A lány mögötti pilóta, az utolsó a sorból, most kitört a kötelékből, hogy magára vonja az ellenség figyelmét. Szajuri ismerte ezt a fiút, egy bizonyos Hajasit, aki most végzett az orvoskaron. Egy pillanatig még látta, amint a gépét minden irányból tűz alá veszik, kigyullad, majd lezuhan közvetlenül Okinava szigete mellett.

Figyelmének pillanatnyi kiesése miatt azonban lemaradt társaitól. Gyorsított, hogy beérje őket, hanem most váratlanul az ő gépét támadták meg. Minden irányból záporoztak rá a lövések. A motor fröcsögve tiltakozott a támadás ellen. Szajuri felsikoltott, nem maga, hanem Takusi miatt, mert az előtte repülő gép most alábukva belefűrődött egy kísérteties fekete tömegbe, majd felrobbant. A lány még akkor is sikongott, amikor saját gépe is kigyulladt, ő pedig belezuhant a feledés szuroksötét vermébe.

Azt álmodta, hogy farkasordító hideg van. Minden porcikája jéggé fagyott, s a víz, amely lassan kúszott feljebb körülötte, most az álláig ért, egyfajta jégketrecbe zárva őt, amelyből nem kívánt elmenekülni. Jóleső érzés volt, hogy ebben az érzéketlen zsibbadtságban végzi, ahol nincs fájdalom, érzés, félelem, mindössze derűs átkelés életből a halálba. Ó, hogy várta ő ezt a pillanatot!

Ehelyett azonban a nem e világi nyugalmat közvetítő, pattogó hangok törték meg egy olyan nyelven, amelyet nem értett. Aztán azt érezte, amint egy kötél a húsába vág, s mintha húzni kezdték volna az ismeretlen felé. Szorosan behunyta a szemét, hogy kizárja a szégyenteljes felismerést, miszerint az ellenség kezére került. Döbbenete megszedítette, majd ismét elveszítette az eszméletét.

### 23. fejezet

A vászon hordágyon fiatal nő hevert, aki egy japán pilótaegyenruha megfeketedett és összeégett maradványait viselte. Rekedt hangon felnyögött, mert a legkisebb mozdulat is fájdalmat okozott neki. Szemét résnyire nyitotta, s behunyorgott az éles napfénybe, amely kíméletlenül ömlött be a helyiségbe. Nem emlékezett, hol is van. Ha meghalt, akkor ez volna a túlvilág? Amennyiben az, nem földöntúli békét, nyugalmat és boldog feledést kellene éreznie? Mi ez a perzselő fájdalom, amely szörnyű hullámokban szállta meg egész testét? A túlvilágon nem kellene érzéketlennek lennie a fájdalomra és a szenvedésre?

– Egek, hát lehetséges, hogy még élek? – suttogta, s teste minden porcikája sikoltva tiltakozott. – Nem, nem lehetek életben! Halottnak kell lennem! Halott akarok lenni! Muszáj! Takusinak és mindenkinek azt ígértem, hogy meghalok! Kamikázipilóta nem maradhat életben a bevetése után!

De ahogy a látása kitisztult, képes volt kivenni apró részleteket is a helyiségben. Érezte a hasogató fájdalmat, amit csak az élők érezhetnek. Felfogta, hogy valamilyen oknál fogva élve került ki megsemmisülő gépe lángoló poklából. A repülő lezuhant a tengerbe, amely egy óriási cápa mohóságával várta. Utolsó gondolata Takusi volt, ahogy ígéretéhez híven kitért karral vár rá, majd a levegő felrobbant körülötte. A forró levegő és a füst megtöltötte tüdejét, fülét és egész testét. Elájult, s egy végtelen sötét alagút szívta magába.

Aztán a tompa sötétség eloszlott, ő pedig egy világos helyiségben találta magát, amelybe egy kerek üvegablakon keresztül áradt be a napfény. Vászon hordágyát valami ringatta. Hirtelen remegés futott végig a tárgyakon, majd egy pohár átrepült a szobán. Szajuri arra várt, hogy a szoba darabjaira hull, akárcsak a gépe, de semmi nem történt. Ehelyett a ringás abbamaradt, s a helyiség nagyon lecsendesedett. Ahogy a lány szeme a fényes, kerek ablakra esett, látta, hogy víz fröccsen rá.

Lassan, centiméterről centiméterre felemelkedett, hogy jobban lássa a kerek ablakot. Nagy ijedelemmel fogta fel, hogy egy hajón van. Homloka ráncba szaladt, ahogy próbált rájönni, hogy került lángoló gépéből egy hajóra! De agya üres volt, ezért úgy döntött, vár, amíg belső zűrzavara kitisztul, majd megkérdez valakit, mi is történt vele.

A fülledt levegő eltompította érzékeit, majd elragadta a kegyes álom tengere, noha a helyiség elviselhetetlenül meleg lett, odakint pedig tüzek gyúltak és robbanások hangzottak mindenfelé. A motorja megbolondult, gépe irányíthatatlanná vált. Egyre gyorsabban pörögve zuhant alá, a tűz pedig rohanvást terjedt feléje. Tagjait elöntötte a perzselő fájdalom, távolról hallotta tulajdon sikolyát, mintha a lelke elszabadult volna, és kívülről nézné teste szenvedését.

Amikor másodszor tért magához, nem volt egyedül. Hangokat hallott maga körül, de nem értette, mit mondanak. Ahogy kinyitotta a szemét, majdnem elállt a szívverése: azt látta, hogy két amerikai katona figyeli őt.

Nagyon fiatalok voltak, nem sokkal idősebbek, mint azok a kamikázipilóták, akikkel együtt besorozták és kiképezték. Mégis az ellenségei voltak, hogyan került hát egy ellenséges hajó fedélzetére? Egek, nem elég, hogy életben maradásával megszégyenítette hazáját, a tetejében hagyta, hogy foglyul ejtsék? Nem volt ez rendjén, ki akart jutni erről a helyről, de bárhogy is igyekezett, tagjai nem engedelmeskedtek akarátának. Tehetetlenül figyelte hát, ahogy a két fiú feléje tart.

– Egy lezuhant kamikázipilóta, akit Okinava és Guam között halásztunk ki – mondta egyikük.

– Ez biztos? – kérdezte a másik. – Szemmel láthatólag nő, azt pedig biztosan tudom, hogy a kamikázipilóták mindegyike férfi. Van valami szabályuk, ami kimondja, hogy nő nem lehet köztük.

– Nos, ennek a gépét kamikázetámadás közben lőttük le, tehát szabály ide vagy oda, nő ez a javából. De alaposan összetörte magát, úgyhogy kerítenünk kell egy szanitécet, hogy megvizsgálja. Jelenteni kell Williams kapitánynak, mi legyen vele.

Szajuri mozdulatlanul hevert, s behunyta a szemét. Eszébe jutottak bevetése utolsó pillanatai. Takusi gépe messze előtte nyílként süvöltött előre, ő pedig nem tudott a sajátjára koncentrálni, a kedvese gépét figyelte, ahogy a döntő pillanatban orrát előredöntve beleszágul a célpontba, majd hatalmas lángok és füst kíséretében tűzgolyóvá robban szét. E pillanatban esztét vesztette, gépe irányítása kicsúszott a kezéből, mindeközben rálöttek a célpontjáról. Minden szétrobbant, és repülő ronccsá meg vörösen izzó lángokká lett.

Az egész világ elhomályosult körülötte, majd ezen az ellenséges hajón tért magához. Valaki biztos megmentette. Egek, de hát miért? Miért nem hagyták meghalni? Neki nincs joga az élethez, ha a többi kamikáze, köztük szeretett Takusija meghalt a hazáért. Őt miért nem hagyják meghalni?

Most fogságba esett, mi lesz vele? Nem elég, hogy elhibázta a bevetését, ráadásul még porba tiporta a becsületét azzal, hogy élve, hadifogolyként került az ellenség kezébe! E gondolatok villámként cikáztak át az agyán, és nem hagyták nyugodni. Szemgolyóját és fejét mintha a kín nyilai szurkálták volna. Sikoltozni kezdett. Noha megpróbálta leállítani magát, hiszen a japán császári hadsereget képviseli, annak presztízsét pedig nem gyalázhatja meg, sikolyai továbbra is feltartóztathatatlanul ömlöttek a torkából. Sietős lépteket hallott, és valaki egy tűt döfött a testébe. Sikolyai elhaltak, s ismét magába zárta a sötétség.

Amikor második vagy harmadik alkalommal magához tért – nem emlékezett, hányszor ájult el abban a pár napban –, másképp érezte magát. Ezúttal valami különös nyugalom borult rá, amely úgy védelmezte, mint egy meleg téli takaró, ő pedig megbújhatott áthatolhatatlan védelmében.

Egy pillanatra megijedt, mert úgy tűnt, semmit sem érez. Takusira gondolt, meg arra, ahogy gépe lebukik és lángolva felrobban. De nem érzett semmit, sem gyászt, sem fájdalmat, sírni sem tudott.

Mi van velem? Miért nem érzek semmit? Elment az

eszem? – gondoltam. Emlékszem, hogy kiabáltam, de abban a pillanatban nem folytak a könnyeim. Testem úgy összetört, hogy teljesen kikapcsolt. Arra készítettek fel, hogy meghalok a bevetésemen. Nem tudtam mit kezdeni magammal, hogy életben voltam. Ez volt az interjú harmadik napja. Noha Majumi látta, hogy Szajurinak nehezebbre esik az elbeszélés, ahogy mind mélyebbre és egyre fájdalmasabb területre érnek, mégis kitartóan folytatta.

A nap folyamán jött egy katona, és egy váltás tiszta ruhát vetett oda a lánynak.

– Vedd át ezeket a ruhákat, és mosakodj le egy kicsit. Nem hagyhatjuk, hogy a tisztjeink ebben az undorító mocsokban lássanak! Ezek a kamikáze szörnyetegek valójában azt sem érdeklik meg, hogy éljenek. Nem lehetnek hús-vér emberek, ha képesek eleven bombaként rávetni magukat egy egész flottányi anyahajóra – mondta, és noha Szajuri nem értette a szavakat, a megvető hanghordozásból tudta, hogy amit mond, az valószínűleg sértő.

Amikor a katona elment, Szajuri megragadta a törülközőt, és lemosta a piszkot magáról, ahogy tőle telt. Miután az utolsó fekete folt is eltűnt, ész nélkül tovább dörgölte magát, hogy megszabaduljon megaláztatása és szégyene nyomaitól. Odakintről vastag katonai bakancs dobogása hallatszott. A szitkozódó katona nyomban elhallgatott, és sietve szalutált. Szajuri ebből tudta, hogy tiszt érkezett, a felettese. Neki mindegy volt, így alázzák meg, vagy másként. A tiszt azért jött, hogy kivallassa, bárha sebeiből még szivárgott a vér és a genny át a kötésen, s tagjai nem engedelmeskedtek az agy parancsának.

A lány, aki egy kis japán faluban nőtt fel, soha életében nem látott külföldit, s beszélni még annyira sem beszélt velük. Most, hogy ilyen ellenséges körülmények között került velük kapcsolatba, ideges lett, és elvesztette a fejét. Csak büszkesége tartotta benne a lelket, hogy ő képviseli a japán haderőt. A megtermett amerikai tiszt szörnyülködő pillantást vetett rá hidegkék szemével, ez a tekintet szinte átdöfte Szajurit.

Feltett neki néhány kérdést, amelyeket persze nem értett. Szajuri úgy döntött, a legbiztosabb, ha minden kérdésre a fejét rázza és lesüti a szemét. Egy idő elteltével a tiszt feladta, és türelmetlenül kiszólt egy katonának, aki merev figyelemmel állt az ajtó előtt:

– Van japán tolmács a hajón?

– Nincs, uram – felelte a katona.

A tiszt intett a kezével, majd kiment a szobából. Előtte még kiadta a parancsot, hogy Szajurit szállítsák át a legközelebbi hadifogolytáborba, ahol legalább egy használható japán tolmács van, és alaposan kérdezzék ki.

Másnap elértek egy amerikai katonai támaszpontra egy szigeten, amelyről Szajuri később megtudta, hogy a neve Guam. Egy csónakba tették, és a partra szállították. A napokig, sőt talán hetekig tartó sötétzárka után a zaj és a vakító trópusi napsütés tüként szűrt a tarkójába, s a kín végigfutott a nyakán. De senki sem kérdezte, hogy érzi magát. Háború volt, ő pedig egy gyűlölt kamikáze pilóta, aki megpróbált elpusztítani egy amerikai repülőgép-anyahajót.



Kedvességre senkitől nem számíthatott, így azért imádkozott, hogy ha megölik, halála legalább gyors legyen.

Az egyetlen jó dolog ezen az ellenséges katonáktól nyüzsgő szörnyű támaszponton az volt, hogy nem maradt magára. Voltak más japán hadifoglyok is, akiket hozzá hasonlóan különböző hajókról hoztak ide. Egy nagy hodályba terelték össze őket, amelyben apró és jelentéktelen porszemnek érezték magukat, valószínűleg nem minden hátsó szándék nélkül. Szajuri legkevesebb ötven hadifoglyot számolt össze, többségüket hozzá hasonlóan a legkülönfélébb sebhelyek és égések borították. De a foglyok elszánták magukat, hogy nem törnek össze sebeik és vereségük súlya alatt, s felsorakoztak, ahogy utasították őket. Mindegyikük kapott egy sorszámot, ami a sorban elfoglalt helyüket jelentette.

Szajuri rápillantott a sajátjára. Fájdalom és hitetlenkedés nyilallt át a testén, amikor elolvasta:

– Százegy. Ez Takusi egységének száma!

Kísérteties felfedezés volt. A lány szemébe könnyek szöktek. Tudta hogy valahol egy másik világban, amelyet nem érhet el, Takusi kapcsolatba lépett vele, s arra kérte, legyen erős – önmagáért, kettejükért és a hazáért.

– Biztos abban, hogy ez a nő kamikázepilóta? – kérdezte a tiszt a támaszponton a hadifoglyokra felügyelő katonától. – Hogy lehetséges? Minden kamikázepilóta férfi!

– Ez biztosan nő – felelte a katona. – Az embereink egy kamikázegép roncsai között találták, amelyet minden bizonnyal ő vezetett. Itt nem lehet tévedés, uram... Az a különös abban a gépben, hogy amikor kihalásztuk a roncs egy darabját, arra egy rózsát festettek. Ez az utolsó dolog, amit egy kamikázegépen vártunk volna.

– Istenem, hát nincs határa, ahogy ezek az ördögök el akarnak pusztítani minket? – mondta a tiszt. – Elhitetik velünk, hogy minden kamikázepilóta férfi, aztán már nőket is rávesznek, hogy megöljék magukat az ügyükért! De talán ez a mi szerencsénk, elvégre logikus, hogy a kemény kihallgatás egy nőt előbb megtör, mint egy férfit. Magánzárkába vele, holnap pedig az első dolguk legyen, hogy kihallgatót és tolmácsot kerítsenek!

A súlyos ajtó baljós csattanással zárult rá, s Szajuri hallotta a kulcs csikordulását a zárban. Rövid időre enyhülhetett csak a magánya, s most ismét visszazárják elszigeteltségébe. Pánikszerűen nekirontott a fémajtónak, de az meg se moccant. Egy idő után feladta a hiábavaló erőfeszítést. Soha nem felejtette el az ajtó csapódásának hangját, amely elzárta őt a külvilágtól és minden emberi kapcsolattól. Jóval a háború után, amikor visszatért a normális polgári életbe, a borzasztó hang tovább kísértette. Ez volt az oka, amiért házában egyetlen ajtón sem volt zár, és éjszakánként mindig égve hagyott valahol egy lámpát. A zárt ajtók és a sötét szobák túlságosan emlékeztették a háborús traumára, amelyet el akart felejteni.

Most egész nap és egész éjjel várta, hogy jöjjön valaki kihallgatni, bárki,

csak törje meg a szurokfekete, nyomasztó csendet, amely kíméletlenül nehezedett rá, egyre közelebb és közelebb taszítva az összeomláshoz. A fájdalomtól egyáltalán nem félt, végtére is már szembenézett a halál végső kihívásával, ezek után az ilyesmi nem jelenthetett semmit a számára. Mindössze attól tartott, hogy elveszti a fejét az amerikaiak előtt, és megengedhetlen gyengeségével további szégyent hoz hazájára.

Valamikor a nap folyamán valaki kinyitott egy kis nyílást az ajtón, és becsúsztatott egy ütött-kopott bádogtálcát, rajta teával és pár szelet kenyérrrel. A lány gyomra már korogni kezdett az éhségtől, és torka is kiszáradt a szomjúságtól, ő azonban makacsul ellenállt a kísértésnek. Fegyvere vagy más eszköze nem volt, hogy megölhesse magát, az egyetlen kiút az volt, ha lassan éhenhal. Azt kívánta, bárcsak lenne egy kése, hogy harakirit követhessen el. A szamurájok becsületes halála látszott az egyetlen módnak arra, hogy lemossa a gyalázatot és szégyent, amelyet a japán hadsereg hozott.

Estefelé valaki elvette a bádogtálcát, és becsúsztatott egy ugyanolyat. Addigra Szajuri úgy elgyengült az éhségtől és a szomjúságtól, hogy csak kuporogni tudott egy sarokban. Érezte, ahogy az életenergia lassan elhagyja testét. Abban reménykedett, hogy mire kihallgatják, annyira legyengül, hogy már nem tud válaszolni, így nem áll fenn szégyenletes összeomlásának kockázata.

– Egész nap és éjjel arra vártam, hogy elveszítsem az eszméletemet, és elragadjon a halál. Az élet azonban úgy döntött, megbüntet, és megmutatja, milyen nehéz meghalni!

Aznap éjjel azonban történt valami, ami megváltoztatta a lány sorsát és élete egész irányát. Ahogy lassan sodródott az eszméletlenség felé, celláját megtöltötte a fény. Áthatolt szorosra zárt szemhéján, mire kénytelen volt kinyitni a szemét. Aztán a fény szelíd ragyogássá enyhült, és Takusi jelent meg előtte. Ismerős fehér zsebkendőjével gyengéden letörölte a könnyeit, ő meg bebújt szerelmese karjának meleg biztonságába. A férfi keze a haját cirógatta és a nyakát masszírozta, ahogyan abban az együtt töltött pár napban is a bevetésük előtt, amikor idejük már kiméretett.

– Takusi – suttogetta a lány. – Azért jöttél, hogy megments a szégyen és a vereség börtönéből. Kérlek, vigyél magaddal! Olyan fáradt vagyok, úgy fázom és nem tudok nélküled élni. Emlékezz, azt ígértük, hogy együtt halunk meg!

Takusi hallgatott, s Szajuriban nőttön-nőtt a rémület. Valódi félelemmel kiáltotta: – Ígérd meg, hogy nem hagysz itt egyedül, mondd ki, mondd ki!

Takusi azonban szomorúan rázta a fejét s ahogy megszólalt, hangja, akárcsak keze érintése, távolivá és elhalóvá vált.

– Nem, Szajuri, nem vihetlek magammal. A te sorsod, hogy élj. Hordozd a szívedben sorsunk, küldetésünk és szerelmünk emlékét. Enned kell és élned, mindkettőnkért. Amíg tudom, hogy vérem az ereidben csörgedez, és szerelmem tovább él benned, nem haltam meg hiába. Ígérd meg, hogy nem adod fel... a nemzetünket legyőzik ugyan, de vereségünk szégyenéből és hamujából új nap

virrad fel, én pedig azt akarom, hogy te részesülj e felkelő nap fényéből!

Takusi keze érintése és hangja lassan elhalt, s Szajuriba elviselhetetlen fájdalom nyilallt, mert tudta, idejük mindjárt lejár, neki pedig esküt kell tennie e férfinak, mielőtt túl késő lesz.

Összeszedte hát minden erejét, feltérdelt és így kiáltott:

– Esküszöm, Takusi, mert így kívánod, esküszöm, életben maradok, kettőnkért!

Valami villant, ő pedig tudta, hogy Takusi fehér fogsora volt, ahogy elmosolyodott. A férfi alakja lassan elhalványult, elment mindörökre a túlvilágra, ahol mindörökre rá vár.

A lány sikoltva kúszott előre a földön:

– Ne menj el, Takusi, maradj velem legalább pár percre, ne menj, kérlek... csak pár percre, ez minden, amit egy életért kérek, amelyet nélküled kell végigélnem!

De a férfi nem maradhatott. Eltűnt, éppoly gyorsan, ahogy megjelent. Szajuri tudta, hogy soha többé nem látja viszont.

Ez a szellemjelenés felrázta Szajurit letargiájából, s hirtelen erőre kapva szinte átrepült a szobán a tálca felé. Olyan mohón vetette rá magát a nem túl étvágygerjesztő kenyérré és a hideg teára, mintha élete legfinomabb ebédjét enné.

Aznap este a nehéz ajtó csikorogva kinyílt, és két katona átkísérte egy másik épületkomplexumba. Tudta, hogy kihallgatásra viszik, de pillanatnyilag csak az érdekelte, hogy kikerült a sötét magánzárkából. Nem számít, ki harcol ki ellen, és hogy mennyi a gyűlölet a világban, mikor a nap boldogan süt, s vidám sugarai bevilágítják az eget, amely túlságosan méltóságteljes, hogy törődjön odalént az emberek örült csetepatéival.

Ahogy mélyet szippantott a friss levegőből, és érezte, hogy a szél belekap csapzott hajába, Szajuri azt kívánta, bárcsak soha ne érne véget ez az út. Majdnem egy órán át várakoztatták egy asztalnál a szoba végében. Az őt idekísérő fiatal katona éberén rajta tartotta a szemét. Az áporodott levegő, és az utolsó napok minden rettenetének hatása alatt lassan elszenderült, noha küzdött a lehúzó álm ellen, hogy megőrizze méltóságát a kihallgatás első napján.

A fiatal katona előrelépett, hogy felkeltse. Parancsa szerint ugyanis nem hagyhatta, hogy a foglyok túlságosan otthonosan érezzék magukat. Mégis habozott. Ez a fogoly mégis csak egy lány volt, aki a kishúgára emlékeztette odahaza, az Államokban. Emellett fáradtnak és törődöttnek tűnt. Így aztán hagyta aludni, míg fel nem hangzott a bakancsok csattogása a külső ösvényen, jelezve, hogy megérkezett a tiszt és a tolmács.

A baka komolyan beijedt, ezért felrázta Szajurit, és rákiáltott, hogy álljon fel. Ő néhány pillanatig azt sem tudta, hol van, és csak nagy nehezen tápáskodott fel, de aztán kitisztult a feje. Minden erejét összeszedve kihúzta magát, hogy szembenézzen kihallgatóival.

A tiszt, aki a következő egy hetet azzal töltötte, hogy megpuhítsa,

megettévesztőén finom ember benyomását keltette egyetemistákra jellemző kerek szemüvegével. Szajurit csaknem sikerült megtörnie azzal, hogy egy bulldog makacsságával kérdezett és nem eresztette el. Mellette ült a tolmács. Akarata ellenére a lányt egyszerre érdekelte és taszította ez a szemmel láthatólag japán származású férfi, aki ősei földjének ellenségeit szolgálja. Később rájött, hogy eltekintve japán vonásaitól és a nyelv ismeretétől, amely elegendő volt ahhoz, hogy tolmácsként dolgozzon a támaszponton, a férfi hűsége, odaadása és világnézete tekintetében ízig-vérig amerikai.

A kerek képű tolmács, Henry Kamata amerikai-japán volt, aki annak ellenére amerikainak tekintette magát, hogy miként néztek rá. Ha Szajuri bármiféle együttérzésre számított tőle, súlyosan csalódnia kellett.

Nyomban elkezdték a kihallgatást, mellőzve minden formaságot és bemutatkozást. Csupán Szajuri nevét, egysége számát és elfogása dátumát írták fel.

– Magát egy kamikázegép roncsai között találtuk. Mondja, maga kamikázepilóta, vagy nem? – kérdezte a tolmács hivatalos, érzelemmentes arccal.

Elég volt egy pillantást vetnie a férfi hideg japán ábrázatára, aki az ellenségnek dolgozik, s Szajurinak kényszerítenie kellett magát, hogy ne üvöltsön fel:

– Maga japán, abból a vérből való, ami az én ereimben folyik. Hát nem ÉREZ semmit?

Áruló! Áruló!

Mégsem mondott semmit. Beharapta az ajkát, mígnem vére serkent, majd keményen csak ennyit felelt:

– Igen, kamikázepilóta vagyok.

– De maga nő, és tudomásunk szerint a kamikázepilóták mindegyike férfi – ellenkezett a tolmács.

– Kamikázepilóta vagyok – ismételte meg Szajuri erélyesen.

Úgy döntött, a kihallgatás során ugyanazokat a szavakat mondja el újra meg újra, ezzel is nyugalmat erőltetett magára. Még jéghideg keze sem rezketett. Mialatt kihallgatói egyre fokozták a nyomást, ő egy barna penészfolttra meredt a falon, és meg sem rezdült. Amíg volt mire összpontosítson, függetleníteni tudta magát a vallatok szúrós tekintetétől és kérdéseitől.

Órája nem volt, így nem tudta, mennyi az idő, de már jócskán benne járhattak az éjszakában, amikor a kihallgatás végre véget ért, őt pedig visszakísérték a cellájába. Fájdalmasan szép éjszaka volt, és ő olyan lassan lépdelt, amennyire csak lehetséges volt. Tüdejét teleszívta friss levegővel, s pillantását az apró csillagokkal telehintett égboltra emelte. A düh forró könnyei égették a szemét, ahogy elgondolta, mekkora gyűlölet és milyen hiábavaló erőfeszítések ragadtak el tőle a szerelmét, miközben a háború vérzivataros tombolásában számtalan ifjú halt meg időnek előtte. Nehéz volt elhinni, hogy

egy ilyen, szinte nem e világi szépség kárpitja alatt káosz és vérontás uralkodik.

A lány meggyorsította lépteit sötét, hideg cellája felé. Az éjszaka szívzaggató szépségét nehezebb volt elviselnie, mint azt a zord valót is, hogy hadifogoly. Hogy merészel boldog lenni, hogy merészeli akár egy pillanatig is élvezni az éjszakai égbolt szépségét, amikor halottnak kellene lennie, és hazája sorsa egy cérnaszálon függ?

Tolmácsa azt ajánlotta, „működjön együtt” saját jól felfogott érdekében, hisz! Japán hamarosan elveszíti a háborút, és a világ összes kamikázepilótája sem tudná megmenteni a szégyenteljes vereségtől.

Nem, Japán nem veszíthet, különben Takusi a semmiért halt meg! – sikította a lány szíve, noha minden egyes kudarcot vallott kamikázeakció ellentmondott ennek. Az önbecsapás kora volt ez, és egy japánnak, akár Japánban, akár egy hadifogolytáborban, egyszerűbb volt homokba dugni a fejét, mint szembenézni a szörnyű valósággal.

## 24. fejezet

A következő hét minden álomtalan éjszakáján küldetése utolsó pillanatai kísértették; látta, amint Takusi gépe célt ér, és lángolva felrobban. Szerencsére ezek a képek abbamaradtak egy éjszaka, amikor olyan erővel kísértették, hogy felriadt, és majd kisírta a szemét. Azt kívánta, bárcsak ne ígérte volna meg Takusinak, hogy életben marad, hiszen olyan nehéz ez.

Másnap reggel hasogató fejfájásra ébredt, de nem mert orvosi segítséget kérni. Helyette csak lemosta az arcát azzal a dézsányi jéghideg vízzel, amelyet az ételes bádogtálcával együtt kapott. Ezután magába kényszerítette a három szelet kenyeret, amelyekre valami édes pépet kentek. Később tudta meg, hogy ez a lekvár. A gyenge, híg kávé íze olyan volt, mint a vize, de legalább meleg volt, és megnyugtatta a gyomrát.

„Azt hiszem, azokban a hadifogolytáborban töltött hetekben szoktam rá, hogy rizs helyett kenyeret egyek, és kávé helyett zöld tea helyett” – jegyezte fel a naplójába, amelyet egy kötegni szemétnak szánt papíron kezdett el írni egy ceruzavéggel. A ceruzát a tiszt szemetesből halászta ki, amely mellett naponta elvitték a kihallgatóhelyiség felé menet.

Úgy sikerült életben maradnia, hogy tudatát egyszerűen kikapcsolta, mialatt nap mint nap arra várt, hogy a kíméletlen kihallgatásra vigyék. Aznap az üresség lassan kitisztította a fejét, fejfájása pedig kezdett alábbhagyni. A vattatás majdnem egy teljes héten át tartott. Szajuri javára írandó, hogy összeszorított ajakkal, kitartóan hallgatott, bármilyen kíméletlenül faggatták.

Társa és szerelme, Takusi szelleme végig vele maradt, megacélozva akaraterejét, hogy nem ad ki semmit. Amikor néhány nap után készült volna összetörni a puszta kimerültségtől, Takusi volt az, aki visszatartotta. A hét végén Williams hadnagy és Henry Kamata, a tolmács kénytelen volt beismerni vereségét. Feldühödve, hogy mennyi időt vesztegetett el Szajurival, Williams hadnagy levágta az üres dossziét az asztalra.

– Ha nem lenne az az egyezmény a hadifoglyok kíméléséről, ami megköti a kezünket – ordította –, szívesen kiverném pár fogát, akár nő, akár nem nő, de akkor talán beszélne! Ki vele innen, undorodom tőle meg attól az álszent képétől!

Az elkövetkező pár napban Szajurit ismét majdnem teljesen magára hagyták a néma csendben, amely állandó társává szegődött, s olyan teljes és tiszta volt, hogy pár nap alatt letaglózta és elvette az eszét. Beszélni kezdett magában, öklével ütötte a falat, csak hogy legyen valami hang, ami megtöri a halálos némaság súlyos, komor monotonáját.

Fizikailag azonban a gyógyulás útjára lépett. Éhsége rávette, hogy elfogyassa a szinte ehetetlen kenyeret és kávé, amelyet mindennap ütött-kopott bádogtálcán kapott meg. És mivel elkezdett enni, ereje bámulatos gyorsasággal tért vissza tagjaiba.

Senki nem szólt hozzá, és ajtaja azon ritka alkalmak kivételével, amikor egy katona ételt hozott neki, zárva maradt. Szajuri, aki természetéből adódóan

társaságkedvelő volt, félt, hogy eszét veszti az elzártságtól és az emberi kapcsolat hiányától. Egyetlen vigasza az az egyórányi, néha még rövidebb idő volt, amikor kiengedték a cellájából, hogy a kis zárt udvaron sétáljon az örök éber pillantásától kísérve. Ez a kis mozgás mégis elegendő volt, hogy szelleme felfrissüljön, és képes legyen elviselni a nap további részét meg az éjszakát a cellában, anélkül, hogy összeomlana.

Egy nap séta közben sikerült a zsebébe dugnia pár fenyőtobozt, amelyek az árnyékot adó fákról hullottak le. Ezekkel a tobozokkal játszott, néha pedig sorba rakta őket, és beszélgetésbe elegyedett velük. A kint töltött idő alatt újabbakat szerzett, s a gyűjteménye egyre nőtt. Hamarosan már gyönyörű műremekeket tudott készíteni belőlük annál a gyér fénynél, ami az ajtó nyílásán szűrődött be a cellába. Örültség volt, tobozgyűjteménye mégis társaságot jelentett neki, így kevésbé érezte magát egyedül.

– Így tettem szert arra a szakértelemre, hogy finom kézműves tárgyakat fabrikáljak fenyőtobozból. Ott, a cellámban, abban a szörnyű évben, amelyet a guami hadifogolytáborban töltöttem. A háború után ez lett a családi üzletünk alapja! – mutatott rá az öreg hölgy a sarokban sorakozó műtárgyakra.

Némelyik természetes színű volt, mások élénkvorösek, – zöldek vagy – sárgák, de mindegyik fenyőtobozból készült. Gyönyörű babák, állatok és parasztházak, amelyek Majumit készítőjükre emlékeztették, a gyönyörű és egzotikus Mijamoto Szajurira.

– Így aztán a játék, amit a hadifogolytábor magánzárkájában talált ki, végül a megélhetését adta a háború után! Viccesen hangzik, mégis megható és szívszaggató! – mondta Majumi.

Ahogy az öreg Szajuri szemére köd ereszkedett, tudta, hogy időgépe megint visszarepítette egy korba, amelyet csak ő élhetett újra. Utazásának felvillanyozó energiája olyan magával ragadó volt, hogy a fiatal történészlány háta beleborsózdott.

Amint égései és sebei gyógyulásnak indultak, az a földöntúli érzelmi vákuum, amitől Szajuri olyanná vált, mint egy céltalan zombi, eltűnt, s visszatérő rémálmoknak adta át a helyét. Morbid módon vigasztalónak találta ezeket az álmokat, mivel ilyenkor Takusi is új életre kelt. Együtt ismét kilopódtak, hogy eltöltsenek pár lopott percet, vagy Takusi rávillantotta bátorító mosolyát. Máskor azt mondta, ne sírjon, ha nagyon hiányzik, mert ő mindig ott lesz vele.

Pár nappal később egy katona egy rend friss ruhát hozott neki. Bár magyarázott is valamit, ő ebből egy szót se értett. Annyit azért felfogott, hogy valahová viszik, és imádkozott, hogy új helye ne legyen rosszabb a jelenleginél. Élete a guami hadifogolytáborban majdnem teljes elszigeteltségben telt, de jól bántak vele. Enni-inni kapott eleget, mozoghatott, és semmit nem észlelt abból a rossz bánásmódból vagy kínzásból, ami a hadifogoly szóhoz kötődik.

Mégis, kamikázepilóta volt, méghozzá olyan, aki kudarcot vallott. Valaki, akin végül megtorlást vesznek – ez eddig furcsa módon nem következett

be.

– Azt hittem, hogy egy fogságba esett kamikázipilótát, akinek az a dolga, hogy elpusztítsa az ellenséget, megkínóznak megrugdosnak, megaláznak és megölnék, de érdekes módon semmi ilyesmi nem történt. Inkább úgy kezeltek, mint egy vendéget, akit magára hagytak egy váróteremben. Ezt kellemetlennek találtam, mert nem hittem, hogy ennyivel megúszhatom. A kemény büntetés hiánya számomra maga volt a büntetés, és ez nyugtalanított.

„Valami nincs itt rendjén” – gondoltam. Aznap, amikor friss váltás ruhát kaptam, megértettem, hogy átszállítanak valahová. Ösztönösen is megéreztem, hogy talán most jött el a leszámolás pillanata. Csaknem megkönnyebbültem, hogy végre megfizetek a busidokódex megszegéséért. Ahogy a legtöbb japán, én is hittem abban, hogy csak akkor lelek nyugalmat az életben, ha meglakolok bűneimért!



## 25. fejezet

Szajuri jól sejtette. Délután teherautó érkezett, hogy elvigye kilenc fogolytársával egy kikötőbe, ahol beteretlék őket egy sötétszürke hadihajó gyomrába. Egyikük értett valamit angolul. Ő adta tovább a többieknek, amit hallott. Eszerint visszaviszik őket Japánba, és ott valamiféle fogolycsere keretében átadják mindannyiukat a Vörös keresztnek. Szajuri alig hitte el, hogy hazamehet Japánba, a szabadság és biztonság hónapja, ahol végre újra látja majd a családját. Bár sejtette, hogy nem ünneplik hősként, legalább biztonságban lesz, és emberségesebben bánnak vele, mint fogvatartói. A hajóhídon végiglépkedve madarat lehetett volna fogatni vele örömeiben, hisz ez a hajó a népéhez és hazájához megy vele. Szemernyi nem kételkedett abban, hogy a felettesei megbocsátják neki, amiért élve tér haza.

– Cserbenhagytam a hazámat, mégis tökéletesen biztos voltam abban, hogy megbocsátanak nekem, és visszafogadnak, hiszen egy vagyok közülük. Egyáltalán nem voltam felkészülve arra a durva ébredésre, ami Japánban fogadott!

Négy napon és éjszakán keresztül hajóztak. Mind a tízen egyetlen helyiségbe zsúfolódtak össze a hajó fenekén. Szajuri itt határozta el, hogy ismét férfinak álcázza magát. Nem volt nehéz, hisz amúgy is durva katonai egyenruha volt rajta, egyébként pedig honfitársai is fiúként kezelték. Könnyűszerrel visszasiklott hát addig játszott szerepébe.

Nem tudta volna elviselni, hogy megint elkülönítsék. Még mindig jobb kilenc izzadó férfi társaságában lenni, mint egyedül elzárva nőként. Azért is sikerült ilyen jól ez az álca, mert őrei szemében valamennyi ázsiai egyformának tetszett az ormótlan, lötyögő egyenruhákban. Különben is, ki néz meg jobban egy hadifoglyot, kit izgat, hogy ki fia-borja!

Mikor Szajuri elhagyta a celláját, batyuba kötötte és az inge alá rejtette kedves tobozait. Most, kilenc honfitársának halk hortyogása kíséretében elővette a gyűjteményét, és sorba rakta a priccse melletti asztalkán. Maga is csodálkozott, miféle elkeseredés készíthette arra, hogy egy maréknyi tobozból ilyen szépséges tárgyakat varázsoljon. Ezek a tobozok megnyugtatták valamennyire. Még mielőtt újra visszaköltözhetne volna őket a batyuba, elnyomta az álom. Hónapok óta először aludt jóízűen, abban a nyugodalmas tudatban, hogy többé nincs egyedül, hiszen kilenc honfitársa veszi körül emberi melegével.

Ahogy a szemét kinyitotta, látta, társai a tobozok köré gyűltek, hogy megcsodálják őket, mialatt ő aludt. A szégyen az arcába kergette a vért. Felült, és zavartan dugta el ismét a tobozokat.

Ekkor azonban a legidősebb fogoly, szemlátomást egy tiszt, karjára tette a kezét:

– Ne tedd el őket, csak ha az amerikaiak bejönnek. Túl jók ehhez.

– Igenis, uram – mondta Szajuri ösztönösen is megadva a felettesének járó tiszteletet, amivel megnevetette az öreget.

– Ne hívj engem uramnak, ugyanolyan hadifogoly vagyok, mint te. De komolyra fordítva a szót, gondoltál-e arra, hogy megélj ebből a háború után?

Kobajasi Rika arcán halvány mosoly játszott, ahogy merengve emlékezett a jelenetre:

– Akkor hízelgőnek éreztem, hogy egy tisztnek tetszik, amit összeütöttem egy sötét cellában. Így visszatekintve azonban mégis igaza volt!

Az elkövetkező néhány napon Szajuri és rabtársai még jobban összemelegedtek. A többiek nem győzték csodálni, mint kerülnek ki a keze alól újabb és újabb tobozból készült madarak és állatok. Végül mindet elajándékozta, hadd emlékezzenek rá a közös fogság után is.

Ahogy azonban közeledtek céljukhoz, a hangulat megromlott. A férfiak félrevonulva találgatták, mire számíthatnak Japánban.

Noha kezdeti derűlátása neki is megcsappant, Szajurit különös nyugalom szállta meg. Jobbára azért, mert elfogadta sorsát. Nem több ő egy kudarcot vallott kamikázipilótánál, aki két okból is szabályt szegett. Egyrészt, mert férfinak adta ki magát, másrészt mert nem teljesítette küldetését.

– Mivel a kamikázipilóták sorsa amúgy is a halál, nem ettől félttem, hanem az életben maradás szégyenétől. Másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy az egységemhez visszatérve újabb bevetést könyörgök ki magamnak. Szörnyű büntudat mardosott, amiért életben maradtam, mikor drága Takusim és az összes újonc, akit velem együtt képeztek ki, a célpontját elérve becsületben halt meg. Tovább súlyosbította szégyenemet, hogy mint megtudtam, egyedül az én alakulatom járt százszázalékos sikerrel. Közülük csupán én vallottam kudarcot.

A hajó kikötött egy távoli szigeten, Iwo Dzsimán, amely időközben a szövetségesek kezére került. Szajurit és társait itt adták át a Vöröskeresztnek. Szajurira pánikroham tört rá. Hogyan néz szembe honfitársaival mint kudarcot vallott kamikázipilóta? Egy pillanatra az az örült gondolata támadt, hogy a szállító repülőgép pilótafülkéjéhez rohan, megkaparintja a gép irányítását, majd rárepül vele az első ellenséges célpontra. Elég volt azonban rásandítania az őket körülvevő mogorva katonai rendőrökre, hogy belássa a próbálkozás hiábavalóságát. Igen, meg akart halni, de nem ez volt a módja. Nem hozott már így is elég szégyent a hazájára?

Összeszorult a gyomra félelmében, hiszen még egy pillantást sem vetettek rá, és nem szóltak hozzá, mintha nem is létezne! Valahányszor a gép légörvénybe került, és megremegett, felkavarodott a gyomra, végül mégis hősiiesen végigcsinálta az utat, anélkül, hogy egyszer is kikéredzkedett volna a mosdóba. Talán a rabkoszt és a tengeri út gyengítette el ennyire! Istenem, mennyire szeretett volna erős és határozott lenni, nem ez az ideges anyámasszony katonája.

„Mi a baj velem? Miért érzem magam annyira sebezhetőnek és gyengének?”

Ezek a gondolatok gyötörték egész lényét, ami felemésztette energiáit, és

még jobban elgyengítette.

Takusi elvesztése egyelőre még nem fájt neki igazán. Tudta, hogy ez később jön el, s kegyetlen szenvedést okoz majd. Egyelőre csak ködös szorongás élt benne, a gyámoltalanság és megszegyenülés tudata, amiért kudarcot vallott mint kamikázipilóta, bebizonyítva a seregnek, hogy a nők valóban alkalmatlanok erre a szerepre. Az utóbbi időben sokat gondolt arra is, mi történik, ha nem vonja el a figyelmét Takusi kigyulladó gépe, vajon akkor is eltéveszti-e a célpontját, akkor is lelövik?

Igen, azért nem állta ki a végső erőpróbát, mert figyelmetlen volt, engedett az érzéseinek, a szíve szavát követte, ahelyett, hogy az eszére hallgatott volna, éspedig a legválságosabb pillanatban.

Vágyott arra, hogy szóljon valakihez a többhetes elszigeteltség után, de mogorva kísérei mindenféle beszélgetéstől elriasztották. Hevenyészett naplójához fordult hát, ide írta bele minden felgyülemlett indulatát. Csak akkor hagyta abba, amikor nem állta tovább örei gyanakvó tekintetét.

„Ez volt a leghosszabb időszak az életemben, amikor senkihez nem szólhattam – írta dühödten –, és nem úgy fest, mintha szenvedéseim rövidesen véget érnének.”

Végül a mellette ülő katona engedett kíváncsiságának, és megkérdezte, mit ír.

– Naplót. Akkor kezdtem el, amikor a fogolytáborba kerültem, miután lelőttek – felelte a többhetes hallgatás után.

– Á, értem. Elolvashatom? – kérdezte a katona.

Szajuri rövid habozás után átnyújtotta a legfelső lapokat. A többi Takusira vonatkozó gondolatairól és érzéseiről szólt, túl személyes volt hát, hogy bárkivel megoszthassa.

Ahogy a katona átfutotta az írományt, rájött, hogy nem is érdeklí igazán, csupán ürügy ez, hogy beszélgetést kezdeményezzen vele. Úgy gondolta, jó alkalom lehet arra, hogy kitudakolja, merre tartanak.

A katonát Macumoto Nobunak hívták. Hozzá hasonlóan ő is kamikázipilótának jelentkezett, de az ő gépét is lelőtték. Három napon keresztül hánódott a nyílt tengeren, csak ezután mentette meg egy halászhajó a Fülöp-szigetek partjainál, és eztán adták át a japán hatóságoknak.

– Tudod, hová viszik a hozzánk hasonlókat? – suttogta a katona, magától pendítve meg ezt a kényes témát. Mikor Szajuri a fejét rázta, suttogva folytatta: – Úgy hallottam, hogy egy Sinbunak nevezett katonai egységbe kerülünk.

– Hol van ez a Sinbu? – súgta vissza Szajuri, ám még mielőtt Nobu válaszolhatott volna, az egyik őr rájuk rivallt, hogy fogják be a szájukat.

A hátralévő időben egyikük sem mert megszólalni, mindketten elmerültek önnön gondolataikban.

Szajuri elszundított, és csak a gép erőteljes zökkenése ébresztette tudtára annak, hogy leszálltak, hazai földön vannak.

Borús idő fogadta, majd a cseperésző eső ádáz záporba fordult, ahogy kiszálltak a gépből. Futva tették meg az utat a kicsiny központi épületig. Nem volt ez meleg fogadtatás, legalábbis a viharos búcsúval összemérve. Az elhagyatott légibázis látványa még jobban beléjük sulykolta a kudarc és szégyen érzését. Ezt csak fokozta a barátságtalan, nyomasztó eső, amely mintha egy egész nemzet rosszállását visszhangozta volna.

Szajuri kezdettől fogva tudta, hogy őt és pilótatársát, Nobut egyfajta katonai őrizetben tartják. Most sietve betuszkolták kettejüket egy ablaktalan, szürke furgonba, és elhajtottak velük. Fülledt sötétség honolt a furgon belsejében. Az elülső ablakok léghuzata és megvilágítása nem ért el hozzájuk, mialatt a jármű idegtépően vette a kanyarokat. Szajuri újra az epe ízét érezte a szájában, s csak a legnagyobb erőfeszítésével lett úrrá gyomra háborgásán. Más nem is hiányozna, mint hogy az út kényelmetlenségét egy hányással is megtétezzze.

Noha egy szót sem szóltak egymáshoz kurta eszmecseréjük óta, a lánynak erőt adott, hogy mással osztozik bajában. Tudta, hogy a maga módján Nobu is ugyanígy érez ezen a soha véget érni nem akaró úton.

Végül mégis lelassultak, s még mielőtt meghallotta az alacsony rendfokozatú őrség elmorgott jelentését, Szajuri tudta, hogy áthaladtak egy ellenőrzőponton, és megérkeztek útjuk végcéljához.

– Sinbu! Bizonyára megérkeztünk Sinbuba! – suttogta Nobu.

Hangjából kiérződött a félelem.

Szajuri pusztá megszokásból bölintott. Sietve fejébe nyomta a repülőssapkát, amelyet eddig mélyen az egyenruha zsebébe rejtett.

A furgon fűlsiketítő nyikorgással fékezett. Ettől a hangtól bárki ereiben megfagyott volna a vér. Kinyílt a sötét, levegőtlen mozgó börtön ajtaja. A beáradó fény csaknem elvakította őket.

Durva karok ragadták meg és rángatták ki őket a kocsi belsejéből.

Valami kemény és hideg ütközött a hátának. Előreesett. Nem értette, miért fognak rá fegyvert, ha egyszer hazai földön van, nem az ellenség fogságában. Miért bánnak vele saját honfitársai úgy, mint holmi veszedelmes elemmel, akit fegyverrel kell előretaszítani? Oldalt sandított Nobura. Láta, hogy őt is ugyanúgy taszigálják előre. Az ő arcán is hitetlenkedés ült.

Csúf, négyszögletes, szürke épület elé értek, ahol egy tiszt végigmérte őket, majd maró gúnnyal így szólt:

– Köszöntelek benneteket Sinbuban. Mint tudjátok, híresek vagyunk arról, hogy sikeresen átneveltünk már nem egy hozzátok hasonló gyáva legényt és hazaáruló katonát.

Szajurinak elszorult a szíve ettől a beszédétől, mert megértette, hogy hazája többé nem a biztonság kikötője, ahogy arról fogsága idején ábrándozott.

## 26. fejezet

Abban a pillanatban, amint Jamagucsi őrmestert megláttam, tudtam, hogy rossz idők köszöntenek ránk. Alacsony emberke volt, akit azonban eltöltött feladata fontossága, hogy megbüntethet és átnevelhet minden egyes „lázas” kamikázepilótát, aki csak beteszi a lábát Sinbu kapuján. A mi szemünkben, akiket amúgyis nyomasztott szégyenünk és kudarcunk súlya, ez az őrmester emberfeletti hatalmas volt. Felírtak minket, aztán kaptunk két rend zöld egyenruhát. Zöldet, mert ez a gyávaság és szégyen színe. Mintha csak birkák volnánk. Mindebből sejteni lehetett, hogy tekintenek ránk ezek után.

Szajuri hamarosan rájött, milyen szerepet játszik majd Sinbu az életükben. Hisz' a táborban mindenki kamikázepilóta volt, aki így vagy úgy cserbenhagyta a hazáját, mert élve tért vissza küldetéséről, miközben a kötelék többi tagja hősként halt meg.

Bár tréfásan „sinbui hálóteremnek” nevezték e helyet, abban a pillanatban, amint a súlyos ajtó rájuk zárult, Szajuri tudta, hogy foglyok, akiket elszigetelnek a külvilágtól. A hadsereg szégyellte kudarcukat, ezért nem akarta, hogy bármi kiszivárogon róluk a köztudatba. Így tehát elzárták és elnémították őket.

A kihallgatások már érkezésük másnapján elkezdődtek. Összeterelték és mint az iskolásokat, felsorakoztatták őket egy szürke, jellegtelen acélbarakk előtt, melynek vallatószobáit úgy tervezték meg, hogy megfélemlítsék az ide rendelteteket, és vallomást csikarjanak ki belőlük.

Szajuri vallatótisztje egy ijesztő külsejű, halk beszédű valaki volt, aki súlyos szemhéjával és széles, örömtelen vigyorával hullőre emlékeztette. Átható tekintetének súlya alatt mezítelennek érezte magát. Megbocsáthatatlan bűn, hogy férfinak álcázva magát nevetségessé tette a hadsereget. Ugyan miféle kíméletre számíthat az, aki gúnyt űz a japán császári haderőből!

A lány bizonyosan tudta, hogy amennyiben felfedik kilétét Sinbuban, és kiderül, hogy kétszeresen is szégyent hozott a japán hadseregbe, a legrosszabbra számíthat. Ezúttal Takusi sem lesz mellette, hogy megvédje.

– A rá való emlékezés olyan elviselhetetlenül fájdalmas volt, hogy minden éber pillanatomban igyekeztem nem gondolni rá. Az éjszakák voltak a legszörnyűbbek, mert ilyenkor nem tudtam megakadályozni, hogy meglátogasson. Néhány hasztalan próbálkozás után fel is adtam. Valahányszor elaludtam, Takusi ott állt az ágyam mellett.

– Mondja, miért fordult meg? Hogyhogy még él? – rivallt rá a lányra a vallatótiszt.

Ez a durva hang visszarángatta a kihallgatóhelyiségbe, de megremegett tőle. A tiszt mély, gúnyos torokhangon felhördült, és így folytatta:

– Csak nem rezzen össze a hangomtól? Miért viselkedik úgy, mint egy ijedős kislány?

Szajuri egy pillanatra jéggé dermedt félelmében. Csak nem gyanít valamit Kaszama? Ösztönösen is lesunyta a fejét, a parancsot várva, hogy

motozzák meg. A legrosszabttól tartott, de Kaszama következő szavaiból kiviláglott, hogy semmit sem sejt.

– Emelje fel a fejét, ahogy egy férfitől elvárható. Kotródjon innen. Holnap reggel hétkor újra jelentkezik. Maguk félresikerült kamikázepilóták egytől egyig undorítóak!

Mennyei zene volt ez Szajuri fülének, és megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor kilépett a cellára emlékeztető helyiségből. Kaszama tehát nem gyanítja, hogy nő, és most egyedül ez számított.

A mögötte várakozó pilóta végighallgatta az ordítózást, és most elsápadva lépett a kihallgatóhelyiségbe. Bár neki sem volt rózsás a helyzete, Szajuri egészen megsajnálta. Őt legalább mára békén hagyják, és csak holnap kell újra találkoznia a rettegett Kaszamával.

Megkönnyebbülése azonban rövid életű volt, mert a hangosbeszélőn bemondták, hogy Sinbu valamennyi hazaáruló lakója azonnal gyülekezzen a központi hodályban az „átnevelés” órára.

Az „óra” egyfolytában öt órát vett igénybe. Ez alatt az idő alatt kitartóan tépázták a „megszégyenült” kamikázepilóták önbecsülését. Egyikük sem mert akár csak a mosdóba is kikéredzkedni, mialatt végigülték az érzelmi zsarolás, megaláztatás, büntudat és megbánás végtelennek tűnő óráit. És mindezt azért, mert életben mertek maradni!

A szitkok záporától elkábulva az egyik pilóta, aki közvetlenül a lány mögött ült, önkéntelenül is felnyögött. Szajuri imádkozott, nehogy a tiszt meghallja. Ám aznapra cserbenhagyta a szerencséje. Néhány másodpercre mély, természetellenes csönd állt be, senki püssenni sem mert.

A csöndet a tiszt bakancsának csikorgása törte meg, aki elindult a nyögés irányában.

Gyerünk, álljon fel, aki ezt a hangot kiadta, vagy mindenkit megbüntetek a teremben! – dörögte.

Csoszogó léptek hallatszottak, és a vétkes kiállt a többiek elé.

– Én voltam, uram, de egész éjjel nem aludtam, és annyira kimerültem. Elnézést kérek, uram, a viselkedésemért.

– Úgy, szóval kimerült, mert nem aludt? – üvöltötte a tiszt, és a következő pillanatban pofon csattant szegény pilóta arcán.

A fiatal repülős összerezett a fájdalomtól, de állta a sarat, és továbbra is egyenesen előre nézett.

– Magának úgy kellett volna viselkednie, ahogy egy kamikázepilóához illik! A nép és a császár magára bízta a haza védelmét, és mit művelt helyette? Gyáván elfutott, akár egy asszony, csak hogy védje a nyomorúságos kis életét. Most pedig azt mondja, kimerült, mert nem aludt eleget? Egy kamikázepilóta nem fáradhat el egy kis alváshiánytól, neki meg kell halnia! Meghalnia, értette? Miért van még életben? Azért szegte meg a szent busido becsületkódexet, mert félt? Most pedig álljon ki ide, és mondja el, miért tért vissza a gépe Japánba?

A pilóta a kezét tördelte szégyenében és a megaláztatástól, de

összeszedte magát, akkor is, mikor a tiszt a botjával ütötte, és azt üvöltötte:

– Miért hallgat? Ne tegye próbára a türelmemet? Ki vele, halljuk a történetét! Ez parancs!

A pilóta, akit később Szajuri Kusiro néven ismert meg, erre mélyen meghajolt, megköszöri a torkát, és beszélni kezdett:

– Tudom, hogy szégyent hoztam a hazámra, de nem szándékosan tettem. Amikor felszálltam a bevetésre, tudtam, hogy nem térhetek vissza élve. Szívemet eltöltötte a büszkeség, hisz' Japánért adom oda az életemet, és cseppnyi félelem sem volt bennem... Ám alig egyórai repülés után felfedeztem, hogy valami hiba van a motorral. Választanom kellett, vagy a tengerbe zuhanok, anélkül, hogy elpusztítanék egy célpontot, vagy visszatérek Japánba, és megóvok egy gépet. Nem azért döntöttem az utóbbi lehetőség mellett, mert az életemet kívántam menteni, hanem mert nem akartam elvesztegetni egy értékes harci repülő... Kérem, hadd bizonyítsam be szándékaim tisztaságát! Engedjenek el újabb bevetésre, és isten a tanúm, hogy ezúttal nem jövök vissza élve.

Miközben beszélt, szenvedélyes indulatai ott csillogtak a szemében, ami a hallgatóságát is fellelkesítette. Valamennyien saját érzéseikkel küszködtek: szégyennel, csalódással és haraggal önnön gyengeségük miatt, vagy akár a bűnös megkönnyebbüléssel, hogy mégiscsak életben maradtak.

A tisztet azonban mindez nem győzte meg. Szemének kegyetlen villanásával durván megfordította Kusirót, és így szólt:

– Szép volt, pilóta! Csakhogy nem győzött meg minket! Vallja be, merő gyávaságból fordult meg, mert nincs magában elég jellemerő a busidokódex betartásához. Ugyanúgy átnevelésre szorul, mint itt mindannyian.

– Nem, uram, azért fordultam vissza, mert a motor felmondta a szolgálatot, és nem akartam elvesztegetni egy gépet – felelte Kusiro.

Szajuri tudta, keservesen megfizet majd, hogy az igazát bizonygatja.

A tiszt rávicsorgott, és a szó szoros értelmében Kusiro arcához tolta a magáét.

– Micsoda pimaszság! – üvöltötte. – Hogy mer maga visszabeszélni! Egyvalamit értsen meg, pilóta. Maguk itt, Sinbuban valamennyien félkegyelműnek számítanak, és bárki, aki visszafelesel egy tisztnek, megkapja a magáét! Ha ez még egyszer előfordul, minden jelenlévő szigorú büntetést kap maga miatt. Gondolja meg, katona, minden, amit tesz, a társaira is kihatással lesz, nekik is árt vele! Miért nem gondolta végig akkor, amikor megfordult, hogy mentse a nyomorúságos életét, mekkora szégyent hoz a hazájára és a kamikázipilóták jó hírére?

– Nagyjából így folyt ez Sinbuban. Abban a pillanatban, ahogy átléptük a kaput, leírtak minket, mint félkegyelműeket és gyáva férgeket – mondta az öreg hölgy, és a szomorúság mély barázdája szántotta végig ráncos homlokát.

Majumi tudta, hogy aznapra végeztek, hisz' Szajuri gondolatai ismét elkalandoztak a messze múltba, olyan emberek és események közé, akiket és

amiket csak ő ismert.



## 27. fejezet

Gyakran kérdeztem magamtól, miért kellett minket elkülöníteni Sinbuban, hogy még a családdunkkal sem vehettük fel a kapcsolatot? Végül is nem saját jószántunkból, hanem rajtunk kívülálló körülmények nyomására maradtunk életben. Megfordult a fejemben, hogy a hadsereg bizonyára azért zárt el minket, mert csak így maradhattunk meg azon a hősi magaslaton, amelyre az „istenek viharait” a propaganda állította. A nyilvánosság soha nem értesülhetett a kudarcunkról! A kamikáze programot harsány csinnadratta kísérte. Mindenki a japán hadsereg hősi erőfeszítéseiről regélt, amely megmenti Japánt a közelgő ellenségtől. Lehengerlő propagandahadjárat kezdődött, amely egyhuzamban a kamikázepilóták bátorságát, önfeláldozását és megkérdőjelezhetetlen sikereit zengte. A japán hadsereg talált ki minket, és mindenről mélyen hallgattak, ami ellentmondott istenítésünknek. A kamikázepilóták az „istenek viharai” voltak, és ennek így is kellett maradnia. Kudarcunk a japán katonaság kudarcával ért volna fel. Végtelenül súlyos teher volt ez, amit nekünk kellett viselnünk... Istenem, hogy fosztottak meg minket fokozatosan minden önbecsülésünktől, mígnem ott álltunk, tökéletesen kiszolgáltatva az „átnevelés” minden kíméletlenségének!

Az átnevelő tisztek között egy merev, sovány hadnagy, bizonyos Kuroszaki volt a legkegyetlenebb. Elég volt rápillantania valakire hideg, üveges csillogású macskaszemével, hogy akár a legkeményebb pilótának is végigfusson hátán a hideg. Szajuri is úgy érezte, megfagy a vér az ereiben, amikor a hadnagy rászégezte furcsa tekintetét. Ismerős félelem kerülgette, ahogy az a szempár végigvizslatta termetét. Csak nem sejti, hogy nő! Nagy ég, remélhetőleg nem gyanít valamit? – dobolt a lány agyában a régi félelem. Ha kitudódik a csalás, ezektől minden kitelik. A Kempetaj egyszer hidegvérűen lelőtt egy kutyát a szeme láttára, csak mert az csaholt egyet a japán zászló előtt. És itt van ő, aki többszörösen is szégyenbe hozta a hatalmat!

Nagy kő esett le a szívről, amikor Kuroszaki hadnagnak egy másik hanyag tartású pilótán akadt meg a tekintete, és most erre a nyomorultra szegezte félelmetes pillantását. Elmúlt hát a végzetes pillanat! Szajuri azonban tudta, csak idő kérdése, hogy rájöjjenek titkára. A tisztálkodás is egyre nagyobb rizikóval járt, mert a pilótákat közös, ajtó nélküli fürdőben locsolták le egy slaggal. Eddig senki nem tette szóvá, miért nem veti le az ingét és a nadrágját még a fürdés idején sem – túl nagy volt ehhez a sokkhatás –, előbb-utóbb azonban valaki rákezdte majd a nyaggatását, hogy vetközzön neki ugyanúgy, mint a többi férfi.

Megfordult az is a fejében, hogy megszökik, mielőtt lefülelik, csak hát Sinbuból nem volt kiút. A komor, szögesdrót kerítéssel övezett falak túl magasak voltak. Nem lehetett átmászni rajtuk, anélkül, hogy a mindenütt ott nyüzsgő őrszemek rajta ne kapják a próbálkozót. És ezek csak a „látható” felvigyázók voltak. Nem lehetett tudni, hány besúgó rejtőzik közöttük, kifigyelve minden menekülési kísérletet és gyanús jelet.

Szegény Kurosit is magánzárkába dugták két hétre, hadd tanulja meg,

hogy nem lehet visszabeszélni a sinbui tisztéknek. Mikor kiengedték, azonnal a parancsnokához ment, hogy újabb bevetést könyörögjön ki tőle. Kérését megtagadták. A japán hadsereg nem vesztegeti a gépét ilyen pancserekre, közölték vele kertelés nélkül. Többé nem bízhatnak meg benne.

– Bakaro! Ostoba! – kiáltotta a tiszt, és kirúgta.

Szajuri csodálta Kurosi bátorságát és elszántságát. A fiút szemlátomást nem törte meg az embertelen bánásmód. Az együtt töltött hónapok során egészen összelelegedtek. Új barátja ifjonti lelkesedése halott szerelmére emlékeztette Szajurit. Belőle azonban hiányzott Takusi erélye és határozottsága, és noha közeli barátságba kerültek, a lány mindössze testvérként szerette. Mostantól mindörökre a szívébe zárta a kedvese miatt érzett gyászát.

Néha, ahogy keskeny priccsén hevert, s rabtársai szelíd szuszogását hallgatta éjszaka, alig hitte el, hogy meghalt, és soha többé nem érintheti meg izmos, inas testét, nem hallhatja mély, zengő barintonját, melyen először a gép működését magyarázta neki, később pedig szerelmes szavakat suttogott a fülébe, ahogy egymás karjában heverték az elhagyatott raktárban. Egyszer egy csobogó patak mellett szeretkeztek egy matracon, a csillagok alatt, miközben rájuk nehezedett a kényszerű önfeláldozás és halál sötét fellege. Úgy érezték, ekkora nyomás alatt teret engedhetnek minden vágyuknak, anélkül, hogy a következményekkel gondolnának, hisz' úgyis meghalnak. Ez a tudat minden megszorítás alól mentesítette őket. Nem ragaszkodtak hát az udvarlás maradi japán hagyományaihoz, és szabadon, kötelmek nélkül élvezték a szerelmet.

A lány gondolatai nemegyszer álmokban folytatódtak, boldog álmokban. Együtt élt Takusival, a háború, repülő és kamikázepilóták fenyegetése nélkül. Felébredve azután ráeszmélt a keserű valóságra. Olyan kamikázepilóta ő, aki veszedelmes játékot űz a hatóságokkal.

Minden napját azzal az iszonyú érzéssel kezdte, hogy kötéltáncot jár, s egyensúlyát veszítve bármikor lezuhanhat erről a kötélről. Ez a nap egy reggel érkezett el, amikor a hangosanbeszélő a közösségi terembe hívta Sinbu „lakóit” teljes körű, kötelező orvosi vizsgálatra. Szajuri menten tudta, hogy vége a játéknak. Azonnal jelentkeznie kell parancsnokánál és bevallani az igazságot, különben több száz férfi előtt vetkőzhet meztelenre!

Mindkét kilátás rémisztő volt, és ő egy teljes órán keresztül céltalanul bolyongott a központ körül, mert nem tudta, mitévő legyen.

– Kizárólag magamra hagyatkozhattam. Nem volt senki, akitől tanácsot kérjek. Iszonyú volt! Szorongatott helyzetemben elsírtam magam, de annyira megszoktam már, hogy férfimódra viselkedjem, hogy dühösen letöröltem a könnyeimet. Bizonyos értelemben meg is könnyebbültem. Nem folytathattam végtelenségig ezt a játékot, amelynek öngyilkos küldetéssel kellett volna véget érnie. Mivel a sors túlélésre ítélte, a méltatlan játék folytatódott, tovább, mint amennyire szándékomból tellett.

A hangosbeszélő szigorú büntetés terhe mellett már másodszor szólított fel mindenkit azonnali jelentkezésre a közösségi teremben. Szajuri minden

bátorságát összeszedve felment a három lépcsőfokon a parancsnok irodájába. Ez a három lépcsőfok volt a legmeredekebb egész életében.

Szerencséje volt, mert aznap Iwaki tábornok felügyelt a táborra. Őt emberségesebbnek és megközelíthetőbbnek ismerték meg a többi tisztnél. Ennek ellenére ő is megdühödött, mit keres most itt egy pilóta, miért nem megy a közösségi terembe.

– Hallotta a felszólítást, nemdebar? – csattant fel Szajuri láttán. – Mit keres akkor itt, pilóta? Remélem, jó oka van rá, mert különben olyan büntetést kap, hogy megemlegeti! Tudja, mit jelent egy ilyen büntetés a katonaságnál?

Szajuri egy pillanatra földre gyökerezve állt, és egyetlen hang nem jött ki a torkán, noha az utolsó órában mást sem tett, mint a mondandóját próbálgatta magában. Nehezebb volt ez, mint gondolta. Az isten szerelmére, hogy mondhatja egy parancsnok képébe egy szigorú katonai fogolytáborban, hogy egész idáig férfinak álcázta magát, és becsapta a hadsereget?

Mikor Iwaki tábornok észrevette, mennyire megilletődött a fiatal pilóta, megenyhült és ezt morogta:

– Ha valami mondandója van, hát ki vele, fiatalember!

– Ez a gond, uram. Nem vagyok fiatalember – bökte ki Szajuri, felbátorodva a tábornok váratlan nyájjasságától, még mielőtt meggondolhatta volna magát.

– Mit beszél? Ha nem fiatalember, akkor micsoda? – ripakodott rá a tábornok. – Ne játsszon a türelmemmel!

– Ne haragudjon, uram, de valójában nő vagyok. Azért öltöztem be férfinak, hogy kamikázepilóta lehessenek, és megmenthessem a hazámat – hadarta Szajuri egy szuszra, hogy mielőbb túl legyen a vallomáson.

Feszült csönd következett, amely a végtelenségig tartott. Nem hallatszott más, csak a tábornok nehéz lélegzése, aki hitetlenkedő szemmel nézte a lányt. Szajuri behunyta a szemét, úgy várta az elkerülhetetlen kirohanást.

Mikor azonban Iwaki tábornok megszólalt, meglepően szelíd volt a hangja. Ez a váratlan kedvesség könnyeket csalt Szajuri szemébe.

– Eszerint annyira fűtötte a hazaszeretet, hogy akár férfinak is beöltözött, csak hogy csatlakozzon a kamikáze rohamosztághoz? Maga nagyon bátor fiatal hölgy, és bár személy szerint csodálom a harci szellemét és a lélekjelenlétét, mindamelletts súlyosan megszegte a katonai előírásokat, és eszerint kell bánnunk önnel. Érti, ugye, amit mondok?

Szajuri bólintott. Közben semmi másra nem tudott gondolni, mint arra, mekkora szerencséje van, hogy aznap Iwaki tábornok van szolgálatban. A büntetése szigorú és kérelhetetlen lesz, ebben nem kételkedett. Mégis meglepte önnön nyugalma és közönye, amellyel várta, hogy a tábornok átadja az illetékeseknek. Majd bekerül Sinbu egyik fogolycellájába. Ott tartják, amíg nem döntenek a sorsáról.

A két másik tábornok, akiket Iwaki tanácskozni hívott az ügyében, úgy trappolt el mellette, mintha nem is létezne. Fel voltak háborodva, hogy egy ilyen

csitri egy egész légibázist az orránál fogva vezetett egy olyan alapvető kérdésben, mint a neme. Ha bárki rájön erre, a japán hadsereg nem éli túl a szégyent! Az volt a legfőbb gondjuk, hogyan simítsák el a botrányos ügyet, és hogyan szabaduljanak meg Szajuritól a lehető legteljesebb titokban.

Egy teljes óráig várakoztatták, mielőtt ismét maguk elé idézték. Elég volt végignéznie a komor, barátságtalan, merev arcokon a szürke fémasztalok fölött, és a lány menten tudta, semmi jóra nem számíthat.

Leszegett fejjel kellett megállnia a három tábornok előtt, feszes vigyázzban, csaknem egy újabb órán keresztül, szitkaik záporában. Úgy érezte magát, mint akit forró üstbe vetnek, úgy sütögetnek.

– Bár bátornak mutatkoztam, az egész bensőm sajgott. Nem ment a fejembe, miért gyaláznak, pocskondiáznak, mint egy utolsó gonosztevőt, vagy akár egy sötét démont, csak mert életemet áldoztam volna a hazámért, hogy megmentssem a közeledő ellenséges haderőtől!

Mikor vége lett a szitokáradatnak, Iwaki tábornok, aki a legvisszafogottabb volt a három közül, felállt, és egyetlen szó nélkül elhagyta a helyiséget. Néhány pillanattal később két őr érkezett, hogy átkísérje Szajurit a hálóterembe. Itt sietve barna útibőröndjébe gyömködte kevéske holmiját, ezt a bőröndöt mindenhová magával vitte eddig. Senki nem szólt hozzá, vagy felelt a kérdéseire arról, hová viszik.

„Kurosi! Tudatnom kell vele, mi történt velem!” – gondolta, és a hozzá legközelebb álló őrhöz fordult:

– Csak néhány percet kérek, hogy pár sort írjak a barátomnak.

A fiatal őr bizonytalanul nézett rá. Mint minden katona, ő is félt a nyílt parancsszegéstől, de hát ez olyan jelentéktelen kérés volt egy bajtárstól. Ha a másik őr is egyetért vele, amúgy sem tudja meg senki.

A másik alig észrevehetően biccentett. Mindketten félrehúzódtak, megvárva, amíg Szajuri tollat-papírt kerít, majd lefirkant néhány sort Kurosinak. Azt írta, hogy elkülönítik, mert rájöttek, hogy nő.

„Tudom, hogy megdöbbsz ezen, és sajnálom, hogy becsaptalak. Hosszú történet ez, és egy napon, ha a jó szerencse ismét összehoz minket, mindent elmesélek. Addig is vigyázz magadra, egyetlen sinbui barátom!” Végezetül Szajuri odaírta a címét. Tőle telhetően szabályosan összehajtogatta a gyűrött papirost, és Kurosi kemény szalmazsákja alá helyezte, egy általa fabrikált kutya kíséretében, melyet egyik utolsó tobozából készített. Negyven évig nem tudta meg, megkapta-e az üzenetét Kurosi, vagy egy hálótársa kezébe került, aki ugyanazon a párnán osztozott vele. Ekkor a televízió képernyőjén egy jelentős acéltröszt elnökeként ismert rá. Az utolsó sinbui napjairól beszélt, meg egy rendhagyó női kamikázepilótáról, aki tobozból kutyát fabrikált neki elmenetele estéjén. Szajurinak többször megfordult a fejében, hogy megkeresi, mégis másként döntött. Ezután már csak a haláláról értesült a tévén keresztül.

Megint katonai teherautó platójára ültették. Ezúttal azonban egyedül volt. Két katona kísérte, akik némán ültek mögötte. Senki nem árulta el, hová

viszik. Semmit nem érzett, mert tökéletesen összetört a lelke. Becsapva érezte magát, hiszen ő és Takusi az életükkel játszottak. Most jött rá, hogy a hazafiság üres illúziójáért áldozták oda a szerelmüket.

„Az egész semmit sem ért!” – járt egyre a fejében a kétórás utazás alatt. Bár magának sem vallotta be, félt az ismeretlentől, ami rá várt. Fülében ismerős zúgás támadt, szikrák robbantak a szeme előtt, aztán minden elsötétedett.

## 28. fejezet

Sötét alagútban botorkált előre. Mindenáron szeretne volna elérni a végét, ahol fények csoportja táncolt csábítóan a szeme előtt, egy varázslatos birodalomba hívogatva, valaki azonban megrázta, és visszarángatta a nyirkos, sötét alagútba. A lány minden erejével igyekezett ellökni a tolakodó kezét.

– Ébredj fel Mijamoto Szajuri. Már majdnem ott vagyunk, és a tisztek nagyon megharagszanak, ha így jelensz meg előttük – rázta fel durván a katona.

Szajuri felült. Legfőképpen azért, nehogy őrzője bajba kerüljön miatta.

A rázkódó teherautó percekben belül nagyot zökkenve megállt. Odakintről kaparászás hallatszott a fémen, majd kívülről felrántották a furgon ajtaját, és ráparancsoltak, hogy szálljon ki. Még nappal volt, a napsütés átmelengette összefagyott tagjait, és lelket öntött belé. Olyan jóleső volt a délutáni nap cirógató melegét érezni az arcán! Ez volt az oka, hogy élete hátralévő részében Szajuri annyi napfényt engedett a szobáiba, amennyi csak telt tőle.

Azonnal beterelték egy másik kihallgatóhelyiségbe. Ezúttal elmaradt a többórás gyötrelmes várakozás, mert a vallatói máris ott voltak. Három vezérkari tiszt, akik rászégezték tekintetüket, mialatt odatámolygott az elénk helyezett székhez, és az engedélyre várt, hogy lerogyhasson rá.

Ezeknek a katonáknak a modora kimért és kérlelhetetlen volt. Szajurinak elszorult a szíve. Nem, a japán hadsereg kíméletlenül eltipor egy ilyen kis semmi nőt, amilyen ő, aki így a becsületükbe gázolt.

– A papírjaink itt azt mondják, maga Mijamoto Szajuri, de egy bizonyos Mijamoto Hirónak adta ki magát, hogy behatoljon a 22-es egység elit kamikázepilótái közé. Jól tudjuk? – a közepén ülő tiszt hangja úgy csapott le rá, akár egy köréje tekeredő kígyó.

– Igen, uram – felelte.

Nem lett volna értelme bármit is tagadni, mivel tudta, hogy a hírszerzés minden adatot begyűjtött róla. A tiszt intett, hogy leülhet. Mivel a lány továbbra is csak állt ott, ráripakodott:

– Üljön le, ez parancs!

A katona, aki idáig kísérte, most erővel lenyomta a székre. A lány az ajkába harapott, mert a töredezett széktámla a vékony szöveten keresztül felsértette a bőrét.

– Amit maga művelt, az a katonai szabályzat súlyos megszegése, az egész nemzet megszégyenítése. Akkora becstelenség, amire nincs bocsánat... Én a magam részéről a kivégzését javasolnám, néhányan azonban úgy vélik, hogy erre a nevetséges maskarádéra túlfűtött hazafisága készítette, ezért bizonyos feltételekkel megmentheti az életét.

Ezek a szavak ostorként vágak Szajuri arcába, mire felkiáltott kínjában:

– Vegyék el az életemet, elfogadom a katonai kivégzést azért, amit tettem!

– Sajnos, attól tartok, ez nemigen menne. Másfajta büntetést tartogatunk magának. Senki nem tudhatja meg, hogy valaha is létezett egy női

kamikázepilóta, aki semmibe vette és meggyalázta a japán hadsereg szabályzatát, ezért máától fogva Mijamoto Szajuri hivatalosan megszűnik létezni!

– Úgy értik, mégis megölnék? – Szajuri nyelve a szájuregéhez tapadt, s kiszáradó száján csak rekedtes suttogás tört elő.

– Nem egészen. A családja mindenesetre értesítést kap arról, hogy életét vesztette katonai szolgálatban, és eltemetjük. A nevét kitöröljük az anyakönyvi nyilvántartásból. Nem létezik többé... Új nevet kap. Mostantól Kobajasi Rikának hívják, így vesszük nyilvántartásba. Kurihasi városába kell majd költöznie. Meg kell ígérnie, hogy nem keres kapcsolatot a családjával, az ő számukra tehát Mijamoto Szajuri halott. Ha nem egyezik bele, nemcsak magát kell megölnünk, hanem a teljes pereputtyát, mert nem engedhetjük, hogy visszatérjen a régi életébe, és ez a szégyenteljes titok bárkinek a tudomására jusson... Minden papírját előkészítettük: az igazolást Mijamoto Szajuri haláláról, valamint új anyakönyvi kivonatot Kobajasi Rikának. Tessék, vegye el! – a bal oldali tiszt ezzel egy barna borítékot lökött át az asztalon. – Nem kell mást tennie, mint elfogadni az iratokat, és ezzel megmenti a maga és családja életét.

Szajurin eszelős vágy lett úrrá, hogy elnevesse magát, noha felfogta a tisztek szavainak értelmét. Bár ő maga nem félt a haláltól, nem árthatott a szeretteinek. Bele kellett mennie, hogy élve eltemesse Mijamoto Szajurit, és új életet kezdjen Kobajasi Rika néven. Sarokba szorították, nem volt más választása.

Zokogás tört fel a torkán, ahogy vakon feltörte a pecsétet a levélen. Mijamoto Szajuri ezennel meghalt, és megszületett Kobajasi Rika. Soha többé nem láthatja a szüleit. Arra ítéltetett, hogy valaki másnak az életét élje. Rövid pilótasága és titkos szerelme büntetéseként élőhalott lesz egész további életére.

Nem is tudta, hogyan költözött át új lakhelyére, ahol sehol máshol nem dolgozhatott, kizárólag egy acélgyárban. Éjszakánként csak a munkásszálláson hajthatta álomra a fejét a többi munkásnővel együtt. Japán egy másik részében, több száz kilométerre onnan a szülei elsiratták a halálát. Fényképe gyászkeretben állt az öccsée, Hiróé mellett a hálószoba egyik polcán. A szülők japán zászlót és friss krizantémot helyeztek a képek mellé, a császár krizantém-trónjának jelképeként, hisz' gyermekeik érte és hazájukért áldozták életüket.

Alig két hónap múlva az amerikaiak két atombombát dobtak le az országra: egyet Hirosimára, egyet Nagaszakira. A császár gyöngé, remegő hangon jelentette be a rádióban a népnek, hogy Japán letette a fegyvert, és a háborúnak vége.

Szajuri épp akkor tért vissza szállására, amikor a kis tranzisztoros rádió a bejelentést sugározta. A feketepiacon vásárolta egyik első gyári fizetéséből. A hír hallatára elöntötte a düh. Minden porcikája remegett, ezért nekitámaszkodott egy fának. Öklével ütötte a törzsét, miközben a lombok között suttogó szél kajánul felkapta szavait:

– Hát ezért volt minden? Elvesztettem a családomat, a szerelmemet, az életemet. És mindezt semmiért?

Néhány hete levele érkezett: új anyakönyvi kivonata állt benne. Szajuri tudta, vérfagyasztó emlékeztető ez arra az esetre, ha megkísérelné megszegni ígéretét, és megtörné hallgatását. A nő, aki orránál fogva vezette a japán hadsereget és az egész nemzetet, és aki az egyetlen női kamikázipilóta volt, meg kellett haljon. Jellegtelen sírkő őrködött az üres sír fölött, melyen a Mijamoto Szajuri név állt a szélfúttá temetőben, az eldugott kisváros, Kurihasi külterületén.

Kobajasi Rika azonban tovább élt. Idővel férjhez ment Hirosihoz, a környék jól ismert ácsmesteréhez. Együtt virágzó családi vállalkozássá fejlesztették a toboztárgyak fabrikálását, amelyben Rika olyan kivételesen kitüntette magát.

– Mindenki szemében Hirosi derűs, kedves felesége voltam, egy gyönyörű lányka édesanyja. Senki nem tudott sötét múltamról, sem a szívembe temetett titkos szerelemről. Mindössze évente egyszer vedlettem át Mijamoto Szajurivá, március 24-én, szeretett Takusim halálának évfordulóján. Kamikázipilótaként találkoztunk, így szerettük egymást, és így is szakított el kettőnket egymástól a sors.

– Holnap megint március 24-e lesz, Szajuri szan – szólalt meg szelíden Majumi. – Elkísérhetem a Jaszukuni szentélyhez?

Az öreg hölgy bólintott, majd egyetlen hang nélkül előrebukott székén és a földre rogyott. Mijamoto Szajuri soha többé nem nyerte vissza az eszméletét. Az arcát felderítő mosolyból Majumi mégis tudta, hogy végül elnyerte lelke békéjét. Hisz' alig várta már, hogy távozzon ebből az életből, és újra egyesüljön szeretett Takusijával.

– Ebben az évben már nem zárandokol el Jaszukuniba – suttogta Majumi.



Történetünk Japánba visz, a falusi idillből a háborúba, a zúgó repülők, bombák robajától és pusztításától kétségbeesett Tokióba, ahol az emberi önfeláldozás, a végső tisztesség, a bushidó ősi törvénye szabja meg az emberek életét.

Egy különös kamikáze történet részeseivé válunk, szinte ott ülünk az önkéntes gépében, örülten zuhanva az ellenséges hajóra és...

Lehet-e ezt az érzést nőként is végig élni egy olyan világban, melynek ősi szigorú szabálya nem erről szól? Képes-e egy fiatal lány ezt a világot felforgatni, dacolva minden veszéllyel, a bosszú értelmetlenségével, azáltal, hogy titkon belép minden idők leghírhedtebb katonai szervezetébe, a japán öngyilkos pilóták közé, ahol megtalálja a boldogságot és a korábban nem ismert szerelmet. Hirtelen rájön, hogy mégis szereti az életet. De ekkor már késő, a halálba indulóknak nincs többé joguk szeretni...

Vajon létezik-e olyan kegyelmi állapot, ahol a szerelem emléke átsegít a borzalmakon?

Tömör, tárgyilagos, mégis szívbemarkoló, történelmi életrajz Japán egyetlen női kamikáze pilótájáról, életéről, szerelméről, a háborúról, mely milliók életét változtatta meg és törte ketté.

Az író emlékeztet arra, hogy a háborús gépezet embertelensége, a kifacsart értékrend miként alacsonyítja az emberi létet pusztá számadattá.

A *Japán rózsá* története olyan japán „haza és szerelem” eposz, melyben a legősibb túlélési ösztön és egy fájdalmas, lemondásokkal teli gyönyörű szerelem a bizonyosság arra, hogy az emberi akaratot és nagyságot nem lehet elpusztítani.